

KATE NORWAY

*Cerere de
divorț*

ALCRIS

M-94

Capitolul 1

Au trecut cinci ani, își zise în sinea ei Sara în timp ce traversau podul ce lega Tampa de St. Petersburg. Erau multe noutăți, dar în rest totul era la fel: cerul de un albastru pur, arșița la fel de puternică, în ciuda aerului condiționat din mașină, apa albastră și calmă a golfului agitată doar de șalupele cu motor, iar în stânga se profila silueta cocoșată a podului Gandy.

Nu-și amintea prea bine emoțiile trăite la optsprezece ani, când se îndreptase spre noua casă, împreună cu proaspătul soț, situată într-o localitate care până atunci reprezentase pentru ea doar un nume pe hartă. Florida, la începutul primăverii, era un loc cald și primitor, dar în același timp, straniu și nou. Când părăsise Florida, era iarnă... sau, mă rog ceea ce însemna iarna în acea parte a lumii. Între ea și Steve, totul se terminase după nouă luni de căsătorie. Chiar și acum simțea un nod în gât, când își reamintea acea perioadă.

— Nervoasă? o întrebă cu blândețe bărbatul de lângă ea. Nu ai de ce. Voi fi alături de tine, când vă veți întâlni. Bănuiesc că vom găsi un mesaj la Crosswinds.

Sara îi răspunse după un moment de tăcere. Desigur, ar fi trebuit să-i spună, dar și-ar fi dorit ca acest moment să vină cât mai târziu.

– Nu vom găsi nici un mesaj, rosti într-un târziu. Steve nu știe că venim.

Paul era cât pe ce să pună brusc o frână, dacă traficul nu ar fi fost atât de intens. Oricum, pe chipul lui se citea uimirea.

– De ce? o întreabă uluit. Nu crezi că o scrisoare ar fi pregătit terenul? Nici prin minte nu mi-a trecut că nu-i vei scrie că venim și de ce. Mai ales, *de ce*. O privi ușor încruntat. Sara...

– Nu știi de ce, îi zise încet. Am încercat, dar... făcu o pauză, apoi ridică neajutorată din umeri... nu mi s-a părut că un astfel de subiect poate fi tratat printr-o simplă scrisoare, asta este tot. Trebuia să-l văd și să i-o spun în față, dacă o să pot.

De data asta, o privi lung.

– Te îndoiești cumva?

Obosită, clătină din cap.

– Nu asta am vrut să spun. Sigur că vreau să divorțez. Ar fi trebuit să o fac de mult... sau, mă rog, Steve ar fi trebuit să o facă. Nu pot să înțeleg de ce nu a făcut-o. De parcă am mai putea fi împreună.

– Din cauza diferenței de vârstă?

– Asta este doar una din cauze. Nu ne potriveam nici din alte puncte de vedere.

– Ce vârstă are acum?

– Treizeci și șase. Zâmbi strâmb. Bănuiesc că doisprezece ani nu reprezintă o diferență prea mare. Cel puțin acum nu mai gândesc așa. Dacă atunci când ne-am cunoscut, aș fi avut cel puțin douăzeci de ani, poate am fi avut o șansă. Dar la optsprezece ani, eram foarte tânără.

- Probabil că și el a realizat lucrul ăsta. Cred că a cerut o dispensă.
- Bănuiesc că da.

Sara făcu o pauză gândindu-se la acea perioadă și încercând să fie corectă.

– Steve nu este... nu era genul de om care să tolereze mult timp imaturitatea mea. Se aștepta să mă schimb peste noapte, iar eu nu i-am împlinit aceste așteptări.

- Așa că ți-a dat papucii.

– Nu a fost chiar așa. I-am spus că nu vreau să-l mai văd, așa că mi-a făcut pe plac. De atunci, orice discuție între noi a fost la obiect. Tata s-a ocupat de restul problemelor. De la început, părinții mei s-au împotrivit, dar niciodată nu mi-au reproșat ceva și nici nu au rostit „Ți-am spus noi”, când m-am întors acasă, în mai puțin de un an, cu coada între picioare.

Paul zâmbi tolerant.

– Nu cred că te-ai întors cu coada între picioare. Nu este genul tău. Nu știu cum erai la optsprezece ani, dar la cei douăzeci și patru de ani pe care-i ai ești destul de matură. Tata te consideră cea mai echilibrată tânără pe care a cunoscut-o și el nu este omul care să spună vorbe în vânt, după cum bine știi.

Dacă James Kenton ar fi știut ce era în mintea ei în acel moment, și-ar fi schimbat părerea, își zise în sinea ei Sara. Echilibrul se transformase într-un vârtej de emoții pe care întoarcerea în acel loc îl trezise în ea.

Nu voia să-l reîntâlnescă pe Steve, asta îi era clar. Nu pentru prima oară regreta că cedase în fața lui Paul și acceptase să-l însoțească în această călătorie. Procedurile de divorț puteau declanșate pe căi legale, fără să fie necesară întâlnirea lor: se îndoia că Steve ar fi refuzat să semneze. *Nu voia* să-l vadă, și totuși trebuia, ca să-și limpezească gândurile. Cinci ani reprezintă o perioadă

mare. Știa că se schimbase mult, dar oare Steve se schimbase și el? Era o întrebare la care trebuia să găsească răspunsul înainte de a se despărți pentru totdeauna.

Și Paul? Ce-i cu Paul? O iubea și dorea să se însoare cu ea, totuși, ce simțea cu adevărat pentru el? Dragoste, era un cuvânt în care nu mai avea deplină încredere. O trădase odată, putea să riște din nou?

Oricum, nu toți cei care se căsătoreau riscău? Căsătoria era o loterie și rezistau doar cei care depășeau toate încercările. Ea și Paul aveau destule în comun ca să înceapă cu dreptul. Aveau gusturi asemănătoare în muzică, literatură, mod de a se distra, chiar și în afaceri. Iar el nu făcea nici un secret din faptul că era atras de ea. Și ea fusese cucerită de el din primul moment când l-a văzut. Chipeșul fiu al unui tată la fel de chipeș, își zisese în gând, cu vreo șase luni în urmă, când se întorsese din croazieră și participase la ședința comitetului. Când privirea ei se încrucișase cu cea a ochilor albaștri, simțise cum între ei se crease o legătură specială.

Acesta fusese începutul. În aceeași seară o invitasă în oraș, apoi restul era istorie. Dacă James Kenton observase ce se întâmpla între singurul lui fiu și secretara lui, nu spusese nimic. Fiind șeful ei, îi vorbise de la început despre situația ei. Nu făcuse nici un secret din despărțirea ei, fără să intre prea mult în amănunte și chiar din timpul primei întâlniri cu șeful ei simțise că acesta o simpatiza.

Chiar și așa nu se așteptase să primească slujba. Lanțul hotelier Kenton se extindea pe ambele maluri ale Atlanticului și avea cei mai buni angajați. Cursurile urmate și experiența ei din domeniul hotelier, iar în puținele luni pe care le petrecuse la Cavanagh, împreună cu Steve, nu învățase mare lucru.

Coincidență, își zise în sinea ei pentru a nu știu câta oară, că atât Paul cât și Steve să aibă afaceri în domeniul hotelier, chiar dacă nu

în același fel. Cavanagh era proprietate privată și așa va fi mereu. Doar un dezastru l-ar forța pe Steve să-l vândă unu lanț de hoteluri. Kenton ar fi primul care ar face o ofertă, având în vedere că deja dețineau Crosswinds pe Treasure Island – Insula comorilor. Cavanagh era cel mai bun hotel de pe coasta golfului; cinci stele și cu personal de primă mână în toate departamentele.

Superb, recunoscuse Sara când văzuse prima oară viitoarea ei casă de la ultimul etaj, deși gândul de a-și petrece toată viața într-un apartament, oricât de somptuos ar fi, o deprimă.

Negocierea pentru Crosswinds adusesese din nou problema ei în actualitate. Era o ocazie foarte bună, comentase Paul, iar tatăl lui fusese de acord. Foarte bună ca să fie împreună, zisese el țeapăn. Se putea descurca singur o săptămână sau două până la întoarcerea lor. Zâmbise cam strâmb. Presupun că în curând o să-mi angajez o nouă secretară.

– Va trebui să iei legătura cu Steve la hotel și să stabiliți o întâlnire, îi spuse Paul, acceptând inevitabilul cu grație și asta admirase întotdeauna la el. Încearcă să obții întâlnirea pentru mâine la orice oră. Este aproape cinci și la opt avem o cină de afaceri cu Lessington. Oricum, dimineața este mai bine. Mai puține emoții. Zâmbetul lui era încurajator. Doar dorim să tratăm problema cât mai practic, nu-i așa?

– Da.

Spera ca încrederea lui să nu fie deplasată. Nu aveau motiv să creadă că Steve le va face dificultăți – însă mai era și faptul că el niciodată nu solicitase divorțul în toți acești ani. Nu că nu ar fi existat o explicație pentru asta, gândi cu cinism. O soție, pe undeva, pe acolo, putea fi utilă, ca un obstacol în calea unei căsătorii greșite. Mai mult ca sigur că în acești cinci ani, Steve nu a fost călugăr, dar nici nu s-a grăbit să se lege din nou, după primul

dezastru. Din același motiv, s-ar putea să nu se grăbească să-i redea libertatea, deși după o separare atât de lungă, nu ar avea de ce să respingă cererea ei de divorț.

Probabil că-și făcea griji degeaba, se îmbărbătă singură. Mai mult ca sigur va accepta imediat. Era mulțumită că Paul va merge cu ea. Ceva îi spunea că va avea nevoie de sprijinul lui în întâlnirea ce va urma.

Bulevardul Central nu se schimbase prea mult. Aceleași moteluri cu firme luminoase, benzinării, restaurante și magazine înșirate pe ambele părți ale bulevardului lung și drept întretăiat de străzi, același trafic aglomerat ce se oprea la stopurile suspendate la intersecții, aceleași firme cu neoane colorate, ce se aprindeau la lăsarea întunericului. După ce au traversat autostrada spre insulă, în fața lor se deschidea Golful Mexic. Pe malul lui se ridicau hoteluri și moteluri de toate mărimile și în diferite stiluri arhitectonice, plaje cu nisip alb fin, palmieri și arbuști tropicali ce se mișcau ușor în briza ce bătea dinspre ocean.

Hotelul Crosswinds era printre cele mai mari clădiri, cu șase etaje, cu acoperiș verde și pereți albi. Recepția hotelului nu o impresionează deloc pe Sara. Era impersonală și destul de neprimitoare. Totuși, numele lui Paul a atras imediat atenția. Au fost conduși chiar de directorul hotelului la etajul trei, în două camere ce comunicau între ele și au început să-și desfășoare bagajele.

Sara fu încântată de camera plăcut mobilată și de baie. Apoi ieși pe balcon și privi plaja și marea, trăgând în piept aerul îmbalsămat.

De câte ori a stat așa, după o zi petrecută la plajă sau după ce vizitase magazinele din oraș, așteptându-l pe Steve? Poate că dacă i-ar fi găsit un post la hotel în timpul verii, nu s-ar mai fi plictisit și nu i-ar mai fi făcut reproșuri când ajungea acasă.

Recunoștea acum că și ea exagerase; se purtase ca un copil răsfățat, conștientă că era atrăgătoare, obișnuită să facă ce voia. La început pe Steve îl amuzase să joace rolul lui Petruchio cu ea în rolul lui Kate, să-i potolească ieșirile făcând dragoste cu ea până când i se topea furia. Dar mai apoi, treptat, amuzamentul a început să se transforme în furie, dragostea în toleranță, ba chiar dorința pe care o simțise pentru ea dispăru.

Ailsa fusese opusul ei: mondenă, sofisticată, îndrăzneță cu bărbații. După câte știa, femeia era încă în St. Petersburg împreună cu Steve, poate chiar amanta lui, locuind în apartamentul care-i fusese pentru scurt timp casă.

Și, ca să fie cinstită cu ea însăși, acesta era motivul pentru care nu-l anunțase pe Steve de sosirea ei. Dorea să-l ia prin surprindere, să afle cum trăia el după ce-l părăsise. Nu că ar fi avut mare importanță, dar ar fi fost în apărarea ei. Într-un fel, chiar dorea ca Ailsa să fie încă împreună cu el. Ar fi simplificat foarte mult lucrurile.

Se auzi o ciocănitură ușoară în ușa ce separa cele două camere. Intră în cameră și deschise ușa, lăsându-l pe Paul să intre. Paul o observă cu atenție.

– Ai dat telefon? o întrebă.

Clătină din cap.

– Nu am avut când. O să telefonez chiar acum.

Se așează pe pat și, luând telefonul, formă numărul de la apartamentul lui Steve, și așteptând ca el să răspundă, se simți total golită de emoții.

– Nu răspunde nimeni. Va trebui să sun prin centrală.

Luă cartea de telefon și căută numărul de la Cavanagh. I se răspunse imediat și fu întrebată politicos ce dorește. Domnul Masters era ocupat momentan. Dorea să-i lase un mesaj?

Sara se gândi un moment, ca să spună:

– Să-i comunicați doar că l-a căutat doamna Masters de la Crosswinds și că dorește să ia legătura cu mine când revine, vă rog, spuse după o scurtă pauză.

Apoi puse receptorul în furcă, având senzația că i s-a acordat o scurtă amânare.

Când se întoarse spre Paul, văzu uimirea de pe chipul lui.

– O să aibă un șoc, comentă el.

Sara dădu din mână.

– Puteam să spun altceva?

– Bănuiesc că nu. Era mai bine, dacă vorbeai cu el direct, dar solicitanții nu pot alege. Făcu o pauză. Te-ai gândit la ce îi vei spune, când va telefona?

– Nu prea. Asemenea lucruri nu se discută la telefon. Vocea ei era calmă și practică. O să-i spun că vreau să discut o problemă care ne interesează pe amândoi și o să-l las pe el să tragă concluziile. O fi ghicit de ce sunt aici. La urma urmei, după atâta timp, nici nu poate fi alt motiv.

– Bănuiesc că ai dreptate, ar fi putut Paul să zică, dar nu o făcu. În schimb, veni în fața ei, o ridică în picioare și îmbrățișând-o ușor, o sărută pe buze.

– Te iubesc, îi spuse. Odată ce problema asta ia sfârșit, o să începem să ne facem planuri. Mă simt ca naiba, știind că ești încă legată de individul ăsta, Sara!

– Știu, îi răspunse luându-i fața în palme și dându-i la o parte de pe frunte o șuviță de păr aproape la fel de blond ca al ei. Și eu te iubesc, Paul. Și îmi pare rău că nu m-am descurcat mai bine. Zâmbi, încercând să însenineze atmosfera. Bănuiesc că așa este la primul divorț. Data viitoare o să fie mai ușor.

– Nu vorbi așa. El nu era amuzat deloc. Eu nu sunt Steve, iar tu nu mai ai optsprezece ani! Pentru noi o să fie altfel, pentru că

amândoi dorim asta. Nu o să las să te transformi într-o cinică, deoarece un bărbat nu a știut să se poarte cu tine.

Pe moment, cel puțin, era convinsă că așa va fi. Cu Paul va putea fi fericită și mulțumită. Diferența de patru ani dintre ei era perfectă; nici prea mult, nici prea puțin. El era o persoană echilibrată și mai mult decât atât, era un om bun. Steve niciodată nu fusese bun... mă rog, nu la fel ca Paul. Se opri brusc. De ce îi compara? Steve aparținea trecutului, un trecut căruia i-a pus capăt. Nu venise aici ca să mediteze asupra acestei probleme. Nu conta decât viitorul! Viitorul pentru ea și Paul.

O sărută din nou, de data asta cu pasiune, trăgând-o mai aproape de el. Nu încercă să i se împotrivească, dar rezerva cu care-i răspunse îl făcu să zâmbească strâmb.

– Până la urmă o să reușesc să șterg amintirea acestui mariaj din mintea ta, zise. Ți-e teamă să te lași în voia sentimentelor. Nu vreau să te rănesc, Sara, în nici un fel. Trebuie să mă crezi.

– Te cred. Vorbise încet. Te cred, Paul. Poate că atunci când se va termina totul o să pot gândi rațional.

– Iar eu o să am răbdare până atunci. O mângâie pe obraz și-i dădu drumul. Aș dori să arunc o privire pe aici, înainte de cină. Vrei să vii cu mine?

– Nu prea, îi zise. Vreau să termin de despachetat și apoi să fac o baie fără să mă grăbesc. Oricum, trebuie să fiu aici, în caz că va telefona.

– Sigur. Ezită. Vrei să stai cu tine și să vorbesc eu cu el? Mai mult ca sigur că atunci o să priceapă.

– Nu, trebuie să mă descurc singură. Oricum, mulțumesc. Și nu-ți face griji, o să o tratez ca pe o problemă de afaceri.

Și-ar fi dorit să se simtă la fel de încrezătoare. Era mare diferența de la a plănuși, la a face. Până la urmă, divorț era un cuvânt oribil; o

recunoaștere în fața lumii a eșecului. Trebuia rezolvat, dar nu era chiar așa de simplu.

Era aproape întuneric, când termină de despachetat. De la fereastră vedea întreaga coastă scăldată în lumini. Își pregăti rochia pentru cină și intră în baie. Amestecă apa cu esența ei favorită și intră în cadă cu un oftat de ușurare. Era perioada zilei care-i plăcea cel mai mult, momentul de relaxare prevestind o seară plăcută.

Oricum, seara asta nu urma să fie prea relaxantă, chiar dacă cele mai importante discuții urmau să aibă loc a doua zi. Kenton trimisese o echipă de experți care să evalueze potențialul prezent și viitor al hotelului, dar Paul dorea să discute câteva puncte cu proprietarul înainte de semnarea actelor. Totuși, cina nu va dura o veșnicie. Poate că după aceea vor găsi puțin timp și pentru ei. O scurtă plimbare pe plajă la lumina lunii ar fi foarte plăcută, mai ales că deși era noiembrie, temperatura era ridicată, față de Anglia.

Sonerie telefonului o făcu să tresară. După un timp, ridică receptorul.

– Alo, zise ușor răgușită.

– Sara? Vocea rămăsese la fel; gravă, masculină, acum ușor neîncrezătoare. Tu ești?

Înainte să răspundă trase aer în piept, conștientă că pulsul o luase razna.

– Da, Steve, eu sunt. Ce... mai faci?

– Încerc să-mi revin, răspunse ușor ironic. Dar tu?

– Bine. Urmă o altă pauză, în timpul căreia își surprinse chipul în oglinda de pe peretele opus, palid, cu o expresie chinuită.

– Trebuie să te văd, Steve, adăugă ea grăbită. Eu... este important.

– Bănuiesc că este, dacă ai bătut atâta drum până la St. Pete, îi răspunse sec. Pentru mine sau pentru tine?

– Pentru amândoi. Înghiți în sec. Măine dimineată ți-ar conveni?
– Nu, spuse hotărât, în seara asta. Mai bine vino aici, la Cavanagh. Într-o oră, îți trimit mașina.

– Nu pot în seara asta, răspunse Sara repede. Dacă nu poți mâine, poate...

– Mașina va fi acolo peste o oră, repetă el. Dacă este așa urgent, mai bine să ne vedem fără întârziere. Anulează-ți celelalte întâlniri.

– Nu te-ai schimbat deloc, Steve? zise ea cu amărăciune. Masters – stăpân – după nume, masters în comportament!

– Nu, nu m-am schimbat. Era de neînduplecat. Și se pare că nici tu. Vom cina aici în apartament, ca în vremurile de demult. Peste o oră, Sara.

Puse receptorul la loc cu o mână tremurândă. Cinci ani dispăruseră într-o secundă. Totuși, la ce se așteptase? Că o să-i ureze bun venit și că o să-i menajeze sentimentele că se întorcea la el așa? Nu era chiar așa de naivă! Bărbații ca Steve nu se îmblânzeau cu timpul. Dacă ghicise pentru ce era aici, nu-i va ușura situația. Și probabil că ghicise. La urma urmei, ce altceva *puteau* discuta după atâta timp?

Baia își pierduse proprietățile relaxante. Ieși și luând prosopul, începu să se frece cu putere. Când se întoarse, se văzu din nou în oglinda din perete, zveltă și bine făcută, cu pielea strălucitoare și suplă. Chipul i se maturizase, rotunjimea adolescenței dispăruse, pomeții erau mai proeminenți, ochii caprei mai mari sub coroana bogată de păr blond. În acel moment buzele îi tremurau ușor, dându-i un aspect vulnerabil. N-are decât Steve să facă aranjamentele; nu avea importanță ce gândea despre ea.

Paul acceptă schimbarea de plan fără tragere de inimă.

– Presupun că este dreptul lui să vă vedeți singuri, admise în cele din urmă. Dar dacă poate să-ți trimită o mașină, la fel de bine ar fi putut să vină aici.

– Eu i-am cerut să ne întâlnim, așa că nu puteam să-i impun locul și ora, îi replică Sara cu un calm pe care nu-l prea simțea. Nu cred că va dura prea mult, totuși. Poate că nici nu va trebui să te întâlnești și tu cu el, dacă nu se opune – și sunt sigură că nu are de ce. Așteaptă-mă în hol, dacă termini cina înainte de a veni eu. Se ridică de la masa de toaletă după ce termină de machiat. Trebuie să mă îmbrac. Mașina va veni într-un sfert de oră.

– Și nu trebuie să-l lași pe soțul tău să te aștepte. Pentru prima oară vocea îi era dură. Ești o persoană inteligentă, Sara. Nu-l lăsa să te copleșească. Îi faci favoarea de a-i spune personal ceea ce dorești înainte de a-i trimite actele. Măcar atâta trebuie să recunoască.

Spera să aibă dreptate. Din nou singură, își puse rochia verde marin, fără umeri, brățara de argint și încălță sandalele albe cu toc. Deși era destul de cald, își luă totuși capa albă și și-o puse ca și cum ar fi vrut să se protejeze.

Limuzina o aștepta deja la intrarea hotelului, condusă de un șofer în uniformă pe care nu-l cunoștea. În cinci ani, probabil că mulți angajați de la Cavanagh s-au mai schimbat, își zise în gând, așezată pe bancheta din spate a Chevroletului. În afară de cei mai importanți, ca Bernard, bucătarul șef și madame Deveaux, administratoarea. Erau parte din Cavanagh, la fel ca Steve. Era generos cu personalul când răspundeau cu promptitudine sarcinilor și fără milă cu cei ce nu munceau. Cel puțin fusese, și a spus că nu s-a schimbat. Iar Sara era din ce în ce mai convinsă de acest lucru.

Cavanagh era situat în partea de sud, la capătul plajei St. Petersburg, mare, impunător, strălucind de lumini. Limuzina înconjură intrarea principală și opri la intrarea mai mică situată lateral, unde liftul privat urca până la ultimul etaj.

Pășind în lift era ca și cum s-ar întoarce în timp. Simți cum i se strânge stomacul și se luptă să reziste dorinței de a se întoarce și să aștepte până când Paul va putea să vină cu ea. Era ridicol să se simtă așa. Nimic din ceea ce Steve ar putea să-i spună nu o mai putea răni acum.

Ușa mare de mahon, cu soneria ornată situată chiar în centru, sta ca o barieră în fața ei. Apăsă pe buton o singură dată și ascultă cu inima bătând ușoara mișcare din spatele ușii. Apoi ușa se deschise și Steve apără în prag, înalt, zvelt și musculos, îmbrăcat cu pantaloni largi și cămașă de bumbac, descheiată la gât. Mici schimbări apăruseră pe chipul osos – accentuarea liniilor din jurul ochilor și a gurii, poate – dar în general era același chip pe care-l știa și pe care în urmă cu cinci ani îl iubise și îl urăse. În mod sigur, exista o diferență în răceala controlată a reacțiilor, când ochii cenușii o măsurară din cap până în picioare.

– Intră, îi zise. A trecut mult timp.

Apartamentul era la fel cum și-l amintea; din hol intrai direct în salonul mare, a cărui terasă dădea spre plaja din fața hotelului. Pe măsuta de lângă ușă era o vază cu flori, și alta în fața canapelei din piele albă. Mâna unei femei? Sara simți un nod în gât. Aceasta fusese casa ei timp de nouă luni, unde avusese perioade bune și perioade rele. Era imposibil să intre și să nu simtă nimic. Adolescența ei luase sfârșit chiar în această cameră.

– Dă-mi voie, zise Steve în spatele ei. Întinse mâna și-i luă capa de pe umeri. Vrei să bei ceva?

Nu se întoarce. Își simțea gâtul uscat.

– Te rog. Un gin cu tonic.

– Nu o Margarita? Se simțea o ușoară uimire în vocea lui.

– Nu.

Se îndreptă spre terasă și se așează lângă ușă, lăsând briza să-i răcorească chipul. De aici, putea să-l studieze în liniște pentru prima oară. La fel de zvelt și cu umerii largi. Întotdeauna fusese puternic, capabil să o ridice în brațe ca și cum ar fi fost un fulg, chiar și când se zbătea. Încercă să uite cu disperare senzația acelor brațe în jurul ei. Mai putea fi atracție fizică între ei după atâta timp?

Se îndreptă spre ea cu același mers hotărât, îi dădu paharul și se așează în fața ei. Un zâmbet ușor îi jucă pe buze când ridică paharul în direcția ei.

– Pentru singura blondă cu ochii negri pe care am cunoscut-o vreodată. Aproape că uitasem că este o combinație mortală!

Sara tăcu. Nu era nimic de comentat. Nici ea nu uitase nimic în legătură cu persoana lui; abia acum își dăduse seama de acest lucru. Fiecare gest, fiecare nuanță a vocii lui, fiecare mișcare a corpului zvelt și athletic erau bine fixate în memoria ei. Odată, iubise acest bărbat și el o iubise în felul lui. Dar nu fusese îndeajuns, dragostea rar rezistă și fără alte lucruri în comun. Citise undeva că polii opuși se atrag, dar doar cei asemănători rezistă.

– Ai venit singură în St. Pete? o întreabă după un moment de tăcere.

Dădu din cap.

– Sunt aici cu șeful meu.

Nu era chiar adevărat, dar se feri să dea explicații mai multe.

– A venit să finalizeze preluarea hotelului Crosswinds pentru lanțul Kenton.

– Am auzit ceva. Bătrânul în persoană?

– Nu, fiul lui. Întâlnirea la care am renunțat ca să vin aici, era cu proprietarul actual, domnul Lessington.

– El a pierdut. Bănuiesc că șeful tău se poate descurca și singur.

O studie din cap până în picioare.

– Am cerut ca cina să fie adusă la ora opt. Așa că avem la dispoziție cam douăzeci de minute să discutăm. Presupunând că o să-mi spui de ce a fost nevoie să mă vezi așa de urgent?

Momentul sosise și ea nu era pregătită. Se forță să întâlnească privirea de oțel a ochilor cenușii.

– Vreau să divorțez, Steve.

Minutele treceau, în timp ce el sta și o privea. Nu se citea nimic pe chipul lui, dar tensiunea existentă în cameră crescuse.

– De ce? o întrebă într-un târziu și ea îl privi uimită.

– Este o întrebare cam ciudată.

– Poate, dar vreau să știu.

Ridică din umeri într-un gest resemnat.

– Vreau să mă recăsătoresc.

– Înțeleg.

Privi paharul pe care-l ținea în mână cu un zâmbet ușor, apoi bău conținutul dintr-o înghițitură și se ridică să-și mai pună încă o porție.

– Cine este norocosul? o întrebă peste umăr.

– Numele lui este Paul. Paul Kenton, adăugă după o ușoară ezitare.

– Felicitări. Tonul era ironic. Cam prematură luna de miere, nu-i așa?

Simți cum obrajii îi iau foc.

– Sunt aici cu Paul pentru probleme de afaceri, nu personale. Având în vedere împrejurările, mi s-a părut o bună posibilitate să rezolvăm problema dintre noi.

– Omori două pășări dintr-o lovitură, nu?

Se întoarse cu fața spre ea, dar rămase pe loc sprijinindu-se de bar. Putea să vadă părul negru tăiat scurt, reflectat în oglinda din spate. De câte ori își trecuse degetele prin părul bogat?

– Dacă preferi să vezi lucrurile așa... Vocea îi suna puțin răgușită. Făcu un efort să-și alunge amintirile din minte. Nu este important cum vezi tu lucrurile, Steve. Am venit pentru că am considerat că-ți datoram lucrul ăsta. Puteam să-i cer avocatului meu să rezolve această problemă.

– Mulțam, zise el sec. Apreciez gestul.

– Nu, nu-i adevărat, dar nici asta nu are importanță. Paul vrea ca totul să fie clar și pe față.

– Pare un tip pe cinste.

– Este, într-un fel pe care tu nu-l înțelegi. Grija și considerația pentru ceilalți nu a fost niciodată punctul tău forte.

– Să nu generalizăm. Tu mă cunoști doar din relația cu tine... sau ai crezut că mă cunoști.

– A cui este vina? ridică din umeri.

– Probabil că a mea. Nu știu. Am renunțat de mult să mai înțeleg. Încă nu se mișcase, iar privirea îi era tot ironică. Te-ai maturizat, Sara – cel puțin fizic. Pentru binele lui Kenton, sper că în toate sensurile.

Ridică brusc capul, cu ochii scăpărători.

– Ce vrei să spui?

– Ce am zis. La optsprezece ani, erai destul de labilă emoțional.

– Nu ar fi trebuit să te însori cu mine, zise cu amărăciune.

– Crezi că nu mi-am repetat asta de mii de ori? Poate că nu am vrut să văd cât de imatură erai, în spatele ochilor ăia frumoși. Sau poate am crezut că mariajul te va maturiza. Se mișcă nemulțumit. Ce rost are să mai facem analize, acum? Nu are importanță ce simt. Tu nu mă iubeai pe mine, ci ideea că erai îndrăgostită.

– Iar tu de ideea că mă vei învăța totul despre dragoste.

– S-ar putea să ai dreptate. Erai o tentație pentru orice bărbat... O drăguță tânără inocentă, cu un corp care promitea totul. O privi

cu insolență. Și că veni vorba de asta, încă mai promite. Te-ai împlinit exact unde trebuia. Iar tu ești conștientă de asta. Te miști ca o femeie conștientă de puterea ei asupra unui bărbat... în pat și în afara lui!

Strânse atât de tare brațele scaunului, încât i se albiră încheieturile.

– Când este vorba de insinuări, întotdeauna ai fost maestru! Am fost o proastă, când m-am hotărât să vin aici. Nu meriți o discuție civilizată! Se ridică în picioare și se forță să stea dreaptă, deși genunchii îi tremurau. Dacă te hotărăști să te porți ca un om normal în legătură cu treaba asta, mă găsești la Crosswinds toată săptămâna. Altfel, poți să aștepti hârtiile de la avocatul meu.

– Și cum ar trebui să acționeze un om normal? o chestionă el. Mi-ai provocat un șoc, dându-mi un telefon după cinci ani cu o astfel de veste și te aștepti să mă port normal? Clătină din cap, strângând din dinți. Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar nu este totul așa de simplu. Vrei să divorțezi, va trebui să petreci un timp cu mine și să mă convingi că așa este cel mai bine pentru amândoi.

Sara se holbă la el, simțind că mânia i se potolește.

– Crezi că acești cinci ani au fost buni pentru amândoi?

– Nu, dar cel puțin ai avut timp să te maturizezi, înainte de a face și alte greșeli.

– Căsătoria *noastră* a fost o greșală, rosti ea. Asta nu va fi. Îl iubesc pe Paul și vreau să mă căsătoresc cu el. Suntem asemănători.

– Dacă este așa, de ce nu este aici, cu tine? îi zise.

– Ți-am spus... are o întâlnire cu domnul Lessington.

– Ar fi putut aștepta. Lessington nu avea de gând să fugă. Sau Paul al tău pune afacerile pe primul plan?

- Nu-i mai spune așa, mârâi Sara printre dinți.
- De ce? Nu este al tău? Cred că odată ai spus că nu-ți place să împarți un bărbat.
- Cu o altă femeie, nu. Dar munca lui este altceva.
- Ai reușit să înveți asta. Este păcat că nu ai gândit așa când a fost vorba de munca *mea*.
- Ai fi putut să te hotărăști.
- Nu vreau să iau hotărâri. Încă nu vreau. Îmi place să cred că am un rol mai important.
- Sunt sigură că Ailsa era de acord cu aranjamentele tale anterioare.
- Privi în jurul camerei, zăbovind cu privirea pe vasele cu flori.
- Ce s-a întâmplat cu ea?
- Zâmbi sarcastic.
- Te așteptai să o găsești aici, nu-i așa? Asta explică de ce ai venit pe neaunțate. La fel de suspicioasă!
- Cauză și efect. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu va rămâne cu tine cinci ani. Chiar și Ailsa avea o limită. Al cui este rândul să fie amanta ta?
- Steve o privi lung câteva momente înainte de a-i răspunde.
- Un lucru este sigur, ai căpătat o imaginație bogată. Dacă aș fi avut o amantă... ceea ce nu înseamnă că recunosc... nu aș ține-o aici.
- Am uitat – Cavanagh este un hotel onorabil. Proprietarul nu-și poate permite confortul care-i este refuzat personalului.
- Expresia dură din privirea lui o avertiză, dar refuză să se lase intimidată.
- Ipocrizie, Steve. Pun pariu că jumătate din clienții care vin aici nu sunt căsătoriți, deși s-au înregistrat soț și soție!

– Și eu ce să fac, să le cer certificatul de căsătorie? Tonul era nerăbdător. Începusem să fiu impresionat. În...

Se opri brusc, când se auzi un ciocănit în ușă.

– Cina, bănuiesc.

– Nu voi sta atât de mult.

– Ah, dar insist. Ți-am comandat felul tău favorit: Cavanagh Special. Homar umplut, în caz că ai uitat.

Doi chelneri deja intraseră în cameră, unul împingea un cărucior cu platouri acoperite, celălalt i-o luă înainte, se îndreptă spre masa din capătul opus al camerei, pe care o acoperi cu o față de masă albă ca zăpada. Era clar că nu putea replica acum. Sara își mușcă buzele, conștientă că Steve o privea ironic.

– Nu am uitat, îi răspunse. Unele lucruri nu le uiți niciodată. Totuși, gusturile mele s-au schimbat destul de mult. Și se pare că nu ai ținut seama de asta.

Ridică din umeri.

– Dacă dorești altceva...

– Nu, n-are importanță, răspunse repede, când chelnerul care împingea căruciorul se întoarse întrebător. Voi mânca homar.

– Cum vrei. Luă paharul ei de pe măsută. Sigur nu vrei să bei un Elizabeth?

În ciuda situației zâmbi ușor, amintindu-și timpul destul de îndepărtat, când nu putuse să găsească un nume potrivit pentru un cocteil foarte popular în acea parte a lumii. Toată lumea a râs, iar ea s-a simțit ridicolă, deși amuzamentul lor nu fusese răutăcios. Nu doar tinerețea îi fusese împotrivă; mai era și lipsa ei de experiență pentru genul de lume în care intrase și în care Steve se simțea minunat. Și nici nu avusese timp să învețe prea multe înainte de a pleca. Dar situația se îndreptase pe parcursul anilor, slavă Domnului.

– Asta-i bine. Vocea era degajată. O să-ți pregătesc unul.

Se așază din nou, în timp ce el se duse la măsuța cu băuturi, iar chelnerii așezau masa pentru două persoane. Steve acceptase întotdeauna prezența lor, părând indiferent la ceea ce ar putea gândi ei. Pe cel mai în vârstă și-l amintea vag și era convinsă că și el o recunoscuse, chiar dacă Steve nu pronunțase numele invitatei. Zvonurile se vor răspândi în bucătărie, când vor coborî – dacă nu cumva erau deja în floare. Telefonista știa că era de câteva ore în oraș!

Acceptă paharul bucuroasă că avea ce face cu mâinile, și-l duse la gură sub privirea lui atentă. Gustul îi aduse în minte momente pe care ar fi preferat să le uite. Reuși să vorbească degajat.

– Minunat! Va trebui să iau niște Triple sec cu mine, când mă voi întoarce acasă. Se găsește destul de greu acolo.

– Cred că multe lucruri se găsesc destul de greu acolo... inclusiv soarele. Ești cam albă.

– Este iarnă, se apără ea. Bronzul nu rezistă prea mult în Anglia. Doar știi asta.

– A trecut mult timp de când n-am fost în Anglia. Ultima oară am stat câteva zile.

Simți o strângere în piept.

– Ai fost acolo recent?

– Asta am zis! Clătină din cap, cu un zâmbet ironic. Nu recent, acum optsprezece sau nouăsprezece luni, poate. L-am văzut pe tatăl tău. Nu ți-a spus?

Îl privi încruntată.

– Ai fost acasă?

– Nu, ne-am întâlnit la hotelul unde am stat, la Londra. Nu mi-a spus că erai în oraș.

– Atunci, nu eram. Cel puțin, nu în aceleași condiții. M-am mutat acum un an. Încă îl privea întrebător. De ce a venit tata să te vadă?

– Să-mi sugereze același lucru pentru care ai venit tu acum, dar din alte motive.

– Nu avea nici un drept.

– El credea că da. Mai bine mai târziu decât niciodată, bănuiesc.

– Ce?

– Grija părintească. S-a gândit că este bine să-ți începi noua viață, liberă.

– În timp ce tu nu ai fost de acord.

– Nu prin împuternicit, nu.

Vorbeau încet, din cauza chelnerilor. Sara tăcu când cei doi chelneri plecaseră. Doar când ușa s-a închis în urma lor zise, cu încetineală.

– Dacă nu ai fost de acord cu împuternicitul, de ce nu m-ai anunțat?

– Mi-a spus că nu vrei să mă vezi sub nici un motiv. Că ți-am distrus viața și că mă urăști, îi spuse Steve fără urmă de emoție, repetând din memorie. Bănuiesc că pe atunci nu-l cunoșteai pe Kenton.

– Nu.

– Când l-ai întâlnit?

– Acum șase luni, la puțin timp după ce am început să lucrez pentru tatăl lui. Îl privi sfidătoare. Nu am nici o îndoială în legătură cu el, Steve. Acum nu mai sunt o puștoaică impresionabilă.

– O puștoaică, nu. De restul, nu sunt sigur. Arată spre masă. Mâncăm? Ia paharul cu tine. Vom bea vinul la homar.

Nu a fost o cină relaxată, deși nu au discutat ceea ce o interesa. De la locul ei, Sara putea să vadă prin geam coasta luminată și

mare. Nu prea departe trecea un vas plin de lumini. Cină și dans. Odată, îl rugase pe Steve să meargă cu ea, dar o refuzase. Nu era genul lui, îi spusese. Încă o bilă neagră.

– Obişnuiam să mâncăm în balcon, comentă fără să se gândească.

– Nu în noiembrie. Este prea frig.

Zâmbi ușor.

– Voi cei din Florida nu știți ce înseamnă frigul. Chiar și în cele mai friguroase perioade, temperatura nu scade sub zece grade!

– Asta înseamnă frig pentru cei obișnuiți cu treizeci și cinci de grade vara. Este o problemă de comparație cum tot obișnuiam să-ți spun.

– Mi-ai spus atâtea lucruri.

– Cele mai multe cu bune intenții. Ochii lor se întâlneau pe deasupra mesei. Multe lucruri pe care nu le știai.

Sara împinse brusc farfuria de care abia se atinsese și atinse paharul cu vin. Paharul se răsturnă și conținutul se împrăstie pe masă și pe rochia ei.

– Bine că este alb, comentă sec Steve, în timp ce ea sări în picioare. Ultima oară când ai vărsat paharul era roșu și a fost norocul meu!

– Așadar, întotdeauna am fost neîndemânatică. Era așa de furioasă pe ea însăși și stânjenită de amintire.

– Nu neîndemânatică, doar gesticulezi când te enervezi. Mai bine te-ai usca. Știi unde este dormitorul. În baie este un halat. Îi zări privirea neliniștită și se strâmbă. Speriată? N-ai de ce. Indiferent ce a fost între noi, s-a terminat.

– Nu mi-e teamă, zise printre buze. Nu de tine. Doar de ce se va vorbi, dacă trimiți rochia jos.

– Ai încredere în mine! Pune aerul condiționat pe aerotermă și usuc-o. Te las singură.

Se duse, pentru că nu putea face altceva. Toată partea din față a rochiei era udă. Dormitorul principal era total masculin, decorat în bleumarin cu nuanțe de auriu, dar auster. Steve menținuse patul dublu, dacă era același. Dacă până atunci nu-l crezuse, trebuia s-o facă acum. Nici o femeie n-ar fi acceptat să nu aducă ceva personal acolo.

Halatul mirosea discret a after-shave. Îl strânse în talie, dar și așa era destul de lung. Până și slipul era ud. Își puse hainele pe un umeraș și le atârână în fața aerului condiționat, apoi se duse să închidă ușile dulapului.

Costumele lui Steve atârnavă în ordine, deasupra rafturilor cu lenjerie intimă și cămăși. În despărțitura următoare erau sacouri și pantaloni, pulovere etc. Restul dulapului fusese al ei – sau ar fi trebuit să fie, n-a fost plin niciodată, deoarece nu stătuse prea mult timp acolo. Acum era gol. De parcă niciodată n-a fost acolo.

Capitolul 2

Șoc. Asta a simțit în dimineața aceea, când a intrat în salonul Annei Raynor în spatele soțului ei Bill, și l-a văzut pe Steve.

– Prietenul nostru din State, zise Ann prezentându-l.

– Sara Waterford, una dintre vecinele noastre, Steve.

Zâmbetul lui făcu ca pulsul să i-o ia razna.

– Bună! Este clar că nu la tine se referea Bill, când pomenea de Rățușca cea Urâtă!

Râse fără supărare și se strâmbă la neseriosul Bill.

– Mă cunoaște de la doisprezece ani, de când aveam aparat dentar și codițe. Destul de ciudat, atunci se purta frumos cu mine.

– M-aș purta frumos și acum, i-o întoarse vecinul ei, cu un rânjel, dacă m-ai lăsa.

Nevastă-sa mârâi, chipul ei exprimând o blândețe zeflemitoare.

– Ai lua-o la goană, dacă ar încerca așa ceva!

Zâmbi cu gura până la urechi.

– Nu prea cred.

Steve asculta amuzat, dar privirea se întorcea mereu la Sara.

- Întotdeauna au fost așa?
- De cele mai multe ori, îi răspunse. Este modul englezesc de a-ți exprima încrederea și dragostea.
- Cinism la vârsta ta? Clătină din cap. Trist.
- Am împlinit optsprezece ani acum două luni, îi răspunse cu vioiciune. Tu câți ani ai?
- Bill râse.
- Destul de bătrân. Nu te încurca, Sara, cu tipul ăsta. Fetele de vârsta ta le servește la micul dejun!
- Perfect. O să-i găsesc câteva. Ochii căprui se încrucișară cu cei cenușii și refuzară să se plece. Preferi blonde sau brunete?
- Acum, aș zice că prefer blondele. Se sprijinea cu cotul de semineu, zâmbind ușor. Nu te-am luat prin surprindere, nu-i așa?
- Am experiență. Nu prea sunt multe de făcut pe aici. Inima îi bătea cu putere; spera ca el să nu o audă. Nu mai cunoscuse un tip ca Steve Masters până atunci. În jur de treizeci, ghici ea. Un yankeu în carne și oase, ce o privea cu interes! Era obișnuită cu privirile pe care i le aruncau băieții pe care-i știa de o viață, dar asta era ceva diferit. ăsta era un bărbat cu experiență, chiar și ea recunoștea.
- De unde din State? îl întrebă, deoarece se părea că se aștepta ca ea să vorbească prima. Nord sau Sud?
- Sud – Florida – St. Petersburg. Vorbise succint. Și sunt american doar pe jumătate. Mama era englezoaică. Era din zonă. Ruislip.
- Asta-i în capătul celălalt al Londrei.
- Ridică din umeri, amuzat.
- După americani, în vecini. Este o insulă mică.
- Dar plină de istorie.
- Pariez. Țevile de plumb sunt antice!
- Ann zâmbi larg.

– Chiuveta s-a înfundat din nou. A petrecut jumătate din dimineață desfundând-o, deoarece Bill a fost plecat.

– Nu-i nimic, rosti Sara calmă. Sunt sigură că experiența o să-i prindă bine.

– Dacă o să fie, o să te anunț. O privi din cap până în picioare, zâmbind. Lucrezi în oraș?

– Lucrez pentru o mică firmă de avocați, aici în Breckston.

– Și ce faci?

– Secretară. Strâmbă din nas. Multă muncă, dar plictisitoare.

– Și atunci, de ce n-o schimbi?

– M-am gândit la asta, îi spuse. Mă gândesc la asta tot timpul. Nu este America, țara tuturor posibilităților? Poate mi-ai putea găsi o slujbă acolo.

– S-ar putea. Am nevoie de o recepționeră. Ai vrea?

– Steve lucrează în domeniul hotelier, interveni Ann înainte ca ea să poată răspunde. Și n-o tenta, Steve.

– Nici prin când nu mi-a trecut, rosti privind cum obrazii ei prind o ușoară culoare. În seara asta iau masa în oraș cu ăștia doi. De ce nu vii și tu? Asta dacă nu ai deja o altă întâlnire.

– Nu, nu am. Negă prea repede; văzu asta în ochii lui. Făcu o încercare de a îndrepta lucrurile. Presupun că este mai bine, decât să stau acasă ca să mă spăl pe cap.

– Cred că da. Privi spre Ann. Deci ieșim toți patru. Nu mai trebuie să-ți suni prietenul ăla.

– Nu. Vocea îi era oarecum nehotărâtă. Indiferent la ce combinație se gândise pentru american, nu era vorba de Sara. Ne vom întoarce foarte târziu. Mama ta va fi îngrijoară.

– Mama își face griji dacă întârzii și după ora nouă, zise strâmbându-se. Nu vrea să creadă că am mai crescut.

- Și dacă vin s-o asigur că nu vei fi în pericol? sugeră Steve calm. Sara îl privi uimită.
- Ah, nu cred că este necesar.
- Nu este nici o problemă. Se îndepărtă de șemineu și-i întinse mâna. Sus.
- Ți-ai găsit nașul de data asta, rățușcă, hohoti Bill, privind-i chipul. Predă-te.
- Sara privi lung în ochii cenușii înainte de a se sprijini de mâna întinsă.
- Presupun că mami va fi interesată să întâlnească pe cineva venit din State, cedă ea cu o voce ușor întretăiată. Și tata.

*

* *

Reveni cu picioarele pe pământ. Închise ușa dulapului și se sprijini de el, rotindu-și privirea prin cameră. Părinții ei fuseseră chiar foarte interesați, își aminti; realizaseră că americanul înalt va interveni în viețile lor. Își aminti felul în care mama ei îl privise, apoi se uitase la ea; discuția dintre ei adusese o expresie de teamă pe chipul ei. Prea bătrân pentru ea, rostiseră într-un glas. Prea bătrân; prea diferit, prea departe de tot ceea ce știa ea. Într-un fel, avuseseră dreptate, dar nu în întregime. Nu el fusese prea bătrân pentru ea, pur și simplu ea fusese prea tânără pentru el.

*

* *

Au mers la cel mai în vogă restaurant italian, deschis în ceea ce odată fuseseră pivnițele clădirii de deasupra. Nișele fuseseră

închise pe jumătate pentru a crea intimitate clienților. Avea un ring de dans și cabaret, iar mâncarea era superbă – sau așa părea. Sara abia se atinsese de mâncare.

Era îmbrăcată cu rochia pe care o purtase de ziua ei de naștere. O rochie albă simplă, din mătase, care se mula pe corpul tânăr de la gât la genunchi. Știa că Steve nu-și putea lua ochii de la ea și acest lucru o umplea de încredere, cochetă puțin, să discute cu el pe picior de egalitate. O dată sau de două ori fu conștientă de expresia ușor derutată a Annei și-și dădu seama că fata regreta că o invitase. Nu era gelozie, deoarece toată atenția era îndreptată spre ea; și apoi, Ann nu era genul. Ceea ce însemna că era îngrijorată de ceea ce se întâmpla între ea și Steve. Și ceva era; ceva minunat, ceva ce nu mai i se întâmplase până atunci. Dar Ann nu trebuia să-și facă griji, deoarece îi va pune capăt în curând. Steve era aici pentru puțin timp, apoi va pleca.

Așa că se va distra cât va putea, își zise în gând. Nu te gândi la ziua de mâine sau la numai aici și acum, cu bărbatul pe care-l întâlnești cu câteva ore în urmă.

– Fericită? murmură el, când dansau pentru prima oară după ce programul de cabaret luase sfârșit. Arăți de parcă cineva ar fi aprins o lumină în interiorul tău!

– Chiar așa mă simt!

Râse, și-și încolăci brațele în jurul gâtului, cum văzuse la alte perechi de pe ring. Simți cum o trage spre el, dar imediat slăbi strânsoarea și o prinse ușor de talie.

– De ce nu mă ții corect? îl întrebă.

– Ba te țin corect, îi zise. *Foarte* corect. Ochii cenușii zâmbeau la ea. În felul ăsta pot să te văd mai bine.

– Asta este bine?

– Este ca un tonic. Ești cea mai frumoasă femeie de aici, în seara asta, și tu știi asta. Sunt foarte invidiat.

– Mă flatezi, îi spuse. Dar îmi place.

Șampania pe care o băuse o făcea să se simtă minunat, aproape că plutea, putea să spună orice.

– Îmi place; îmi placii tu; îmi place să dansez cu tine – nu, ador să dansez cu tine, numai că aș dori să nu mă mai ții așa corect. Nu-ți place să mă simți aproape de tine?

– Prea mult, îi răspunse. Însă pentru starea în care ești acum, este mai bine așa.

Se strâmbă.

Nu zise nimic, dar nici nu se îndepărtă de ea.

– Sara, scumpo, o să regreti! îi șopti la ureche.

– Știu. Nu este minunat? *Toată* lumea are câte *ceva* de regretat!

– Ai nevoie de două palme la fund, îi zise. Dacă am fi în altă parte, ți-aș fi dat două.

– Dacă am fi în altă parte, aș tremura de frică, îi replică imperturbabilă. Sunt prea mare pentru o bățăiță, Steve. Ce altceva mai faci cu femeile tale?

– Continuă așa și ai toate șansele să afli.

– Este o promisiune?

– Nu, o amenințare. Își strecură mâna sub părul ei, prinzând-o de ceafă și trăgându-i capul pe spate o privi în ochi. În ai lui era o expresie pe care n-o putu descifra.

– Sara, ești o vrăjitoare – o frumoasă, vorbăreată, irezistibilă vrăjitoare! Poți să sucești capul unui bărbat, până nu mai știe de el și te bucuri de treaba asta!

– Nu vreau să sucesc nici un alt cap, doar pe al tău, zise zâmbind. Chiar crezi că sunt frumoasă, Steve?

Gemu, exasperat.

– Sara!

– Da? răspunse privindu-l cu ochi mari.

– Dacă nu ești cuminte, o amenință, te scot de pe ringul de dans. Se opri, așteptând și zâmbi ușor când ea făcu bot. Și nu mai face botic, pentru că o să te sărut.

Sara dori să fie adevărat. Dorea atât de tare. Dar nu aici, pe ringul de dans. Nu cu toate privirile ațintite asupra lor. Surprinse privirea Annei și deveni puțin mai serioasă.

– Sunt supravegheată, îi spuse cu nemulțumire, de către vecina mea. Ann n-are încredere în tine, Steve?

– Poate nu, când sunt cu tine. S-ar putea să aibă dreptate. Nici eu nu pot să am încredere în mine. O ținea din nou lipită de el, și-i simțea respirația pe tâmplă. Dacă ai fi mai mare, aș ști ce să fac cu tine, Jezebel, adăugă ușor. Nu te-ai mai juca mult timp.

Seriozitatea dispăru, fiind înlocuită de emoție.

– Nu este un joc, Steve. Niciodată până acum nu am simțit ceea ce simt pentru tine.

Nu-i răspunse imediat.

– Surprinzătoare, de asemenea. Nu ți-a spus nimeni, că așa ceva nu se spune unui bărbat pe care-l întâlnești prima oară?

– Nu. Și nici n-aș ține seama de așa ceva, chiar dacă mi s-ar fi spus.

Efectul șampaniei continua, anulând orice reținere, spunând ce gândea. Și apoi, nu ne-am întâlnit acum. Ne-am întâlnit acum câteva ore. Oricum, asta am simțit de cum te-am văzut. Tu, nu?

– Presupun că da. Se simțea o ușoară ironie în vocea lui. Te-am considerat cea mai dezirabilă obrăznicuță pe care am văzut-o vreodată.

– Sunt o obrăznicătură? îl întrebă încântată. Pare minunat de rău!

– Aș putea să găsesc mai multe feluri de a descrie cum ești, dar pentru moment ajunge. O sărută ușor pe nasul mic și drept, apoi o răsuci spre ieșirea de pe ring. Vino, obrăznicătură, vreau să mă pun la adăpost. Cel puțin pentru un timp.

Ann îi privi cu atenție, întâi pe ea, apoi pe Steve, dar nu făcu nici un comentariu. Bill era liniștit, împăcat cu toată lumea.

– Vă distrați, copii? îi întrebă fericit de la înălțimea celor treizeci și trei de ani ai săi. Eu mă distrez când îi văd pe alții cum fac risipă de energie!

– Ar trebui să încerci și tu odată, îi răspunse Steve și ridicând din sprânceană, o privi pe nevastă-sa. Ce-ai zice să fugi cu mine, înainte de a mă așeza?

– Nu în seara asta, îi zise, dar mi-ar plăcea să dansez. Este singura șansă pe care o am în ultimele luni.

Bill se uită la Sara în timp ce se așeza pe scaun.

– Sper că nu aștepți să te invit?

Clătină din cap, privind spre cei doi de pe ringul de dans, invitând-o pe Ann pentru că era în brațele lui.

– Hei! Chiar și Bill realizase privindu-i chipul. Când vorbi, vocea îi era blândă. Nu fi găsculiță, scumpo, nu este pentru tine!

– Doar pentru că este mai în vârstă? îl întrebă întorcând capul brusc. Ce înseamnă doisprezece ani?

– Nimic, când îi trăiești din plin, diferență când treci peste ei. Se consideră mulțumit de această frază. Am zis-o, nu?

– Oh, *taci* din gură! Sara își mușcă buzele. Scuze Bill, nu am vrut să fiu obraznică.

– Oricum o să tac. Zâmbi larg și ridică din umeri. O.K., o să te las să afli singură. Iubește-le și lasă-le. Oricum, Masters o să plece înainte de a face vreun rău.

– Cum v-ați întâlnit? întrebă, ignorând comentariul. Aici sau acolo?

– Acolo. Eram în prima noastră călătorie în State. Am stat în St. Pete câteva zile, la Cavanagh – ăsta-i hotelul lui Steve – și într-o seară am discutat cu el la bar, fără să știu cine era și în seara următoare ne-a invitat în apartamentul lui, la cină împreună cu niște prieteni. Îi plac englezii, mama lui fiind englezoaică. Știe să glumească și cu americanii și cu englezii.

– De ce iubește-le și lasă-le?

– Deoarece asta este deviza lui. Un bărbat nu poate rămâne burlac până la vârsta asta, dacă nu și-a perfecționat tehnica de a scăpa de laț. Cei mai mulți dintre noi cad în capcană.

Sara zâmbi.

– Dacă aș ști ce simți pentru Ann, te-aș crede. A fost singura dată când v-ați întâlnit?

– Cu cine? Ah, Steve? Sclipirea din ochii lui era pur și simplu drăcească. Nu, anul următor ne-am întâlnit la New York, cam în aceeași perioadă. Atunci l-am invitat noi în oraș. După aia nu mai știu. Felicitări de Crăciun, o grămadă! De fapt, era interesat de Ann, desigur. Un vânător, asta este Steve – când jocul merită. Deși după ce s-a gândit mai bine, ea a hotărât că eu eram o partidă mai sigură. Plictisitor, sufletist, de mii de ori mai sărac, dar sigur.

– Și, *tu!* Sara izbucni în râs. Ridică paharul gol. Mai este șampanie?

– Comand încă o sticlă, îi zise scurgând sticla. La nota pe care o are de plătit Steve, nici nu va observa încă una!

La plecare, acapără locul din față lângă Steve, recomandându-i lui Bill să stea în spate cu Ann și să se țină de mână. I se păru că au ajuns acasă foarte repede. Pe drum nu s-a prea vorbit. Steve era atent la drum. Dintre toți, el era cel mai sobru, doar băuse un singur pahar.

Opri mașina în fața reședinței Raynors, apoi o conduse pe Sara prin grădină până în fața ușii, privind la geamul luminat de la dormitorul părinților ei.

– Cred că încă mai am cincisprezece ani! exclamă ea iritată.

– După cum vorbești, așa s-ar părea. Sunt îngrijorați, pentru că te iubesc. Nu te au decât pe tine.

Se simți ușor vinovată.

– Știu. Și eu îi iubesc. Numai că...

Tăcu brusc, ridicând privirea, în aerul rece al serii de martie, spre umerii largi și puternici sub haina neagră.

– Crezi că sunt răsfățată, nu-i așa?

– Teribil, fu el de acord, dar tonul îmblânzise cuvântul. Ți-au dat totul, inclusiv dreptul de a face ce vrei. A venit timpul să te strunească cineva.

– Și să mă învețe, ce? Îl privea drept în ochi, cu inima bătând să-i spargă pieptul. O să te ocupi tu de mine, Steve?

O privi lung, cu o expresie ciudată, reticentă, înainte de a-i lua fața în mâini.

– O să mai stau aici doar mâine, îi spuse. O vizită scurtă între două întâlniri de afaceri unde trebuie să fiu prezent.

– La Londra?

– Și Paris.

– Ia-mă cu tine. Din nou vorbea șampania. Nu am văzut Parisul niciodată.

Râse scurt.

– Strașnic!

– Asta înseamnă că accepți?

– Asta înseamnă, reluă el, strașnic.

O mângâie ușor pe obraz, urmărind cu degetul conturul nasului, apoi în jos spre gură. Când o sărută a fost ca o adiere, apoi apăsarea crescă progresiv, odată cu răspunsul ei.

Nu voia să se mai termine și rămase năucită când se termină. Se lipi de pieptul lui, nedorind să se îndepărteze, ascultându-i bătăile inimii.

– Te iubesc, îi zise și pentru un moment Steve rămase nemișcat, apoi o mângâie pe păr.

– Nu știi ce spui. Prea mult vin și prea puțin somn. Mai bine intră în casă.

– Nu mă vrei. Ceva îi șoptea că mâine o să regrete, dar în acel moment nu-i păsa. *Nu* mă dorești, Steve?

– Te doresc. Vorbise sec. Mă îndoiesc că vorbim despre același lucru, dar sunt sigur că te doresc. Îi dădu drumul, ca și cum ar fi dorit să asigure o distanță între ei. Înăuntru. Acum!

– Ne vedem mâine? șopti rugător și-l văzu cum zâmbește ușor ironic.

– Nu aș fi surprins de loc. Vise plăcute, scumpă Sara.

Cuprinsă din nou de bucurie, se ridică pe vârfuri și-l sărută pe gură.

– O să te visez, îi promise. Toată noaptea!

*

* *

L-a văzut din nou la amiază târziu. Hotărâse să facă o lungă plimbare pe malul râului, înfruntând vântul rece, decât să stea ascunsă în camera ei. Când își ridică privirea, îl văzu venind spre ea, îmbrăcat cu același pardesiu, pe care-l purtase cu o seară înainte, cu părul răvășit de vânt, chipul bronzat scoțând în evidență ochii cenușii. Era încântată de faptul că, fiind duminică, locul era liniștit.

– Mama ta mi-a spus că s-ar putea să fii aici, îi zise. Ascunzătoarea favorită?

– Un loc unde sunt cu gândurile mele.

Nu-l privise când i se alăturase, dar era conștientă cu fiecare fibră de apropierea lui.

– Vrei să te las singură? o întrebă, iar ea clătină din cap.

– Nu, trebuie să-mi revin. Făcu o pauză, trase aer în piept și continuă fără tragere de inimă. Seara trecută m-am făcut de râs. Îmi cer scuze. Nu sunt obișnuită cu șampania. Mi s-a urcat la cap.

– Și mie și nu doar șampania, îi spuse cu blândețe.

Se opri și, prinzând-o de umeri o întoarse cu fața spre el, privind-o în ochii căprui.

– Asta a fost, Sara – *doar* șampania, vreau să zic?

Trecură câteva clipe înainte de a clătina din cap.

– Nu, nu tot timpul, zise oftând. Niciodată nu am întâlnit o persoană ca tine, Steve. Nimeni nu m-a făcut să simt, ceea ce am simțit pentru tine. Eu... nu doream să pleci.

– Și acum?

– Nici acum nu vreau, dar presupun că trebuie.

Dădu din cap.

– Mâine dimineată. Dar doar pentru o săptămână, apoi mă întorc. Vom merge unde vrei și vom face ce vei dori tu. Vom petrece timpul împreună ca să ne cunoaștem mai bine și atunci îți vei da seama ce simți. Făcu o pauză, privind-o întrebător. O.K.?

– Da, oh, da.

Ochii îi străluceau, toată ființa ei era plină de viață. Din nou și aminti cine și ce era el.

– Și cum să fiu sigură că o să te întorci?

El zâmbi, un zâmbet ciudat.

– Pentru că nu mă pot abține, îi mărturisi.

După o lună erau căsătoriți – rochia albă cu tot tacâmul, deoarece asta își dorise Waterford pentru unica lor fiică. Îndurară evenimentul cu zâmbetul pe față, dar asta era doar de ochii lumii.

Abia când se pregăteau să plece, realizează Sara cât de mult lăsa în urmă. Urmau să petreacă noaptea într-un hotel, la Londra, apoi dimineața luau avionul spre Indiile de Vest. Din Barbados plecau direct în Florida, unde va fi noua ei casă. Steve sugerase ca părinții ei să-i viziteze în toamnă, dar până atunci mai erau vreo câteva luni. Printre lacrimi, văzu dispărând casa în care își petrecuse optsprezece ani din viață.

– Fruntea sus, doamnă Masters, îi zise Steve cu blândețe, când nu mai văzu casa și invitații care le făceau cu mâna. Îi luă mâna și-i arătă verigheta de lângă inelul cu diamant pe care i-l dăruise cu două săptămâni în urmă.

– Asta îmi dă dreptul asupra ta, scumpo, așa că șterge-ți lacrimile și zâmbește-mi în așa fel încât să cred că nu regreti că te-ai măritat cu mine.

– Nu regret, îl asigură, îndepărtându-și din minte orice îndoială. Zâmbetul era larg, cald și puțin tremurat. Nu mă pot obișnui cu ideea că sunt doamna Masters în loc de domnișoara Waterford.

– Încă nu te simți măritată, îi spuse. Îi luă mâna în a lui și o strânse cu hotărâre și posesiv, privind-o întrebător când o ușoară roșeață îi acoperi obraji. Asta este oare fata care mă implora să fugim la Paris?

– Știam sigur că nu o să mă iei cu tine. Își sprijini capul de umărul lui, bucuroasă că geamul care-i despărțea de cabina șoferului era ridicat.

– Vreau să mă simt măritată cu tine, Steve. Vreau să fiu soția ta în adevăratul sens al cuvântului. Sper să nu te dezamăgesc.

Râse grav și indulgent.

– Nu o să faci asta, vrăjitoare mică!

La hotel au avut un apartament – o extravaganță pentru o singură noapte, dar Steve nu era de aceeași părere. Sara fu repede de acord, când el sugeră să intre primul la duș, iar ea să pregătească hainele pe care urmau să le poarte la cină. Costumul galben de lână fină, care-i plăcea atât de mult, rămânea în valiză. Steve îi spusese că a doua zi să se îmbrace cu ceva confortabil și ușor potrivit pentru o călătorie lungă. Mai confortabil poate, dar mai puțin romantic.

– Este inelul tău, îi zise ieșind din baie.

Își strânse lucrurile și trecu timidă pe lângă el, tresărind când o prinse de braț și o întoarse spre el. În privirea lui era blândete și înțelegere.

– O să te obișnuiești, îi promise. Sunt același bărbat care s-a însurat cu tine, azi-dimineață. O sărută ușor pe frunte și îi dădu drumul. Du-te și îmbracă-te. Vreau să arăt lumii ce soție frumoasă am!

În seara aia purta o rochie de culoarea chihlimbarului, cu un decolteu adânc în față și în spate, sandale și poșetă aurii. Își prinse părul cu o agrafă de sidef, într-o parte lăsându-l pe umăr. Simți că toată atenția se îndreptă spre ei în clipa în care intrară în restaurant și fu mândră de Steve, zvelt, atrăgător, îmbrăcat în costum închis la culoare și cămașă albă. Soțul ei. Încă îi suna ciudat – dar totuși minunat. Era al ei și ea a lui, pentru totdeauna.

– Fericită? o întrebă când dansau și ea răsă amintindu-și.

– Asta m-ai întreat și prima oară când am dansat cu tine, în același fel.

– Nu, îi șopti moale, nu în același fel. Atunci nu știam cum vor evolua lucrurile între noi. Acum cinci săptămâni, când am venit în Anglia, nici prin minte nu mi-a trecut că mă voi însura.

– Și acum te întorci cu o nevastă. Ce vor gândi ceilalți?

– Vor gândi că sunt un tip norocos. Bărbații mă vor invidia, iar femeile... făcu o pauză și zâmbi, îi ochi apărându-i o expresie pe care nu o înțelese... ei bine, asta-i altă treabă.

Se simți ușor neliniștită. Nu numai țara va fi nouă, dar și oamenii. Steve mergea acasă; ea era o străină. Te rog, Doamne, fă să mă placă, să mă accepte în mijlocul lor. Dorea atât de mult să fie soția pe care și-o dorea Steve.

– Nu-ți mai face griji. Îi simțise îngrijorarea, așa cum o făcuse mereu. Te vor iubi.

– Așa ca tine?

– Nici vorbă. O strânse în brațe. Tu îmi aparții mie. Pentru moment, o ținu lipită de el, apoi îi murmură la ureche:

– Este timpul să plecăm.

Sara nu făcu nici un comentariu. Inima îi bătea cu putere și era pe deplin conștientă ce va urma. Peste puțin timp îi va aparține în întregime lui Steve; soția lui trup și suflet. Își dorea să facă dragoste cu el, dar se temea puțin. Cum putea să-l mulțumească, neavând experiență? Cum va putea să egaleze pasiunea pe care simțise cum și-o stăpânise în ultimele săptămâni? Steve era experimentat; în viața lui fuseseră și alte femei înaintea ei: femei care știau cum să mulțumească un bărbat. Cum va putea face față?

Îi trebui puțin timp ca să-și dea seama că el nu aștepta nici experiență, nici concurență. O dorea așa cum era... inocentă, nerăbdătoare, sensibilă la *experiența* lui.

*
* *

Barbados era o insulă de vis. Sara se îndrăgostise de ea din prima zi. Prima săptămână a lunii de miere a fost numai fericire și descoperire de noi plăceri – făcând plajă ținându-se de mână; privindu-l pe Steve înotând sau făcând schi, corpul lui bronzat și athletic atrăgând toate privirile; așteptând cu nerăbdare nopțile când era singură cu el într-o delicioasă intimitate, copleșită de dragostea și pasiunea lui.

Era mulțumită în compania lui, nedorind pe nimeni altcineva și neputând înțelege dorința lui de a vedea și alte persoane.

Într-o dimineață, întorcându-se pe plajă după ce-și schimbase costumul de baie ud, îl găsi absorbit într-o discuție cu o femeie care stătuse la câțiva metri de ei. A fost șocată, deoarece era evident că îi făcea plăcere și o admira din priviri. I-o prezintă ca fiind Gail Stornway, un manechin din New York ce era într-o scurtă vacanță între două contracte.

Și să-și găsească un prieten bogat, probabil, se gândi Sara cu un neașteptat cinism, observând rapida expresie de dezamăgire din ochii ei, când află că ea și Steve erau căsătoriți. Și părerea îi fu confirmată câteva minute mai târziu, când Steve le părăsi și Gail o felicită pentru că a pus mâna pe singurul bărbat din acel loc, care merita într-adevăr toată atenția. Sara se întrebă dacă faptul că aflase că era căsătorit ar fi fost o piedică pentru ea, dacă n-ar fi fost acolo.

După aceea, cealaltă femeie era mereu prezentă pe plajă, când erau și ei. Lui Steve nu-i păsa deloc că intimitatea le era invadată. Până la urmă, Sara nu se mai putu abține.

– Nu-mi place de ea, zise fără ocolișuri într-o seară, când se pregăteau pentru cină. A monopolizat toată discuția în după-amiaza asta!

– Vorbea despre navigație și acest subiect mă interesează și pe mine, îi replică Steve cu voce calmă. Dacă ai fi ascultat, ai fi putut să înveți câte ceva și tu. Este extraordinar de experimentată.

– Mie îmi spui!

Se întoarse și o privi amuzat.

– Ți-ai scos ghearele, scumpo? Doar nu ești geloasă?

Trecu câteva clipe înainte să-i răspundă.

– Am motiv să fiu geloasă? zise cu un ușor tremur în voce.

El zâmbi și clătină din cap.

– Doar pentru că am discutat cu o altă femeie despre navigație?

– O femeie foarte frumoasă.

Steve o studie lung înainte de a se ridica de pe pat și îndreptându-se spre ea o prinse de umeri și o întoarse spre oglindă. Purta un slip alb, care contrasta cu pielea bronzată. Din cauza bronzului, nu se machiase prea tare, doar ruj și o umbră de albastru pe pleoape. Ochii căprui păreau mai mari și mai închiși la culoare sub părul blond bogat.

– În nici un fel nu poate concura cu asta, îi spuse cu blândețe. Sau cu asta... își trecu mâna pe corpul tânăr și prinzând-o de mijloc o sărută pe ceafă. Ești cea mai frumoasă creatură pe care acest loc l-a văzut vreodată și ești a mea!

– Dar Steve, strigă disperată, te *vrea* pe tine!

– Trebuie doi pentru așa ceva, scumpo, murmură cu buzele lipite de pielea ei, apoi, brusc, o ridică în brațe cu ochii strălucitori. Cred că în seara asta vom mânca mai târziu.

*
* *

Rochia era aproape uscată, iar slipul se uscaseră deja. Sara se așeză pe pat, cu bărbia în mână, hotărâtă să mai aștepte câteva minute. Ciudat cum își amintise în detaliu. Învățase o mulțime de lucruri despre bărbatul cu care se măritase, în cele două săptămâni petrecute în Caraibe. Dar pentru asta era luna de miere, nu-i așa? O perioadă de adaptare. Steve nu era diferit de alți bărbați, avea aceeași aroganță masculină.

Țârâitul soneriei se auzi și din dormitor. Presupuse că veniseră chelnerii să strângă resturile cinei. În timp ce se ridica să-și ia rochia auzi voci, înăbușite datorită ușii închise, dar destul de ridicate. Ciocănitul în ușă o surprinse în timp ce voia să-și închidă fermoarul.

– Ies imediat, strigă, apoi îngheță când ușa se deschise și în prag apără Steve cu o expresie drăcească pe chip și în spatele lui Paul.

– Cred că am intrat, scumpo, zise primul având o figură nevinovată. Nu mai este nici o speranță!

– Du-te dracului! izbucni Sara cu amărăciune. Privirea îi era îndreptată spre celălalt bărbat. Paul, eu...

– Nu trebuie să-mi dai explicații. Vocea îi era calmă, descoperind repede pata de pe rochie. Nu sunt chiar prost, draga mea. Arată spre aerul condiționat, care încă funcționa pe caldura. N-ar fi mai bine să-l treci pe aer rece? Aici este cuptor.

Sara își trase fermoarul cu o mișcare bruscă, apoi se întoarse și deliberat dădu căldura la maximum.

– Să nu fim părtinitori, spuse.

Steve o privi venind spre ei, fără să se miște, deși Paul făcuse un pas înapoi ca să-i facă loc să iasă din cameră.

– A fost un timp, când ai fi regretat asta, murmură Steve și ea îl privi scurt și cu dispreț.

– A fost un timp când am regretat totul. Care este diferența?

Paul o luă de mână.

– Scuze că am venit să te caut. Lessington a trebuit să plece mai devreme, așa că m-am gândit să vin să te iau.

– Perfect, îi spuse. Mă bucur că ai venit. Cu cât plec mai repede de aici, cu atât mai bine.

– Fără să ajungem la o înțelegere? întrebă Steve, venind în urma lor.

– N-am nevoie de acordul tău, îl rezezi Sara. O să mă descurc fără el!

– Ia-o mai ușor. Sta cu mâinile în buzunarele pantalonilor și cu un chip impenetrabil. Sunt sigur că... prietenul va fi de acord.

– Are dreptate, spuse Paul fără tragere de inimă. Nu mai ușor, dar mai puțin personal.

Sara își mușcă buzele, privindu-l cu ostilitate pe cel care-i fusese soț. Starea lui de spirit se schimbă și ea simți asta. În ce, nu era sigură.

– Plănuiești să faci lucrurile mai dificile? îl întrebă.

Ridică ușor din sprâncene.

– De ce aș face așa ceva?

– Nu știi de ce, știi doar că ai fi capabil. Ești capabil de orice.

– S-ar fi putut să fiu odată. Acum... făcu o pauză și ridică din umeri.

Privi de la unul la altul și pe chip îi apărură o expresie dură. Weekendul ăsta dau o petrecere pe iaht. De ce nu veniți amândoi și vom discuta atunci?

– Nu este nici timpul și nici locul... începu Sara, dar se opri sub privirea de oțel.

– Eu hotărâsc când este timpul și locul. Joi după-amiază, la ora trei. Vă trimit o mașină.

Paul interveni:

– Unde ai hotărât să navighezi?

– Key West, poate. Depinde de cât de departe ajungem. Și Sheraton are motor, nu pânze. Așteptă un moment și se strâmbă. Vor mai fi și alții la bord, plus echipajul, așa că o să ne comportăm civilizat. Are optsprezece metri.

– Al tău?

– Împrumutat de la un prieten. Al meu are vele și este mai mic. Mai ai întrebări?

– Doar voiam să-mi fac o idee. Paul făcea efort să fie calm, dar nu prea reușea. Foarte bine, vom fi gata, dacă ăsta este singurul mod în care urmează să discuți problema. O strânse pe Sara de mână. Hai să plecăm.

– Trageți ușa după voi, le ceru Steve fără să se miște. Se închide automat.

Până au ajuns la Crosswinds nu au prea vorbit.

– Trebuie să vorbim Sara, îi spuse Paul încet în timp ce intrau în holul hotelui. La tine sau la mine?

– Dar aici, în salon? îl întrebă și simți cum o cercetează cu privirea.

– Nu vreau să mă înțelegi greșit.

– Știu. Imediat se căi și încercă să glumească. Cred că cel puțin pentru seara asta îmi ajunge o ceartă în dormitor.

– Crezi? accentuă țeapăn. Te-ai întors destul de repede la americanism.

– Expresia este folosită pe ambele maluri ale Atlanticului. Și este la fel ca cea pe care ai folosit-o și tu.

Se opri, conștientă de tonul amar și nedorind să recunoască motivul.

– Doar n-o să ne certăm din cauza unor expresii nefericite, nu-i așa? adăugă obosită.

– Sper că n-o să ne certăm deloc. Doar să discutăm.

– Ce este de spus? L-ai auzit pe Steve. Vrea să rezolve în felul lui. Așa a făcut mereu.

O luă de braț și o conduse în salonul mai mic, spre o canapea situată în colțul opus ușii și mai departe de alți clienți. Sara clătină din cap când o întrebă dacă vrea să bea ceva.

– Sunt obosită, îi spuse. A trecut ceva timp de când nu am mai dormit.

Pierduse șirul orelor de când părăsise Londra. A fost azi sau ieri? Oftă.

– Nu putem aștepta până mâine?

– Mâine voi fi foarte ocupat. Ezită puțin. Sara, ce s-a întâmplat în apartamentul ăla, în seara asta?

– Să se întâmple? îl întrebă.

– Păi, cum ai reușit să-ți uzi rochia în halul ăla, încât a trebuit s-o scoți și s-o usuci?

Sara râse încet.

– Am crezut că ai încredere în mine.

– Am. În el nu am încredere.

– În acest caz, îl acuzi pe nedrept. Am vărsat paharul cu vin pe mine.

– În mod normal, nu ești neîndemânatică.

Cu el, nu, nu era, recunosc Sara. Numai cu Steve. Se simțea stângace; parcă era din nou o adolescentă. Nu voia să se gândească la asta. Nu acum. În dormitor o năpădiseră amintirile. Trecutul nu era mort, fusese doar îngropat. Trebuia să se obișnuiască și să trăiască așa.

– O să divorțez, Paul, zise cu o hotărâre care era mai mult pentru moralul ei, decât pentru el. Steve se poartă așa, pentru că-i convine.

– Prelungind agonia? Crezi că se va opune, dacă vrei să continui?

– N-aș vrea să-l pun la încercare. El n-are nimic de pierdut. *Eu* sunt cea care dorește divorțul. Personal, cred că îi convine să aibă o nevastă în străinătate.

– Sara, nu. Era mâhnit. Nu te-am cunoscut așa.

– Niciodată nu m-am simțit așa. Îl privi și se forță să zâmbească, întinzând mâna spre el. Îmi pare rău, Paul. S-au întâmplat multe azi. Măine totul va fi mai bine.

– Sper. Părea cam neconvins. Ce vei face singură, cât timp o să fiu cu Lessington și cu avocații?

– O să stau cât mai departe de Cavanagh.

Apoi se ridică, neavând curajul să discute mai mult.

– Mă duc să mă culc.

S-au despărțit la ușa camerei ei cu un sărut ușor. În sfârșit în cameră, Sara aruncă poșeta pe cel mai apropiat scaun și pentru prima oară realizează că își uitase capul în apartamentul lui Steve. Ei bine, acolo să rămână. Pentru nimic în lume nu se va mai duce acolo. Refuza să recunoască, chiar și în sinea ei, că nu avea curajul să meargă la apartament. Și nici să fie singură cu Steve. Trezise prea multe amintiri, pe care le crezuse uitate.

Capitolul 3

După micul dejun, Paul plecă. Sara se gândi să viziteze magazinele din oraș, dar era prea cald, umiditatea crescută și apoi nu dorea să cumpere ceva special. Așa că se hotărî să se ducă la plajă. Își puse costumul de baie, luă un prosop și o carte și se duse la plajă.

Găsi loc, pe plajă erau mai multe familii, care locuiau în hotel, ici și colo câte un cuplu. Șezlongul era confortabil, iar cartea neinteresantă. Încă resimțea oboseala călătoriei, așa că aproape ațipi.

Umbra și o ușoară răcoare o trezi brusc, după un timp. Steve tocmai terminase de montat umbrela, apoi își plecă privirea spre ea.

– Ai început să te înroșești, îi zise. Nu ai minte deloc?

– Se pare că nu. Sara încercă din răputeri să pară relaxată. Totuși, sunt sigură că ai tu pentru amândoi. Cine conduce Cavanagh?

– Pot să lipsesc pentru un timp. Împuternicire, așa ai spus, nu? Tăcu, studiind-o cu un chip impenetrabil. Costumul de baie din luna de miere, era tot alb. Bănuiesc că nu este același?

- Și nici persoana care-l poartă, îi replică.
- Poate. Întinse mâna în spate și luă un scaun de plajă. Sper că nu te superi, dacă stau cu tine?
- Am de ales? Așteptă până se așează. Oricum, de ce ai venit? adăugă cu severitate.
- Să-ți aduc capa. Receptionerul mi-a spus că te-a văzut îndreptându-se spre plajă. Am câștigat timp, datorită spiritului lui de observație. O fi așa cu toți clienții... sau te-a observat numai pe tine?
- Habar n-am. Abia am ajuns.
- Încordarea creștea cu fiecare minut. Îl văzu ridicându-și piciorul și sprijinindu-l de șezlongul ei cu un aer de familiaritate, care o scoase și mai mult din sărite. S-ar fi putut ca gestul să fie inconștient, dar se îndoia. El știa exact ce făcea. Întrebarea era, de ce?
- Îți mulțumesc că mi-ai adus capa, îi zise. Nu trebuie să-ți mai pierzi timpul cu discuții politicoase. Sunt inutile!
- Ba nu. Îți place sau nu, vom discuta. Și aici este la fel de bine. Așteptă ca ea să protesteze și zâmbi amuzat când tăcu. Îmi pare bine că încă ne înțelegem, unul cu altul.
- Noi doi nu ne-am înțeles niciodată, îi răspunse.
- În multe privințe, nu. Nu despre asta vorbim. A fost convins Kenton, seara trecută?
- Sara făcu ochii mari, surprinsă de atac.
- În legătură cu ce?
- În legătură cu încrederea lui în tine.
- Foarte.
- Nici cel mai mic dubiu?
- Nici. Deși ai făcut destule ca să-l convingi, nu-i așa?
- Steve ignoră întepătura și o privi încruntat.

– Doar nu te gândești serios să te căsătorești cu un astfel de tip.
– Nu numai că pot, îi zise, dar o s-o și fac. Îi aruncă o privire rapidă. Ce vrei să spui cu un tip ca ăsta?

– Este prea bun ca să fie adevărat, asta vreau să zic. Nu este uman!

– Și tu ești?

Zâmbi strâmb.

– Complet. Cu greșeli, cu toate alea. Adevărat, circumstanțele erau puțin diferite. El nu te-a găsit în brațele altcuiva.

– Trebuie s-o luăm de la capăt? îl întrebă ușor răgușită. Ți-am explicat de ce.

– Sigur... revanșa. Putea să fi fost oricare, dar tu l-ai ales pe Pete Brent.

– Era... disponibil.

Râse scurt.

– Sigur că era! De fiecare dată când te lăsam singură mai mult de o jumătate de oră, apărea el, ca să poți plânge pe umărul lui!

– Poate că dacă mi-ai fi acordat mai multă atenție n-ar fi fost nevoie de un umăr pe care să plâng.

Stătea cu genunchii strânși cât mai departe de el, ferindu-se să-l atingă.

– Erai atât de solicitat în acea perioadă, într-un fel sau altul.

– Aș zice că te-ai bucurat de mai multă atenție decât majoritatea femeilor căsătorite.

– Ah, adesea erai prezent fizic, dar îți garantez că te gândeai la altceva.

– Niciodată. Tonul era ironic. Am făcut dragoste cu tine, doar mecanic?

Se cutremură amintindu-și.

- Nu asta am vrut să zic.
- Nici nu ai putea, nu-i așa? Patul era singurul loc unde eram compatibili... odată ce ai învățat puțin din această artă.
- Cu un asemenea profesor, nu era greu de învățat!
Ridică ușor din umeri.
- Ai învățat pentru că ai vrut să înveți.
- Dar Ailsa deja știa. Nici nu mă surprinde. În mod sigur, avea destulă experiență.

Nu putea să-i vadă ochii, deoarece avea încă ochelarii de soare, dar observă încordarea maxilarului.

- Moderează-ți tonul sau te arunc în apă ca să te răcorești!
- Încearcă!

Știa că greșise. Steve întotdeauna reacționa la provocări. Acum, cu o mișcare rapidă se ridică în picioare, își scoase ochelarii de soare, îi puse pe scaun și, aplecându-se, o luă în brațe cu ușurință. Era inutil să se zbată; știa asta foarte bine. Oricum, încercă, atrăgând aproape toate privirile spre ei.

- Pune-mă jos! șuieră. Toată lumea ne privește.

Steve nici n-o auzi. Marea era la doi pași. Intră în apă până la genunchi, fără să țină seama că era îmbrăcat, și-i dădu drumul în apă. Când reuși să se ridice, el era deja la jumătatea drumului spre scaun. Roșie la față, Sara se întoarse spre larg și înaintă până când putu să înoate, apoi se lansă într-un înot rapid.

Nu putu să reziste mult timp, deoarece lipsa de practică își spuse cuvântul. Când se întoarse spre plajă văzu că se îndepărtase doar o sută cincizeci de metri. Steve se așezase pe scaun și o aștepta să se întoarcă.

Întoarcerea fu urmărită de mai mulți ochi, unii amuzați, alții pur și simplu interesați de ce se va întâmpla în continuare. Steve o privi apropiindu-se fără să scoată un cuvânt până când începu să se steargă cu prosopul.

– Ești mai calmă, acum? o întrebă.

– Eram foarte calmă înainte de venirea ta, îi răspunse liniștită.
Tu ai fost cel care ai dorit să discutăm.

– Da, dar nu să afle toată plaja.

– Nu am țipat!

– Nici nu a trebuit. Accentul tău englezesc este mai puternic decât crezi.

– Nu este vina mea. După ce își șterse părul, îl privi cu răceală.
Sper că realizezi că te-ai dat în spectacol intrând îmbrăcat în apă.
Fără să mai punem la socoteală că ți-ai distrus pantalonii și pantofii!

– Nu fi copil, îi spuse fără să-i pese de pantalonii și pantofii plini de nisip.

Sara tăcu, neîndrăznind să mai zică ceva. Steve era singura persoană care reușea s-o pună la punct. Mută umbrela și se așază pe șezlong. Când tăcerea se prelungi, nu mai suportă.

– De fapt, de ce ai venit aici, Steve? îl întrebă cu o voce joasă.
Puteam să iau capa vineri.

El nu negă.

– A trebuit să mă conving de ceva.

– Și te-ai convins?

– Așa s-ar zice. Se ridică și-și scutură nisipul de pe pantofi. A rămas pentru joi, la ora trei. Și nu-ți aduce prea mult bagaj. Este o petrecere fără pretenții.

– Alte femei?

– Sigur. Suntem șase cu toții, fără să-i socotim pe cei trei din echipaj. Trei de fiecare. Este bine gândit?

– Sunt sigură că *tu* te-ai gândit.

– Aș fi putut anticipa asta. O salută ușor batjocoritor. Ne mai vedem.

Paul se întoarse la timp pentru a lua prânzul; foarte satisfăcut de felul în care decurseseră discuțiile.

– Totul s-a aranjat. Acum, Crosswind face parte din lanțul hotelier Kenton. O nouă imagine și un nou nume n-ar fi o idee rea. Trebuie să mă ajuți să-i găsesc un nume potrivit. Făcu o pauză și o privi mirat. Ești cam tăcută. Ce ai făcut toată dimineața?

– Cum ai zis, îi răspunse Sara. Liniștită. Ești liber în după-amiaza asta?

– La dispoziția ta. Unde ai vrea să mergem?

Înapoi acasă, ar fi vrut să-i răspundă, dar știa că nu ar fi rezolvat nimic.

– Hai să mergem la Disney World, îi spuse impulsiv. Dacă plecăm acum, am putea fi acolo pe la trei.

– Disney World? La început, Paul fu uimit, apoi amuzat. Mă pui la încercare!

– Nu. Este un parc mare... un loc minunat. Și era exact ce-i trebuia, își zise în gând, ca să i se șteargă din minte evenimentele dimineții. Și o să te distrezi, Paul.

– Scuze, îi zise clătinând din cap. Nu este genul meu. Dar dacă vrei să mergem, totuși, te duc acolo.

Din nou simți că o cuprinde supărarea.

– Nu are rost, dacă nu ești capabil să te transpui în acea lume a fanteziei. Steve... Se opri brusc. Nu are importanță. Să mergem undeva unde amândoi să ne simțim bine.

– Ai vrut să spui că Steve a mers cu tine acolo, nu-i așa? S-a distrat?

– Nu-mi amintesc. Se ridică de pe scaun. Hai, Paul. Nu putem sta aici toată după-amiaza.

În hol, îi spuse că se duce până la recepție. Așteptându-l, Sara se duse să se uite la vitrina unui magazin și aproape că se ciocni cu o persoană ce venea din sens opus.

- Scuze, zise automat.
- Greșeala mea. Cealaltă surâse larg când o recunoscu. Îmi pare bine că ți-ai revenit după baie. Da știi că l-ai înfuriat pe tipul ăla. Paul era la doi pași de ele. Și era clar că auzise discuția.
- Steve a fost aici azi-dimineață?
- Da. N-avea rost să nege. Mi-a adus capa. Am uitat-o aseară în apartamentul lui.
- Ar fi putut să ți-o dea mâine.
- Ar fi putut. Poate că nu s-a gândit.
- Aș zice că s-a gândit la toate. Și încă nu mi-ai explicat ce a vrut să spună fata aia.
- Este foarte simplu. Ne-am certat, mi-am pierdut cumpătul și el m-a aruncat în apă ca să mă calmez – unul din modurile lui de a câștiga.
- Nu avea nici un drept!
- Din punctul lui de vedere, are tot dreptul. Încă sunt nevasta lui.
- Doar cu numele și nu pentru mult timp, dacă voi rezolva lucrurile.
- Paul o luă de umeri și se îndreptară tăcuți spre ieșire.
- Mai bine să te lase în pace când vom fi pe iaht sau o să aibă de-a face cu mine!
- Erau deja în mașină când Sara se hotărî să vorbească.
- Paul, aș vrea să-i telefonezi lui Steve și să-i spui că nu venim mâine.
- Se întoarse și se uită la ea.
- Ai vreun motiv?
- I-ar fi putut da o duzină de motive, dar doar unul ar fi fost adevărat. Nu dorea să fie aproape de Steve un timp mai îndelungat.

– Nu are rost, îi zise. Și s-ar putea ivi o situație neplăcută, cu ceilalți oameni la bord.

Paul se gândi câteva clipe, apoi vorbi fără tragere de inimă.

– Cred că trebuie să mergem, Sara. A fost foarte clar – deși nici eu nu văd motivul. Poate că este din cauză că tu ai cerut divorțul și nu invers. Dacă refuzăm acum, ar putea să ne facă greutăți.

Sara oftă, resemnată.

– Bine, îi răspunse și știu că va regreta.

*

* *

Mașina a sosit fix la ora trei și-i conduse de-a lungul lui Central Avenue prin St. Pete spre Bayfront Marina. Golful arăta superb, iar vasele se aliniau grațioase de-a lungul cheiului, în apa liniștită. Sheraton le domina pe cele de lângă el, puntea descoperită dinspre pupă, destul de mare, putea fi folosită și ca ring de dans.

Paul fluieră admirativ când se apropiară de locul unde era ancorat.

– Ce mai vas! Îmi închipui *chiria* pentru un weekend!

– Niște prieteni, fu de acord Sara și dintr-o dată deveni țeapănă când Steve apăru în capul punții.

– Bună, îi salută cel din urmă cu indiferență. Bine ați venit la bord. Vom pleca imediat ce sosesc și ceilalți.

– Suntem primii? Întrebă Sara și primi o privire ironică.

– Nu chiar. Mergem jos, să vă aranjați sau vreți să rămâneți aici și să beți ceva până sosesc și ceilalți?

– Eu cobor, spuse Sara. Făcu o pauză, apoi i se adresă lui Steve. Câte cabine sunt?

– Trei. Steve îi surprinse privirea și zâmbi strâmb. Mi-e teamă că o să stăm câte două persoane într-o cabină, în aceste condiții. O să găsești că Wendy este o companie foarte plăcută.

În drum spre cabine, le prezentă pe un bărbat îmbrăcat cu o tunică bleumrin și cu șapcă ce studia o hartă, ca fiind căpitanul Mike Rutland. Camerele de sub punte erau somptuoase. În mijloc era un salon imens cu un bar lambrizat cu stejar și canapele din piele. Pe jos era un covor gros și moale, de culoare crem, iar draperiile de la hublouri erau prinse cu șnururi de un albastru închis. Bucătăria și cabinele echipajului erau la capătul culoarului, după cele ale proprietarilor. Mai erau două cabine de duș și o toaletă.

Prima cabină era deja ocupată de o roșcată extrem de atrăgătoare, dar cu o expresie îmbufnată. Își aranja lucrurile pe care le scotea din valiză. Când Steve deschise ușa, se întoarse și o privi emoționată în timp ce acesta făcea prezentările.

În jur de douăzeci și cinci sau douăzeci și șase, ghici Sara, neplăcându-i deloc situația în care se afla. Era dezgustată la gândul că femeia asta ar fi împărțit cabina cu Steve, dacă ea și Paul n-ar fi participat la excursie. Cum suporta oare el o astfel de situație? Nu avea inimă deloc!

– Bănuiesc că o să alegi cușeta de sus, îi zise. Noi o ocupăm pe cea de la pupă, i se adresă scurt lui Paul.

Rămase singure, cele două femei se studiară cu atenție.

Prima vorbi Wendy.

– Steve mi-a spus că vrei să divorțezi.

Chiar așa, gândi Sara năucă. În acel moment habar n-avea ce dorea, exceptând dorința de a-i trage una lui Steve! Relația cu Wendy era treaba lui, dar să se aștepte să se simpatizeze era peste

puterea ei de înțelegere. Indiferent ce motive stăteau în spatele invitației, nu crezuse nici o clipă că o va pune față în față cu amanta lui.

– Asta este treaba noastră, îi zise țeapănă. Nu avea nici un drept s-o discute cu tine.

Cealaltă roși ușor.

– Nu văd de ce nu.

– Eu înțeleg de ce.

Pauza se prelungi. Wendy părea la fel de stingherită ca și Sara. Până la urmă, Sara nu se mai putu abține.

– Te aștepti să te căsătorești cu el după divorț?

Ochii celeilalte străluciră scurt.

– Nu m-am gândit încă. Când am venit, mi-a spus doar că ești aici și că vii cu noi.

– Probabil că ai avut un șoc.

– Da, așa a fost. M-am gândit că vom fi doar patru persoane.

– Ah, da, celălalt cuplu. Sunt căsătoriți?

– Da, rosti Steve din prag. Privirea îi era dură. Dacă ați terminat de flecărit, ce ziceți de o băutură? Ei vor sosi imediat.

În momentul în care urcară pe punte Paul o prinse pe Sara de mână și o trase la o parte.

– Este o situație insuportabilă, îi spuse strâmbându-se. Ar fi trebuit să te ascult și să nu venim.

– Acum este prea târziu; vocea îi tremura și făcu un efort să-și revină. Nu-ți face probleme, Paul. O să supraviețuim.

– Eu nu cred că voi reuși. Nu fără a-i trage una nemernicului tău de soț! Vorbise printre dinți. Ce joc crede că face?

– Cred că vrea să dovedească ceva.

Voia să-i spună să nu se dea în spectacol, dar nu găsea cuvintele potrivite și nu dorea să-l rănească. N-ar fi avut nici o șansă cu Steve,

în ciuda diferenței de vârstă dintre ei. O dată, îl văzuse pe Steve punând la punct un derbedeu ce-i acostase în timp ce se îndreptau spre un restaurant, iar acum părea să fie la fel de în formă ca atunci.

– El nu are nevoie de mine, iar eu nu am nevoie de el și ăsta e adevărul, încercă să-l liniștească.

– Ar putea s-o spună fără tot circul ăsta.

– Dar nu la fel de clar. Îi zâmbi, apoi se întinse și-l sărută pe buze, știind că Steve îi privea. Putem să facem o echipă!

– Nu este un joc, Sara. Vocea îi suna ciudat. Nu mă folosi, ca să dovedești ceva.

– Îmi pare rău. Era sinceră. Am procedat greșit. Oftă ușor. Se pare că reușește să scoată tot ce este mai rău din mine.

– Este doar un weekend, îi zise cu blândețe. Bănuiesc că putem suporta.

Sara și-ar fi dorit să fie la fel de sigură. Nici măcar nu părăsiseră portul.

Celălalt cuplu sosi în scurt timp, o pereche cam de aceeași vârstă cu Steve, amândoi blonzi cu ochii albaștri, cu acel aer prietenos comun la cei mai mulți americani. Steve îi prezentă ca Lois și Rod Brook. Se părea că ei știau de schimbările ce interveniseră în planurile pentru weekend.

– Mă așteptam să fii mai mare, recunosc sincer Lois, alegându-și un pahar cu limonadă. Probabil că erai foarte tânără când te-ai măritat cu Steve, remarcă ea, în timp ce se îndreptau spre larg.

– Era, fu de acord acesta sec, întinzându-i un pahar. Pentru o clipă o privi lung pe Sara, cu o privire rece. O vrăjitoare. Pur și simplu m-a vrăjit.

– Oricum, una mică, replică Sara ironic. Mi s-a rupt bagheta.

Lois își mută privirea cercetătoare de la unul la altul.

– Trebuie să recunosc că vă purtați foarte civilizat acum.

Paul își puse brațul cu un gest posesiv pe scaunul Sarei.

– Un lucru trebuie spus clar, zise el. Sub nici o formă nu a fost ideea noastră să venim în această excursie și ne cerem scuze dacă stânjenim pe cineva.

Tăcerea se prelungi, expresiile de pe chipurile invitaților fiind diferite. Dacă înainte stânjeneala nu fusese prea evidentă, își zise în gând Sara, acum era foarte clară. Înțelegea nevoia lui Paul de a clarifica poziția lor, dar nu era cazul s-o facă acum.

Steve rupse tăcerea.

– Cred că ți-am înțeles punctul de vedere, zise cu o voce joasă. Rod, ce vrei să bei?

Trecură câteva minute până când Paul se relaxă. Sara îi simți furia și se rugă să nu-l provoace pe Steve. Fie că i-a fost ascultată ruga, fie învinsese propriul lui bun-simț, nu ar fi putut să spună, dar respiră ușurată când se așează lângă ea și-și duse paharul la gură.

Cina din seara aceea a fost extraordinar de bine organizată. Bucatele au fost gătite de un membru al echipajului. Nimic deosebit, dar friptura a fost excelentă, salata proaspătă, iar tarta de fructe cu frișcă foarte bună.

– De la congelator, desigur, le explică Lois. Ar trebui să vedeți bucătăria, dacă nu ați făcut-o.

Sara zâmbi.

– Este clar că ai mai fost la bord.

– Sigur. Steve are prioritate să folosească Sheraton când Scott nu-l folosește. Acum este la Milano cu afaceri. Se întoarce abia luna viitoare, așa că bănuiesc că nu-l vei întâlni.

– Nu, cred că nu, îi zise Sara cu veselie, refuzând să-l privească pe Steve. Paul trebuie să fie la Londra pe șaisprezece, luna asta.

– Am înțeles că abia ai preluat Crosswinds, interveni Rod. Era un loc popular, înainte să decadă.

– Va fi din nou, îi răspunse Paul plin de încredere. Grupul Kenton nu dă greș.

– Este unul dintre cele mai bune lanțuri hoteliere, fu de acord Steve pe neașteptate și fu privit provocator.

– Suntem pregătiți să preluăm și Cavanagh, la un preț bun.

– Sunt convins, îi răspunse sec. Dacă o să-l vând vreodată, nu o s-o fac unui lanț hotelier.

– Zilele hotelurilor private sunt numărate.

– Foarte adevărat, dar nu și pentru Cavanagh. Noi îi oferim ceva ce voi nu-i puteți da, și mai avem și profit.

– Ce anume?

– Individualitate. Lanțurile hoteliere sunt stilate... trebuie să fie. Crosswinds va fi plin, dar clienților nu le va păsa unde stau, atâta timp cât mâncarea este bună, patul confortabil și plaja aproape.

Își întoarse privirea spre Sara, ca și cum ar fi încheiat convorbirea.

– Mai vrei cafea?

Clătină din cap.

– Nu, mulțumesc. Vrei să vinzi? îl întrebă fără să se poată abține.

– Așa s-a părut?

– Așa a sunat. Ai spus „dacă”.

– Țsta este un cuvânt mare. Cită încet „Dacă poți să-ți păstrezi mintea limpede, când alții și-au pierdut-o pe a lor și dau vina pe tine...”

– „Dacă poți să crezi în tine, când toți se îndoiesc de tine, și să ții seama de neîncrederea lor”, termină Sara în locul lui, cu același ton și-i văzu expresia batjocoritoare.

– Așadar, amândoi știm Kipling.

Wendy se foi neliniștită, simțind încordarea dintre cei doi, dar neînțelegând prea bine ce se întâmplă.

– Urcăm pe punte? întrebă. Este destul de cald în seara asta.

– Da, hai. Lois se ridică gânditoare de la locul ei.

Aerul era destul de răcoros datorită brizei, dar era plăcut. Dincolo de puntea luminată, marea se întindea calmă sub lumina lunii. Steve dădu drumul la muzică și ceru să se aducă băuturile pe punte. Când Wendy întinse zâmbitoare brațele spre el, invitându-l la dans, el acceptă, îmbrățișând-o cu familiaritate.

Paul veni lângă Sara și se rezemă de balustradă.

– Ce-a fost treaba aia, de la masă? o întrebă calm.

Nu se deranjă să-i răspundă. Paul nu era prost. Înghiți nodul care i se pusese în gât.

– Este ceva legat de despărțirea noastră. Nu ți-am mărturisit, pentru că nu știam dacă vei înțelege, îi explică. Steve m-a găsit cu un bărbat cu o seară înainte de a părăsi St. Pete.

În lumina lunii, chipul lui părea sever.

– Cum... cu un alt bărbat? întrebă într-un târziu.

– Ne sărutam. Vocea îi era ușor răgușită. Dădeam o petrecere. Am aranjat să ne vedem.

– De ce?

– Ca să i-o plătesc. Își mușcă buzele, amintindu-și seara aia; momentul în care privise peste umărul lui Pete și-l văzuse pe Steve în pragul ușii cu o expresie de satisfacție sadică pe chip.

– Vedeam o altă femeie, continuă cu voce joasă. Alesesem singurul bărbat pe care-l detesta cu adevărat, pentru ceea ce credeam la vremea aia că va fi o răzbunare. Asta arată cât de neocoptă eram, crezând că un sărut, care nici nu mi-a făcut plăcere, o să-l despartă de Ailsa. Măcar dacă aș fi găsit un bărbat care să-mi fi făcut plăcere cu adevărat și să fi mers până la capăt!

– Nu! zise Paul brusc. Știi și tu că nu ai fi făcut-o.

Încercă să zâmbească.

– Tu ai mai multă încredere în mine decât Steve. El n-ar fi crezut că nu l-am înșelat.

– Înțeleg. Așa că l-ai părăsit.

– S-ar putea să zicem mai degrabă, de comun acord. Ne-am certat îngrozitor. După aia singurul lucru pe care-l puteam face era să mă întorc în Anglia. Nu mai puteam suporta!

– Nu a recunoscut că avea o relație cu Ailsa?

– Nu a negat când l-am acuzat. Sigur că avea. Ailsa nu era genul de femeie care să fie doar prietenă cu un bărbat ca Steve.

– Frumoasă, presupun.

– Nu frumusețea clasică. Avea ceva ce nu era doar aspect exterior. În zilele astea îi spune „carismă”. Oricum, l-a prins pe Steve. Era persoana de care avea el nevoie. Cu mine s-a căsătorit dintr-un impuls și a regretat mereu. Se depărtă brusc de balustradă. Dansează cu mine, Paul.

Severitatea încă persista, combinată cu ceva mai profund.

– Te ții tare pe poziție? întrebă moale.

– Nu, pur și simplu vreau să dansez.

Dar îi evită privirea.

Steve îi privi venind peste umărul lui Wendy, însă pe chipul lui nu se putea citi nimic. O ținea ușor de mijloc, – la fel cum o ținuse și pe ea odată, își zise Sara în gând cu cinism, dar Wendy nu era o puștoaică naivă de optsprezece ani. Simți brațul lui Paul cuprinzând-o și-i veni să plângă. Paul era o persoană așa de plăcută; mult diferit de Steve și totuși în brațele lui nu simțea emoția pe care o simțise alături de Steve.

Puțin după miezul nopții, s-au retras la cabine. Urmau să călătorească toată noaptea și să ajungă a doua zi la prânz la Key

West, unde făceau o escală de douăzeci și patru de ore. Sara nu mai vizitase aceste insule, care constituiau un punct de atracție în Statele Unite. Oricum, nu era foarte entuziasmată, mai ales că nu găsea nici o plăcere să le vadă împreună cu Steve și iubita lui. Dorea să se sfârșească această călătorie și odată cu ea să pună punct trecutului pentru totdeauna.

Oricât de confortabil era patul din cabină, îi era imposibil să adoarmă. Wendy vorbise puțin în timp ce se pregăteau de culcare și era clar că era destul de încordată. Sara nu se putu abține să nu simtă o ușoară simpatie pentru ea, având în vedere situația, totuși ar fi putut refuza să vină, când Steve o anunțase că urma să împartă cabina cu soția lui. Se întrebă dacă ea știuse, până azi, că el era însurat și-și zise că da. Oricum, era diferită de Ailsa. Probabil că în alte împrejurări ar fi considerat-o o fată drăguță. Oricum, erau destule femei ca Ailsa în lume, care să-i distrugă viața.

Doar dacă o iubea cu adevărat. Simți un junghi în piept.

Simți că nu are aer. Cu un gest hotărât trase pătura de pe ea. Wendy dormea liniștită. Se dădu jos din pat, își luă capotul și în picioarele goale ieși pe punte.

Nu se auzea decât zgomotul regulat al motorului și bătaia apei în coca vasului. Puntea se mișca ușor. Nu văzu pe nimeni la timonă, ceea ce însemna că era pe pilot automat. Se sprijini de bară și-și ridică fața în bătaia vântului.

Era mai bine. Acum putea respira din nou. Probabil că în cabine fusese oprit aerul condiționat.

— N-ar trebui să fii singură aici, la ora asta, zise Steve, în spatele ei. Un val mai mare și poți să cazi în mare!

— În marea asta? Nu întoarce capul, dar se încordă. N-am știut că ești pe punte.

– Și în cazul ăsta, nu ai fi venit. Se sprijini de bară lângă ea; îi simți apropierea, aproape că o atingea cu umărul.

– Te-am urmărit, îi spuse. Știam că o să urci pe punte, așa că am așteptat până am auzit ușa cabinei tale deschizându-se.

– Cum ai știut? Simți gâtul uscat.

El râse, un râs ușor.

– Mi-am amintit de vremea când te-am luat pe *Dolphin*. Întotdeauna urcai pe punte, în zori. Ziceai că suferi de claustrofobie și nu suporti cabina.

Își amintea; și încă prea bine.

– Încă o mai ai? îl întrebă.

– Nu aceeași barcă, dar cu același nume.

Schiță un surâs.

– Prietenă temporară, ca cele mai multe dintre noi! Cât timp va sta Wendy?

– Wendy este altceva.

– Mie îmi spui!

– Abia o cunosc de o lună.

– Și pe mine m-ai cunoscut doar o lună.

– Cu tine m-am căsătorit.

– Doar pentru că nu ai putut să mă ai altfel.

Strângând-o cu putere de umăr, o întoarse cu fața spre el. Era așa de aproape, încât îi vedea maxilarul încleștat și furia din priviri.

– Dacă asta era ce doream, chiar crezi că nu aș fi putut obține ce voiam? Erai mai mult decât doritoare să faci orice ți-aș fi cerut, în seara aia!

– Mai mult vorbea șampania, și știai. În nici un caz nu te-aș fi lăsat să faci dragoste cu mine!

Zâmbi strâmb.

– Șampanie sau nu, după cum erai în seara aia te-aș fi convins. Avea dreptate și ea știa acest lucru. Ridicarea din umeri voia să însemne indiferență.

– Așadar, ai făcut un lucru onorabil. Bine pentru tine! După cum s-au desfășurat lucrurile, s-ar fi putut să fie mai bine pentru tine să te alegi cu o noapte memorabilă.

– Lucrurile s-au desfășurat așa din cauza suspiciunilor tale. Încă o ținea cu putere de umăr. Nici nu mă puteam uita la o altă femeie, fără să nu mă vezi în pat cu ea!

– Am avut motive să fiu suspicioasă. Chiar în luna de miere nu ai putut să te abții! Te-ai simțit atras de... de manechinul ăla, prietenă cu tine, la fel cum și ea s-a simțit atrasă de tine!

– Așa că suntem niște depravați.

– Poți s-o mai repeți o dată!

O prinse și de celălalt umăr și-i dădu capul pe spate. O privea cu furie, cu dinții înțeleștați.

– Nu ai învățat nimic, nu-i așa? mârâi printre dinți. Sigur că m-am simțit atras de ea. Sigur că m-am simțit atras și de altele. Este caracteristic bărbaților să se întoarcă după orice femeie atrăgătoare disponibilă!

Mânia ei era prea mare ca să mai țină seama de el.

– Dar femeile trebuie să fie diferite!

– Exact – diferite. Puteam să am o femeie fără să însemne nimic pentru mine, doar satisfacție. Strânsoarea lui o durea. Am spus *puteam*, nu *am făcut-o*. Nu poți să te detașezi emoțional de sex. Unele femei pot s-o facă, dar nu marea majoritate. *Asta* este diferența.

Sara se holbă la el, abia acum înțelegând și simțind că i se face rău. Joc emoțional, asta îl cuprinsese atât de tare cu cinci ani în urmă. Crezuse că-l înșelase numai fizic, dar și sentimental. Pentru

prima oară începu să-i înțeleagă cruzimea ce o revărsase asupra ei în seara aceea. Prea târziu, desigur. Cu cinci ani.

– Steve, rosti ea cu voce tremurătoare. N-a fost nimic între mine și Pete Brent, decât sărutul pe care l-ai văzut. Dacă nu mă crezi acum, n-o să mă crezi niciodată.

O privi în tăcere un timp îndelungat, însă expresia din ochii lui era dură.

– N-o să te cred niciodată, zise într-un târziu. Nu atât timp cât o să crezi că relația mea cu Ailsa nu a fost ceea ce ai crezut. Brent nu era tipul care să-și piardă vremea doar cu câteva săruturi.

Mânia îi era la fel de mare ca durerea.

– Sunt sigură că *tu* știi sigur ce fel de tip este!

O sărută aproape înainte să termine ce avea de spus, cu o pasiune ce nu avea nici o legătură cu dragostea; o strângea în brațe cu putere. Nici nu apucă să se lupte, pentru că fu cuprinsă de un val de amintiri și-și pierdu controlul.

– Steve!... reuși să șoptească într-un târziu, când o îndepărtă de el.

– Obișnuiai să-mi șoptești numele așa, când făceam dragoste cu tine, îi reaminti cu cruzime. Încă mă dorești, nu-i așa Sara?

– Nu, nu te mai doresc, negă ea, încercând să se controleze, deși știa că minte.

Îl dorea cu disperare, și nu numai fizic. Dorea ce avusese în trecut... la început; dragostea și pasiunea pe care amândoi au distrus-o, înainte de a avea șansa să se maturizeze.

Nu făcu nici o încercare s-o rețină când se smulse din brațele lui și fugi aproape orbește de-a lungul punții.

Capitolul 4

Key West era așa cum își imaginase Sara: insulițele de coral ridicate de-asupra mării verde-albăstrui, legate una de alta cu punți de lemn, ce porneau de pe uscat.

Key West era scăldat în partea vestică de apele golfului, iar în sud de Atlantic. O grămadă de pictori îl immortalizaseră în tablourile lor, dar principala atracție o constituia pescuitul.

În jurul amiezii, Sheraton aruncă ancora, iar pasagerii se grăbiră să coboare pe uscat ca să admire ciudatele clădiri de culoare portocalie scăldate în lumina soarelui puternic. Sara rămase alături de Paul, ignorându-l pe Steve, dar incapabilă să nu observe aerul de proprietară a lui Wendy. Nu avea nici o justificare faptul că n-o plăcea. Din punctul ei de vedere, căsătoria ei cu Steve se încheiase cu ani buni în urmă.

Au luat prânzul la unul din restaurantele de pe plajă specializate în specialități cu fructe de mare, prelungind masa ca niște oameni care nu aveau de ce să se grăbească. După-amiază, bărbații luară șalupa cu motor de pe Sheraton și plecară la pescuit, în timp ce ele se instalară pe cea mai apropiată plajă.

Wendy nu prea luă parte la conversație. Se plimbă pe plajă și le lăasă pe Sara și pe Lois să se descurce singure.

– Ciudată femeie, rosti Lois când roșcata era destul de departe. Nu este genul lui Steve. Se opri brusc, amintindu-și cu cine vorbește. Scuze, tot uit că ești încă măritată cu el.

– Este o situație neplăcută, fu de acord Sara.

– O să te măriți cu Paul, după divorț? o întreabă Lois după un timp.

– Nu știu. Sara nu voise să spună asta; pur și simplu îi scăpase.

Dar realizează că era adevărat. Pur și simplu nu mai știa. Când o să fie liberă. Fraza nu-i spunea nimic. Oricum, până nu divorța, nu putea să-și facă planuri.

– Poate. Nu sunt genul care să-și dorească să se așeze undeva, încercă să explice.

– Dacă asta este ideea ta despre căsătorie, atunci sunt de acord că nu ești făcută pentru așa ceva.

Lois se întinse cu fața în jos și se sprijini pe coate.

– Rob și cu mine suntem făcuți pentru asta. Avem o căsătorie liniștită. Tu ești la fel ca Steve... plini de neprevăzut.

Sara se încordă.

– Eu și Steve nu avem nimic în comun. De aici ni se trag jumătate din probleme.

Cealaltă răsă.

– O a treia persoană vede mai bine. Tu ai mai multe în comun cu Steve, decât Paul. El este prea bun cu tine. Și o să profiți de asta, dacă te căsătorești cu el.

– Ne-am întâlnit abia ieri, remarcă Sara cu un ton ușor rece. Cum de ai aflat atât de multe lucruri despre mine, într-un timp atât de scurt?

– O minte iscoditoare... compensarea naturii pentru că nu m-a înzestrat cu un chip ca al Gretei Garbo.

Sara izbucni în râs.

– Totuși, greșești, îi spuse. Am trecut printr-o căsătorie cu un bărbat care voia să mă domine.

– Probabil că de asta era nevoie atunci, altfel nu te-ai fi îndrăgostit de el, așa cum ai făcut-o, îi răspunse moale.

– De unde știi cum a fost?

– Mi-a povestit puțin Steve. Și nu mă privi așa, îi spuse fără să se întoarcă spre ea. Probabil că sunt singura femeie căreia i-a spus ceva.

– Presupun că și felul în care m-am aruncat în brațele lui, spuse Sara cu amărăciune.

– Imediat ce a remarcat asta, a profitat de această infatuare temporară. Și cred că niciodată n-o să-și ierte acest lucru.

– Are un mod foarte ciudat de a o arăta!

– Amândoi aveți un mod foarte ciudat de a o arăta.

Intonația vocii o făcu pe Sara s-o privească mai atent, dar nu-i desluși fața prea bine.

– Nu cred că vorbim despre același lucru, zise într-un târziu.

– Ba cred că da. Este limpede ca lumina zilei că încă sunteți atrași unul de celălalt.

Sara vru să nege, dar se opri.

– Îți garantez că probabil încă mă consideră o fantezie trecătoare, îi răspunse cu un sarcasm studiat..

– Și tu? Lois era de neclintit.

– Femeile sunt diferite. Nu știi?

– Nu chiar atât de mult.

Sara tăcu.

– Asta ți-a spus Steve seara trecută?

Sara înțepeni.

– Când... seara trecută? reuși să îngaime.

– Când erați pe punte împreună. Lois se ridică și-și scutură nisipul de pe coate. Chipul îi era serios. Nu, nu am tras cu urechea. Eram prea departe și am stat doar câteva minute, până mi-am dat seama că aveam companie.

– Se pare că eram mai mulți pe punte, decât în cabine, noaptea trecută.

– Păi, nu ai pus monopol pe aerul curat, zise Lois cu naturalețe. Nu știi ce s-a întâmplat cu aerul condiționat din cabine. Chiar acum, Sony le repară.

– Știu, răspunse înăbușit. Îmi cer scuze Lois, sigur că aveai tot dreptul să rămâi. Ai fi salvat o situație neplăcută.

– Dacă exista, poate este nevoie să scapi de ea. Să limpezești atmosfera. În felul ăsta vă puteți despărți prieteni.

– Prieteni!

– Sigur. Se poartă, în zilele noastre. Tu și Paul ați putea veni în vizită.

Sara privi în jur.

– Ești puțin cinică, nu-i așa?

– Doar de poză.

De data asta, tăcerea se prelungi. Când vorbi, vocea îi era moale.

– Te-ai gândit să-i acorzi încă o șansă, Sara?

Tăcerea se prelungi și mai mult.

– La ce bun? Chiar dacă eu aș vrea, Steve nu ar fi de acord.

– Nu poți fi sigură. Trebuie să existe un motiv pentru care nu a vrut să divorțeze până acum.

– Este un motiv. Mi l-a spus. A crezut că am nevoie de timp ca să mă maturizez, înainte să fac și alte greșeli.

– Doar nu l-ai crezut.

– Deloc. I-am fost de folos, asta este tot, o soție pe undeva. „Îmi pare rău, iubito, nu mă pot căsători cu tine, deoarece sunt înșurat deja!” Se pare că va trebui să găsească o altă scuză pentru Wendy, doar dacă nu vrea să se însoare cu ea.

– Îmi ceri părerea, sau doar îți expui teoria? spuse Lois aruncându-i o privire scurtă. Ești geloasă tare pe tipa aia, așa că de ce nu recunoști? Poate că și el simte la fel față de Paul.

– Ceea ce simte față de Paul nu este gelozie. Sara aștepta un moment, apoi adăugă cu grijă. O cunoști de mult pe Wendy?

– Asta este a doua oară când o întâlnesc. Steve a început să iasă cu ea de câteva săptămâni. Își duse mâna la cap și-și pipăi părul să vadă dacă s-a uscat. Dacă te interesează, nu cred că au o relație... în adevăratul sens vreau să zic.

Sara râse ironic.

– Cunosându-l pe Steve...

– Dar tocmai ăsta este necazul, nu-i așa? Nu-l cunoști. Mă îndoiesc că l-ai cunoscut vreodată.

– În timp ce tu, da!

– Nici asta nu am spus. Nu este genul care să se lase cunoscut ușor.

– Atunci, cum te aștepti...

– Deoarece o soție are o poziție privilegiată, ca să zic așa. Îl vede pe bărbat în situații când este foarte vulnerabil... când este bolnav sau supărat sau pur și simplu își rezolvă problemele. În aceste situații își dezvăluie sufletul.

– Întotdeauna am crezut că bărbatul este vulnerabil după ce face dragoste, zise Sara încet.

– Nici vorbă. Este într-o stare de euforie, gândindu-se că este un tip dat naibii, dar încă stăpân pe situație. Lois arătă spre mare. Bănuiesc că le-a ajuns pentru azi.

Șalupa se apropia, croindu-și drum printre recifii de coral. Lois sări în picioare și le făcu semne cu mâna, apoi se întoarse și strigă după Wendy.

– Sper că nu va trebui să mergem în căutarea ei, comentă. Doar nu vreau să pierdem apusul.

Sara reveni cu picioarele pe pământ.

– Este ceva special?

– Special? izbucni în râs. Scumpo, la Key West este o religie! O să vezi.

Wendy sosi tocmai când șalupa acosta. Avuseseră noroc la pescuit și prinseseră o varietate de pești mici foarte potriviți pentru masa de seară. Dintre cei trei bărbați, doar Paul nu era entuziasmat de felul în care-și petrecuse ultimele ore.

– Îmi pare rău, nu am avut timp să pescuim la mare adâncime, spuse Steve cu regret.

Întinse mâna să ajute femeile să urce pe navă. Sara ar fi dorit să refuze, dar ar fi însemnat să arate că-i este teamă de atingerea lui. Își cunoștea limitele și se încordă când îi atinse mâna.

Având în vedere că la bord erau doar două dușuri dură destul de mult până reușiră să se schimbe. Soarele era deja la apus când ajunseră pe mal.

Se părea că toată suflarea de pe insulă asista la minunatul spectacol. În timp ce globul roșu-portocaliu dispărea la orizont, cerul căpăta nuanțe roșiatice, apoi roz, aurii și de culoarea lavandei, întinzându-se și amestecându-se până când tot apusul fu cuprins de strălucire. Era un spectacol măreț, glorios, ce-ți tăia respirația. Păstrând tradiția și pentru că acest apus fusese extraordinar, cei ce asistaseră se ridicară în picioare și aplaudară; o ceremonie la care participară și cei de pe Sheraton.

– A fost într-adevăr extraordinar! exclamă Sara întimp ce se întorceau pe navă. Imaginați-vă să faceți acest lucru în fiecare zi!

– Lumina vieții lor, fu de acord Paul cu un ton sec, ce atrase râsul general, dar dezaprobarea Sarei. Ceremonia trezise în sufletul ei, în afara simplei aprecieri a fenomenului, prea multe sentimente, pentru a fi luat în râs. Paul, recunoscuse ea și nu pentru prima oară, nu era sensibil la astfel de ocazii. Și acest gând o întristă.

După un apus glorios, fu un șoc două zi să se trezească sub un cer acoperit de nori.

– Presiunea continuă să scadă, îi anunță Steve în timpul micului dejun. Dacă furtuna vine dinspre Caraibe, ar fi bine să fugim din calea ei.

– Păcat, oftă Lois resemnată. Mi-ar fi plăcut să vizitez Wreckers Wharf, în dimineața asta.

– L-ai mai văzut, îi spuse soțul ei cu voce blajină.

– Pe afară, nu în interior. Totuși, bănuiesc că putem să ne întoarcem oricând, aici. Nu m-aș supăra să ne petrecem o vacanță mai lungă vizitând Key West, adăugă ea cu entuziasm. Niciodată nu am avut posibilitatea să vizitez celelalte insule. Am putea coborî în sud pe autostradă și am ajunge direct la Key West.

– De ce nu? Vocea lui Bob era împăciuitoare. Fac orice pentru o viață liniștită.

Se priviră cu afecțiune, fără ai lua în seamă pe ceilalți. Sara îl privi pe Steve, însă el se uita ținută la cană cu o expresie enigmatică pe chip. Înainte de a-și întoarce privirea, el își înălță capul și o privi fix, ironic.

Puțin după opt și jumătate porniră la drum, acompaniați de tunete. Marea era agitată, dar Steve era nepăsător, ca un om sigur de vasul lui, căută Sara să se îmbărbăteze.

Își aminti că odată, pe *Dolphin*, Steve trebuise să se descurce singur în timpul unei furtuni, deoarece ea fusese înțepenită de groază. După aceea, Steve fusese incapabil să-i înțeleagă groaza.

Sara încercase din toate puterile să-și stăpânească teama, în voiajele următoare, dar încă simțea cum îi tremurau picioarele când se dezlănțuiau tunetele.

În schimb, Wendy era nepăsătoare, la fel ca Steve, remarcă ea. Putea să susțină o discuție pe teme de navigație și într-un fel îi amintea de femeia care intervenise între ei în luna de miere.

Îi trebuise mult timp să-și dea seama că, într-un fel, și ea fusese vinovată într-o oarecare măsură.

Se părea că furtuna i-a ocolit. Spre seară, vântul se potoli și marea se calmă. Sara reuși să se aranjeze înaintea lui Wendy și nedorind să petreacă mai mult timp decât era necesar în compania ei, se îndreptă spre salon. Fu dezamăgită când îl văzu pe Steve acolo.

O privi din cap până-n picioare.

– Impresionant, zise sec și se duse să-i pregătească o băutură fără să se obosească s-o întrebe ce preferință are.

Sorbind din Margarita, Sara se hotărî să ia taurul de coarne.

– Ce vrei să dovedești cu această excursie? îl întrebă. Sunt foarte curioasă să știu.

– Sunt convins. Zâmbi sardonice. Poate am crezut că avem nevoie de un timp de gândire.

– Pentru ce? Eu nu-mi schimb hotărârea.

– Am avut nevoie să-mi confirm ceva.

Făcu o pauză, privind-o indiferent în timp ce se sprijinea de bar.

– Kenton nu este bărbatul potrivit pentru tine, Sara. Așa cum nici eu nu am fost.

În tăcerea care urmă, Sara se miră de ce o durea atât de mult să-l audă rostind ceea ce amândoi știau că era adevărat.

– O să mă mărit cu el, îi zise cu un ton plat. Nu mă poți opri.

– Pot să-ți pun piedici. Și o voi face.

- De ce? Vocea îi suna înfundat.
- Deja ți-am spus... n-o să te facă fericită.
Ochii îi scânteiară.
- Asta nu este problema ta.
- Ți-am spus că este. Te-am luat din mediul în care ai crescut și te-am ajutat să-ți formezi o nouă personalitate. Dacă n-aș fi fost eu, s-ar fi putut să ai vreo doi copii până acum.
- Cu sau fără soț?
- Termină, îi zise cu severitate. Asta vreau să-ți demonstrez. Ai învățat genul ăsta de cinism de la mine și de la cei ca mine.
- Nu mai *există* unul ca tine, Steve. Ridicase capul, iar buzele erau strânse. Ești unic. Și apoi, mi-ai spus că sunt cinică, încă de când ne-am cunoscut.
- Probabil că am glumit. Nu cunoșteai prea bine viața, ca să râzi de ea.
- O problemă pe care te-ai repezit s-o rezolvi, recunosc. Însă tot nu-ți dă dreptul să te amesteci în viața mea, acum.
- Țsta este unul din punctele în care nu suntem de acord.
- Unul din multe altele. Ridică din umeri. Trebuie să fac față greutăților, asta-i tot. Sper doar ca Wendy să interpreteze cum se cuvine grija ta față de mine.
Expresia de pe chipul lui nu se schimbă.
- Nici n-o s-o afecteze.
- Vrei să spui că niciodată n-ai intenționat să te însori cu ea.
- Vreau să spun că niciodată n-am făcut un secret din faptul că sunt deja înșurat.
- Dar i-ai spus că am venit aici ca să-ți cer divorțul.
Fu rândul lui să ridice din umeri.
- Asta nu mă obligă la nimic. O căsătorie este mai mult decât de-ajuns.

Nu mai avu timp să-i răspundă, deoarece Rob intră în salon, urmat îndeaproape de Paul. Sara se trânti pe locul ei, conștientă că privirea întrebătoare a lui Paul se plimba de la ea la Steve. Va trebui să-i spună ce se întâmplase între ei, numai că nu era locul potrivit. Paul se pregătise de înfruntare de când se urcase la bordul lui *Sheraton*. Își putea imagina cum va reacționa.

Așadar, ce alternativă avea Steve în vedere? se tot întreba. Era greu de închipuit că vor continua așa cum o făcuseră în ultimii cinci ani și nici nu-și imagina că vor putea regăsi ceea ce pierduseră. Dacă voiajul ăsta urma să dovedească ceva, atunci asta va dovedi.

Mai târziu, după ce luaseră masa, Paul reuși s-o îndepărteze de ceilalți. Ieșiră pe punte și se adăpostiră într-o nișă.

– A fost diferit de vineri seara, comentă Sara privind valurile. Nu este un sfârșit de săptămână prea plăcut.

– Nu, nu este plăcut, repetă Paul cu o voce seacă. O privi nesigur. Ce ți-a spus Steve mai devreme? Erai roșie în obraji și supărată, când eu și Rob am intrat în salon.

Trebuia să i-o spună dintr-o dată și încercă să se stăpânească.

– Refuză să-mi acore divorțul.

– Înțeleg. Nu părea surprins. Ți-a spus motivul?

– Da! Făcu o pauză, simțind încordarea lui. Nu crede că suntem potriviți.

Râse fără veselie.

– Este și cel mai potrivit să judece! Și de ce acest interes neașteptat? În ultimii ani nu s-a arătat prea îngrijorat.

– Cred că s-ar fi putut să-l fi arătat indirect. Știu că a luat legătura cu tatăl meu de câteva ori.

– Nesincer. Trebuie să ne pregătim pentru ce este mai greu, asta-i tot.

– Nu! Sara fu mai grăbită decât și-ar fi dorit. Își mușcă buzele, conștientă de schimbarea expresiei lui Paul. Nu știu dacă pot să îndur, zise ea nesigur. Să înfrunt un judecător și să-i spun lucruri intime...

– Nu este așa. În caz de părăsire, cred...

– Tehnic vorbind, eu l-am părăsit pe el, nu invers. Nu a existat nici o hotărâre de despărțire.

Tăcerea se prelungi.

– Deci, ce vom *face*? întrebă el până la urmă.

– Presupun că o să încerc să-l conving.

– Cu ajutorul lui Wendy?

Își simți gâtul uscat.

– Wendy nu are nici o legătură cu asta. Steve nu intenționează să se recăsătorească.

– Deci nu vrea decât să ne facă greutate! Se dovedește a fi foarte invidios! Nu poate să te păstreze pentru el și încearcă să se asigure că nimeni altcineva nu o s-o poată face.

– S-ar putea să ai dreptate.

– Am.

O prinse de umeri și o întoarse spre el. În lumina slabă de pe punte, chipul îi era impasibil.

– Sara, trebuie să te opui! Știu că nu va fi ușor, dar dacă mă iubești... Se opri, privind-o cu atenție. Mă iubești, Sara?

Îl iubea? Era o întrebare crucială. Deși stătea atât de aproape de el, nu simțea nici un fior, nimic. Afecțiune, da, dar nici un fel de dorință. Și dacă se căsătorea cu el, ar fi trebuit. Sentimentele lui Paul nu erau doar platonice. O dorea, așa cum odată o dorise și Steve, deși probabil mai puțin pasional. Era posibil să depășească toate obstacolele și să se îndrăgostească de el?

– Eu... așa cred, rosti într-un târziu.

– Doar crezi? Era rănit și nu făcea nici un efort s-o ascundă. Ce mai e și asta?

– Sunt confuză, recunosc pe un ton tremurător. Nici nu mai știu ce înseamnă dragostea.

– Eu știu ce nu este. Vorbise încet, dar cu forță. Sexul este numai o parte, Sara... o parte importantă, dar nu reprezintă totul. De la început am fost atras de tine, de aspectul tău, dar *m-am îndrăgostit* când am început să te cunosc mai bine, să-ți cunosc sufletul.

– Ah, Paul! Era mișcată de sinceritatea lui, totuși nu-și putea clarifica sentimentele. Nu sunt sigură că merit astfel de sentimente. S-ar putea să nu te merit.

– Risc, deoarece sunt sigur că o să te fac fericită, numai să-mi dai această șansă. Se aplecă și o sărută ușor pe buze, dar fără nici o pasiune. Asta-i tot ce-ți cer, o șansă. Acum, hai să mergem la ceilalți. O să vorbesc cu Steve, când o să fim singuri.

Nu are nici un rost, ar fi vrut să-i spună, dar se opri. Cel puțin lasă-l să încerce. Dacă reușește să-i schimbe hotărârea lui Steve, s-ar putea să reușească și cu ea.

A doua zi dimineată, cerul era senin și soarele strălucea din nou. În timp ce luau micul dejun, Sarei i-a fost imposibil să-și dea seama dacă cei doi bărbați din viața ei avuseseră vreo discuție. Și nici nu a putut rămâne singură cu Paul; nici nu mai era sigură că dorea să afle.

După-amiază devreme au ajuns la St. Petersburg. La recepție era o telegramă pentru Paul, care sosise în acea dimineată de la Crosswinds. Paul o citi și se strâmbă.

– Sunt probleme la unul din hotelurile noastre din New York, îi spuse. Mi-e teamă că trebuie să mă duc să rezolv problema.

– Ai un avion de la Tampa pe la ora trei, îi spuse Rob. S-ar putea să-l prinzi.

– Mai bine dă un telefon să vezi dacă au bilete, îl sfătui Steve. Adesea, duminică nu mai sunt locuri. O privi pe Sara. Tu rămâi aici?

Paul vorbi înainte ca ea să poată răspunde.

– Nu are rost să te târăsc după mine. Rămâi aici și supraveghează personalul de la Crosswinds, vrei ? Cu puțin noroc, mă întorc peste vreo două zile.

– Cel puțin lasă-mă să te conduc până la aeroport, îi spuse, acceptând aranjamentul cu indiferență. Cât te schimbi tu, telefoniez la aeroport să-ți fac o rezervare.

El nu mai comentă. Își luă repede rămas-bun de la ceilalți și urcă în mașină. Sara era conștientă de bărbatul înalt și zvelt, care-i privera.

Pe drumul spre Crosswinds nu prea vorbiră. Paul era preocupat; fără îndoială, se gândea la ce urma să găsească la New York. Nu se precisase care era problema, dar se părea că era ceva destul de grav, dacă era necesară prezența unui membru din consiliul de conducere.

Sarei îi trebui puțin timp să ajungă în camera ei și să aibă confirmarea rezervării.

– Ai avut dreptate să nu mă iei cu tine, îi spuse întrând în camera lui Paul. Nu aveau disponibil decât un singur loc.

– Cred că mai sunt zboruri și mai târziu, îi răspunse Paul fără să ridice privirea. Vom ține legătura.

– Termin eu de împachetat, iar tu du-te și schimbă-te, se oferi ea. Când ești gata, coboară, te aștept la mașină.

– Bine, mulțumesc.

Își luă costumul bej închis, cămașa, o cravată și intră în baie.

Sara nu îndrăzni să-l întrebe nimic despre problemele lor, în prezența șoferului. Și nici nu era timp. În câteva zile, Paul se va întoarce și atunci vor rezolva problema. Poate că în aceste câteva zile va reuși să-și limpezească gândurile.

Aruncă o privire rapidă profilului frumos, conștientă că în situația ei, cele mai multe femei n-ar sta o clipă pe gânduri. Paul era tot ce-și putea dori o femeie și pe deasupra mai era și îndrăgostit de ea.

Ajunși la aeroport, trebuia să se grăbească, fără să aibă timp să aprecieze arhitectura și decorul aeroportului, care era considerată cea mai luxoasă clădire din țară.

Când au ajuns la punctul de control, avionul era deja tras la terminal. Paul se întoarse brusc, o trase pe Sara și o sărută pe buze, apoi se grăbi să se îmbarce.

Sara se întoarse în aeroport, cu un sentiment ciudat. Nu prea avea ce face în săptămâna care urma, în ciuda rugăminții lui Paul de a se ocupa de personal. Mai târziu, vor deveni o echipă foarte bine instruită și se vor descurca singuri. În câteva săptămâni, Crosswinds va fi total reorganizat și adus la nivelul celorlalte hoteluri din lanțul Kenton.

Șoferul o aștepta sprijinit de Chevroletul albastru. Pe cap purta o șapcă pe care se vedea clar numele Cavanagh. Era tânăr, în jur de douăzeci și cinci de ani și se vedea că nu era deranjat de meseria pe care o avea. Când o văzu, se repezi să-i deschidă portiera din spate, însă privirea era ațintită asupra ei, admirativ.

– Nu vrei să stai în față? o întrebă plin de speranță și cu un zâmbet larg. Este mai răcoare.

– Stau bine aici, mulțumesc, replică Sara și intră în mașină înainte ca el să mai poată adăuga ceva.

Calm, el închise portiera și așezându-se în spatele volanului, îi întinse peste umăr pachetul de țigări cu o mână și cu cealaltă porni motorul.

– Fumezi?

– Nu, mulțumesc. Așteptă un moment, apoi adăugă cu hotărâre. Și ți-aș fi recunoscătoare, dacă nici tu nu ai fuma. Aerul condiționat n-o să facă față.

– O.K.! Nu părea deranjat de rugămintele.

Sara întâlnește privirea ochilor negri în oglinda retrovizoare și-și schimbă ușor poziția, întrebându-se dacă nu cumva juca rolul lui Casanova cu toate femeile importante ce se cazau la Cavanagh.

V.I.P., își reamintește, nu era aplicat doar pentru cei bogați. O femeie în vârstă din Carolina, care strânsese bani tot anul pentru a petrece două săptămâni în lux la Cavanagh, avusese la dispoziție o limuzină pe toată perioada. Îi mărturisise asta foarte mândră într-o după-amiază, pe terasa hotelului. Domnul Masters spune că hotelul are nevoie de oameni ca mine, care vin aici în fiecare an și mențin reputația. Ești o fată norocoasă, pentru că ai un soț atât de bun și de generos. Sara își amintește că râsese și-i răspunsese ceva vesel, apoi uită incidentul. Asta se întâmplase pe la începutul verii, când totul mergea bine. Mai târziu, s-ar fi putut ca răspunsul ei să fie altul.

– Mare păcat, să-ți plece soțul așa brusc, comentă șoferul fără să se întoarcă. Bănuiesc că te-a lăsat de căruță.

Sara îl studiază puțin înainte de a-i răspunde. I se părea imposibil pentru cineva care lucra la Cavanagh să nu-i știe adevărata identitate. Se gândi dacă să-i spună sau nu, totuși, dacă nu-i spunea, putea s-o țină tot așa până la hotel și poate și mai încolo. După aspect, presupuse că era italian și considera femeile o pradă ușoară.

– El nu este soțul meu îi zise. Soțul meu este aici, în St. Pete.

– Ah? Nu părea impresionat. Rezident?

– Total. Pauza fu studiată. Lucrezi pentru el.

Tăcerea arată că asimila informația și imediat văzu o schimbare de atitudine.

– Cred că nu sunt informat. Am fost în vacanță în ultimele săptămâni. Am fost trimis aici imediat ce am ajuns, așa că...

– Așa că nu ai avut timp să te pui la curent cu noutățile, termină în locul lui. Perfect. Acum știi.

– Sigur, doamnă Masters. Dar curiozitatea persista. De fapt, ar fi trebuit să-mi dau seama, pentru că sunteți englezoaică, dar îmi închipuiam o persoană mai în vârstă.

O lăsa la Crosswind și o privi îndepărtându-se. Singură în cameră, se gândi cum să-și omoare timpul. Trebuia să iasă, să se ducă undeva, oriunde. Paul urma să ajungă în jur de șapte. Va aștepta telefonul lui, apoi va ieși să mănânce. Trebuia să se hotărască: voia sau nu să se căsătorească. Până când se întorcea Paul, trebuia să aibă răspunsul.

Paul telefonă pe la șapte și jumătate, dar legătura era destul de proastă. La New York ploua tare și la meteo anunțaseră ninsoare. Din ceea ce-i spusese directorul care-l luase de la aeroport, avea toate șansele să rezolve problema și să se întoarcă luni seara, cu ultimul avion.

Părea încordat, își zise Sara. Oboseala zborului, probabil. Brusc, își dori să fi plecat împreună cu el la New York, indiferent că era acolo cu probleme. Simțea că a făcut o greșală că a rămas în St. Pete.

Luă masa la un restaurant mare, destul de aglomerat. Mâncarea nu a fost deosebită, dar nici ei nu-i era prea foame. Chemă un taxi și se întoarse la Crosswinds pe cel mai lung drum. Se tot gândea la problema ei. Deși trebuia să fie simplu, nu era.

Plimbarea nu o ajută cu nimic. Era zece când ajunse la hotel și luă cheia de la recepție.

Ușa balconului era deschisă și perdelele se mișcau ușor în adierea brizei. Sara aruncă cheia și poșeta pe pat și se duse să le închidă. Îngheță când îl văzu pe Steve întins în fotoliu, cu picioarele sprijinite de balustradă.

– Ai întârziat, îi zise. Te aștept de la opt și jumătate.

Sara își regăsi vocea și ceva curaj.

– Cum ai intrat? îl întrebă.

– M-a lăsat receptionerul.

– Nu avea nici un drept!

– Nici el nu era prea sigur că procedează corect, trebuie să recunosc. Dar l-am convins. Desigur, este conștient că suntem căsătoriți.

– Asta nu înseamnă nimic. Asta este camera *mea*. Când o să audă Paul... Se opri, încercând să se calmeze. De ce?

– Trebuie să discutăm. Undeva unde să nu fim întrerupți. Știi un loc mai bun?

– O grămadă. Era încordată. Vreau să pleci, Steve. Chiar acum!

– Plec. Dar nu se mișcă. Am spus că trebuie să discutăm și asta o să facem.

– Despre ce? Ne-am spus totul aseară.

– Nici măcar nu am început. Am avut alte priorități, îi răspunse cu aceeași ironie. Nu nega. Ai dorit-o la fel de mult ca și mine.

– Atracție fizică, replică. Asta a fost dintotdeauna. Te-ai însurat cu mine din acest motiv.

Chiar și în semiîntuneric, îi desluși expresia dură din priviri.

– M-am căsătorit cu tine, crezând că vom putea realiza ceva bun împreună. Poate că nu a fost acea dragoste care ar fi trebuit, dar aveai puterea să transformi sentimentele pe care le aveam pentru tine, dacă ai fi încercat cu adevărat.

– Am încercat. Este cumva vina mea că nu am găsit drumul cel bun? Vocea îi tremură ușor, în ciuda efortului de a se controla. Dacă am fi avut o familie așa cum mi-am dorit...

– Erai prea tânără ca să ai un copil imediat.

– Vrei să spui că *tu* ai fost prea egoist ca să-ți dorești un copil.

– O.K., poate că a fost și asta. Aveam tot timpul înaintea noastră ca să ne bucurăm de o familie numeroasă... Cel puțin așa am crezut. Și o perioadă numai pentru noi, era prea mult? Oricum, a fost foarte bine că m-am răzgândit, adăugă categoric. Hai s-o spunem pe ce-a dreptă, scumpo. Nu erai pregătită pentru nimic.

– Asta nu te-a împiedicat să-ți ceri așa-zisele drepturi, nu-i așa? Îl întrebă. Pregătită sau nu, trebuia să fiu disponibilă!

– *Trebuia?* Nu-mi amintesc să fi folosit forța să trec peste lipsa de interes, poate. Dar asta este arta pe care trebuie s-o învețe orice soț.

– Doar pentru că ai crezut că ești îndreptățit la sex la comandă!

– Este o diferență între cerere și convingere... și are mai mult farmec. Oricum, nu este un lucru care vine doar dintr-o singură parte... cel puțin așa cred eu. M-am supus la orice avans pe care mi l-ai făcut. Făcu o pauză pentru a accentua cele spuse. Probabil că aş mai face-o.

– Nu este nici un pericol în direcția asta.

– De ce? Pentru că nu mai știi cum s-o faci? Rușine.

Sara trebui să se abțină.

– Nu vrei să punem punct acestei șarade? Nu are nici un rost.

– Eu cred contrariul. Se ridică și se sprijini de balustrada balconului, cu brațele încrucișate. Continuă. Ce alte resentimente mai ai? Lasă-le să se aerisească, dacă tot suntem aici.

- Nu-ți bate joc de mine! se răsti. Ai făcut-o destul în trecut.
- Ceea ce nu am făcut... a fost să te pun cu fundul în sus și să-ți trag vreo două! Și crede-mă, au fost zile când mi-am dorit din tot sufletul s-o fac!
- Ai făcut tot ce ți-ai dorit, de ce te-ai împiedicat de asta?
- Probabil pentru că știam că problemele noastre nu se vor rezolva așa. Am încercat să te tratez ca pe un adult... ca pe o femeie.
- La fel cum o tratai pe Ailsa?
- Brățele îi căzură pe lângă corp și trăsăturile i se aspiră.
- Nu am venit să discut despre Ailsa. Face parte din trecut, împreună cu Pete Brent. Noi facem parte din prezent și asta este ce ne interesează.
- Nu pentru mult timp. Se sprijinise ușă, ca și cum ar fi căutat un sprijin. Tot ce doresc de la tine acum, este divorțul.
- Ca să te măriți cu Kenton?
- Da.
- Pentru că-l iubești?
- Da! Se răsti la el. Da, da, da!
- Ești o mincinoasă, îi zise, drăguță, dar mincinoasă. Nu te va face fericită.
- Am mai multă șansă cu el, decât am avut cu tine. Avem multe în comun. Munca, pentru început, gusturi, opinii. Se opri o clipă pentru a da mai multă greutate cuvântului. Încredere.
- Zâmbi strâmb.
- Pare minunat de plictisitor.
- Vrei să spui, mulțumire totală.
- Numește-o cum vrei. O să începeți să vă certați după doar câteva săptămâni, asta ca să întrerupeți monotonia.
- Nu este adevărat, dar nu pot să convingi un bigot doar cu vorbe. Respiră profund, încercând să-și mențină calmul. Singurul mod de a dovedi că am dreptate, este timpul și experiența.

– Cu un alt divorț, când te vei convinge că ai greșit. Va deveni un obicei. Îi aruncă o privire disprețuitoare.

– Ce rost are să discut cu tine? Ajungem la același punct. Ce-ți pasă ție cum o să-mi petrec restul vieții, Steve? Ne-am despărțit cu cinci ani în urmă.

– Nu am terminat. De fapt, nici nu am început. Tu trăiai într-o lume imaginară. Zâmbi batjocoritor. Ar fi trebuit să te las în Țara Fanteziei, atunci când am vizitat Parcul Disney!

– Eram destul de nerealistă să aștept prea mult de la bărbatul cu care m-am măritat?

– Pentru că erai prinsă în propriile tale fantezii.

Râsul ei sună aspru în cameră.

– Dacă eram, nu a durat prea mult. Făt-Frumos s-a transformat foarte repede în Regele Șobolanilor.

Realiză că a mers prea departe, când îi văzu furia din priviri. Tremurând, se întoarce să intre în cameră, dar el o prinse de umăr și o făcu să se întoarcă. Tot curajul îi dispăru, când îi privi chipul încordat. Îi rosti numele încet, cu o voce tremurătoare și fu cuprinsă de un sentiment de neputință când văzu răspunsul din privirea lui.

O sărută, la început întrebător, apoi cu pasiune. Se lipi de el și-și înnodă brațele în jurul gâtului lui.

Auzi cum îi deschide fermoarul și-i simți mâinile fierbinți pe piele, pe umeri pe coapse și timpul dispăru. Asta era ceea ce-și dorea; ei doi împreună, trupul zvelt și musculos al lui Steve lipit de al ei, brațele lui ținând-o, buzele lui mângâindu-i pielea, tachinând-o, excitând-o.

Închise ochii când o luă în brațe și o duse în pat, știind că o dorea și va regreta, dar trăind doar clipa și trecutul. Greutatea corpului lui îi era familiară; o amintire plină de încântare.

În spatele ochilor închiși, întunericul se transformă în vârtej, în timp ce el o călăuzea spre eternitate și dincolo de ea.

Capitolul 5

Trezirea la realitate dură ceva timp. Sara plutea pe un val, ușoară ca un fulg, stoarsă de emoții, conștientă în tot acest timp de faptul că el o ținea în brațe.

Abia când Steve își înălță capul, Sara reveni cu picioarele pe pământ. Ridică mâna încet și-i mângâie ușor buzele. Îl iubea pe acest bărbat; întotdeauna îl iubise. Ura, mânia, chiar și lipsa de emoții din ultimii ani, constituise o apărare împotriva acestei realități. Își dori să poată rămâne așa pentru totdeauna, fără să se mai întoarcă la lumea reală și la problemele ei.

— Încă mai vrei să divorțezi? o întreabă încet.

Oftă, resemnată. Nimic nu se schimbase. Aceleași probleme persistau. Se simți vinovată când se gândi la Paul și la ceea ce va însemna asta pentru el. Indiferent ce se va întâmpla, nu se mai putea mărița cu el. Niciodată.

— Nu știi ce mai vreau, rosti moale. Te-ai asigurat de asta.

— Am contribuit amândoi. Se aplecă și o sărută ușor. Ești frumoasă, îi zise. O femeie, nu o fetiță. Te vreau înapoi, Sara.

Simți un nod în gât.

- Nu este de-ajuns, Steve. Încă de la început.
- Vom reuși. Vom reuși să facem chiar mai mult. Diferența era prea mare cu cinci ani în urmă.
- La fel este și acum.
- În ani... nu în experiență. Ai străbătut un drum lung. Îi puse un deget pe buze, când ea încercă să-i răspundă. Fără întrebări. Dacă o luăm de la capăt, uităm tot. Nu vreau să știu nimic despre Pete Brent, sau despre altcineva.
- Nu poți să treci cu buretele peste tot, protestă ea cu amărăciune. Steve, eu...
- Am spus nu!
- Se rostogoli pe o parte, se dădu jos din pat și-și adună hainele.
- Face parte din trecut. Lasă-le acolo.
- Și pe Ailsa?
- Absolut tot.
- Își trase pantalonii și-și puse cămașa.
- Vii cu mine la Cavanagh. Te ajut să-ți strângi lucrurile.
- Sara își trase cearșaful este ea, conștientă că nu avea putere să lupte.
- N-am zis că doresc să vin cu tine, zise cu dificultate. Nu te încrede prea mult, Steve. Așa m-ai tratat întotdeauna.
- Ba vei veni, îi spuse. Vrei să fii cu mine, la fel de mult cum îmi doresc și eu. Făcu o pauză și o privi zâmbind. Sau mai vrei o dovadă?
- Vrei, rosti cu amărăciune. Țsta este singurul cuvânt pe care-l știi! Așa nu va merge. *Nu se poate!*
- Ba se poate.
- Înconjură patul, o luă în brațe și o sărută cu pasiune, forțând-o să răspundă, excitând-o în ciuda opoziției ei. Se recunosc învinsă. Bine sau rău, nu putea spune nu... nu dorea să spună nu.

– Cred că ne merităm unul pe celălalt, șopti cu gura uscată. Căsătoria trebuie să fie mai mult decât sex!

– Dacă este așa, vom afla. Acum, vino și strânge-ți lucrurile.

– Nu în seara asta, rosti cu voce rugătoare. Nu înainte de a-l vedea pe Paul și de a-i explica.

– N-o să-l mai vezi. Îi voi explica eu.

– Nu!

Încercă să se îndepărteze de el, dar el o strânse mai tare.

– N-o să-mi controlezi viața încă o dată! Nu te voi lăsa!

– N-o să-l vezi pe Paul, repetă el încruntat, ignorând restul. Vorbesc serios, Sara. Te încui în apartament, dacă va fi nevoie.

– Încă nu am ajuns în nenorocitul ăla de apartament, se repezi ea. Și nici n-o să ajungi nicăieri cu atitudinea asta.

Dintr-o dată, se simți total neputincioasă în fața lui.

– Oh, Doamne, de ce nu m-ai lăsat în pace?

– Am încercat, îi răspunse. Aș fi putut chiar reuși, dacă nu te-aș fi atins sau sărutat. Suntem la fel, Sara, ar fi mai bine să accepți asta.

– Tu deja ai făcut-o?

Ceva se aprinse în ochii cenușii, apoi dispăru.

– Așa cum am făcut-o deja. Poate nici unul dintre noi nu este capabil să iubească în adevăratul sens al cuvântului, dar avem nevoie de un înlocuitor. Eu am nevoie de tine.

– Doar în pat. Scutură din cap, când văzu zâmbetul ușor de pe buzele lui. Foarte bine, așadar, sunt rea. Nu trebuie să subliniezi. Încă vreau să-l văd pe Paul, singură.

– Nu. Steve îi dădu drumul și se întoarse. Lasă împachetatul.

Probabil că era nebună, își zise Sara cu amărăciune. Nu învățase nimic din trecut? Erau incompatibili în toate și nu aveau cum să îndrepte asta. Steve nu a iubit-o și nici n-o va iubi, nu era sigură nici de sentimentele ei. Dragostea nu era un sentiment izolat, era un

conglomerat în care respectul și încrederea jucau roluri importante. Singura speranță era să poată învăța asta.

Când trecură prin hol, la recepție nu era nimeni. Steve nu aruncă nici o privire în direcția aia, ci străbătu holul cu valizele în mână. Mașina era parcată la colțul clădirii. O ajută să se urce în mașină, apoi îi puse valizele în portbagaj. Felul în care închise portiera îi dădu senzația de prizonierat.

Pe drumul spre Cavanagh nu vorbiră. Nu mai era nimic de spus.

Același sentiment o cuprinse când intră în apartament. Sentimentul de respingere fu brusc și o copleși. Se opri de cum intră și-l văzu privind-o în timp ce pune valizele jos.

– Nu pot, zise cu disperare. Abia a trecut o săptămână de când ne-am reîntâlnit, Steve!

– Și înainte de asta, au fost cinci ani. Și ce-i cu asta? Închise ușa, continuând s-o studieze. Este prea târziu să încerc să-ți schimb felul de a gândi. Ai ars toate punțile de întoarcere, în camera aia. Zâmbi slab. Și eu la fel. Cred că amândoi avem nevoie de o tărie.

– Sărbătoare? întrebă. Sau priveghi?

– Irlandezii nu beau în ambele ocazii?

– Nu suntem irlandezi.

– Dar suntem căsătoriți. Și așa vom rămâne. Luă valizele și se îndreptă spre dormitor. Eu vreau un rachi, îi spuse peste umăr.

Sara își puse o vodcă, tresărind când dădu paharul peste cap. Camera mare și frumoasă își păstra amintirile bune și rele. Nimic nu era perfect. Secretul era să păstrezi un echilibru între ele. Cel puțin de data asta știa.

*

* *

Treizeci și șase de ore mai târziu, se întâlnește cu Paul după ce vorbiseră la telefon. Când a ajuns, el deja era așezat la o masă. Îi remarcă chipul încercănat. Sara nu ar fi vrut să vină, da știa că trebuie s-o facă. Îi datora asta.

– Nu pot să spun decât că îmi pare rău, îi zise cu sinceritate. Știu că nu este de-ajuns. Dar îmi pare rău, Paul. Te-am trădat. Ți-am spus că s-ar putea să nu fiu persoana pe care ți-ai dorit-o.

– Nu tu ești de vină, îi răspunse cu îndârjire. El este. Mi-a spus în seara aia la bordul lui Sheraton că nu o să-mi permită să fiu cu tine. Și plecarea mea a fost momentul potrivit ca să acționeze și să te oblighe să te întorci la el.

Îl privi dintr-o parte, refuzând să ia în considerare sensul ascuns al cuvintelor.

– Și deși știai, ai plecat.

Se încruntă puțin.

– A trebuit să plec... știi asta. Și apoi... Făcu o pauză și-și mușcă buzele. Ei bine, lasă...

Continuă ea în locul lui.

– Și apoi, aveai încredere în mine. Nu puteai să-ți închipui că sunt atât de nebună încât să mă întorc la un bărbat ca Steve. Așa este?

– Presupun, recunosc el fără tragere de inimă.

O studie un moment, cu un sentiment de pierdere.

– Am simțit că încă exercită o atracție asupra ta, dar am crezut că vei putea învinge acest sentiment.

– Și eu, îi spuse. Și înțeleg exact cum este.

– Și nu te afectează?

– Se pare că nu.

Era pe jumătate adevărat, își zise în sinea ei. N-o afecta deloc când zăcea în brațele lui Steve, în fiecare noapte. Abia în zori își reproșa comportamentul.

– Îmi închipui că te întorci acasă în curând, adăugă repede. Te rog să-i transmiți tatălui tău că-mi pare rău că-l părăsesc la nevoie, dar nu mă pot întoarce la serviciu.

– Nu prea știu cum o să-i dau vestea, îi spuse Paul cu tristete. Și părinții tăi?

– Le-am scris. Nu-i fusese ușor. Zâmbi strâmb. Nici ei n-o să înțeleagă. Niciodată n-au fost de acord cu Steve.

– Știi, te-ai schimbat, izbucni el. În două zile, te-a schimbat!

– Influența atotputernicului! Râze forțat. Nu m-am schimbat Paul, doar m-am înmuiat. Persoana pe care ai cunoscut-o în tot acest timp, a preferat să-și țină capul în nisip, asta-i tot.

– Nu-l iubești, spuse cu convingere. Nici măcar nu arăți că ai fi fericită. Te ține cu forța?

– *Par* a fi ținută cu forța? Am venit singură aici.

– Dar el nu știe că ești aici.

– Nu, nu știe.

Fără să vrea își privi ceasul, apoi, ridicându-și privirea, întâlni ochii lui. Se uita la ea plin de compasiune.

– Te temi de el, nu-i așa? o întrebă. Ți-e teamă că va afla că ai venit să te întâlnești cu mine, după ce îți spusese să n-o faci. Ce fel de bestie este?

Una irezistibilă, își zise în gând.

– Nu te gândi la ce-i mai rău. Dacă află, nu mă va bate. Nu este stilul lui.

– Foarte bine, și care este stilul lui? Ce putere are asupra ta? Îi întâlni privirea calmă și roși puțin. Trebuie să fie mai mult decât atât.

– De ce?

– Nu, îi zise rugător. Sara, acum nu vorbești tu, ci el! Înțeleg că un bărbat s-ar putea să găsească aspectul fizic suficient de stimulator, dar...

– Dar eu sunt femeie și femeile sunt diferite. Tonul îi era ironic. Știi că greșești. Ce mi-e una, ce mi-e alta, nu suntem diferiți deloc.

– Nu cred așa ceva.

– Atunci va trebui să te convingi singur.

Tăcerea se prelungi foarte mult. Sara se juca învârtind paharul plin și oftă.

– Îmi pare rău, m-am purtat prosteste. Sigur că este mai mult decât atât. Nu știu cum ai numi-o tu; eu știu doar că nu pot să-l părăsesc. Își ridică privirea spre el. Aici ia sfârșit lecția. Paul, nu mă întreba mai mult. Te rog. Asta rămâne între noi.

O privea încordat.

– Poți să-mi spui unde crede că ești, în acest moment?

– La cumpărături. Un nou carnet de cecuri, propriul meu cont... fericire! Împinse scaunul și sări în picioare. Trebuie să plec. Nu am cumpărat nimic. Nu ieși cu mine, mai bine ne luăm rămas-bun, aici. Îl privi cu regret. Ai grijă de tine.

Trebuie să se stăpânească și să nu se întoarcă.

*

* *

După zece zile, Sara primi răspunsul de la Breckstone. O citi la micul dejun, conștientă că Steve o urmărea cu atenție.

– Ei bine? o întrebă, când lăsa scrisoarea jos fără să facă vreun comentariu. Ce spun?

– Vrei s-o citești? îi zise cu un ton indiferent.

– Nu chiar. Fă-mi doar un rezumat.

Luă o înghițitură de cafea înainte să-i răspundă.

– Cred că mi-am pierdut mințile, îi zise. Bine că Bill și Ann nu locuiesc alături, altfel ar suporta tot greul. Apropo, mai ai vești de la ei?

– Destul de regulat. Au fost aici anul trecut.

O studie un moment, zâmbind ușor cinic.

– O lungești. Crezi la fel?

Doar privindu-l și pulsul o luă razna. Clătină din cap.

– Cred că o să treacă peste asta.

– Nu regreti?

Simți un nod în gât și înghiți cu greutate.

– Par nefericită?

– Greu de spus. Nu mai ești atât de deschisă ca pe vremuri. Zâmbi ușor. În cea mai mare parte a timpului. Poate că ar trebui să fac dragoste cu tine douăzeci și patru de ore pe zi, atunci aș ști sigur.

Sara nu-i răspunse nimic, dar inima îi era grea. Oare trebuia să-i amintească mereu, că tot ce era între ei, era doar pasiune?

– Ce faci azi? îl întrebă.

O privi gânditor.

– Am o întâlnire la zece și jumătate cu șefii de departamente. Mi-e teamă că am o întâlnire la prânz.

– Nu-i nimic, îi zise repede. Mă întâlnesc la prânz cu Lois.

– O.K. Părea ușurat. Unde vrei să luăm cina?

Schema se repeta, își zise în gând, strâmbându-se. Cât de des în trecut îi pusese aceeași întrebare? De cele mai multe ori, seara cinaseră în oraș, câteodată singuri, alteori însoțiți, dar de fiecare dată în restaurantele cele mai scumpe și mai sofisticate de pe Coasta Soarelui. Desigur, acum ar putea să se impună... dar care era alternativa? O cină servită în apartament, cu un du-te-vino de angajați nu era o fericire.

Blestemă ideea de a nu face în apartament o bucătărie bine echipată, pentru a avea posibilitatea de a găti adecvat. Poate că în

ochii unui bărbat nu era necesară, când la bucătăria hotelului putea găsi ce fel de mâncare dorea, dar era frustrant pentru o femeie căreia îi plăcea să gătească.

– Sara? Steve o studia, cu o expresie ciudată în priviri. Te-am întrebat unde...

– Da, scuze, visam cu ochii deschiși. Zâmbi și ridică din umeri. N-are importanță. Alege tu. Mă duc să mă îmbrac.

O prinse de mână și o trase lângă el, așezând-o pe genunchi. Deja se bărbierise și-i simțea mirosul ușor astringent al after-shaveului.

Halatul roșu de baie era deschis până la mijloc. Își trecu ușor degetele peste pieptul acoperit cu păr, privindu-l în ochi ca să-i vadă răspunsul. Atâta timp cât putea să-l facă s-o dorească, era în siguranță.

– La ce oră ai întâlnirea aia? îi murmură la ureche.

– Târziu.

O sărută, apoi se ridică și, nelăsând-o din brațe, se îndreptă spre dormitor.

*

* *

Lois întârzie la întâlnire, iar când ajunse își ceru o grămadă de scuze de la Sara.

– Nu știu ce are direcția de la mașina mea, îi explică. Tot trage spre stânga. Am fost la service, dar ăla de acolo n-a reușit să-i dea de cap. Se strâmbă. Asta înseamnă că trebuie s-o las acolo. Și nici nu pot s-o iau pe a lui Rob. Probleme cu frânele. Niciodată n-o să înțeleg de ce preferă una clasică, în locul uneia cu sistem automat. Oricum, trebuie să închiriez una.

– Te-ai gândit cumva că poți să mergi pe jos? o întrebă cu inocență Sara. Știi, pui un picior în fața celuilalt și...

– O.K, atins! râse Lois. Așa-mi trebuie. Comandăm?

În timpul mesei, au discutat nimicuri.

Lois, își zise Sara în gând, are o influență calmantă, în ciuda stilului bolovănos al limbajului. Diferența de vârstă nu era relevantă. Deveniseră prietene pentru că se potriveau.

Abia după ce terminară desertul, americana trecu la subiecte mai personale.

– Cum merge? o întrebă cu o candoare plină de înțelegere. Steve încă se mai joacă de-a patronul hotelului?

– Pentru el nu este un joc, zise Sara sec. Este o afacere extrem de serioasă.

– Bănuiesc. Mi-am dat seama de asta, când a început-o, dar acum... Lois clătină din cap. Acum, Cavanagh merge ceas. Nu zic că nu este nevoie de Steve, dar nu trebuie să petreacă tot timpul acolo.

– Încearcă să-i spui asta și lui, zise Sara.

– Nu, *tu* trebuie să încerci. Tu ești soția lui.

– Am încercat asta cu mult timp în urmă și ai văzut unde am ajuns.

– Erai tânără atunci și s-ar fi putut să nu știi prea multe despre diplomație.

Izbucni în râs.

– Mă îndoiesc să fi știut prea multe despre asta. Ce te face să crezi că am învățat ceva între timp?

– Pentru că toți o facem o dată. Nevoia te învață. Bărbații, scumpo, sunt mult mai sensibili ca femeile când este vorba de ego-ul lor. Steve n-o să te lase să pleci, pentru că se crede de neînlocuit. Ei bine, și tu ai pretenții.

– Ți-am spus, am încercat asta, acum cinci ani.

– Doamne Dumnezeule, fato, fă o schemă! Asta nu înseamnă să-i spui în față că trebuie să se schimbe. Ia-o pe ocolite. După cum arăți, poți convinge orice bărbat să facă orice vrei tu!

Nu chiar, își zise Sara strâmbându-se, dar poate ajuta.

– Ar fi trebuit să fii aici acum cinci ani, rosti cu voce tare. M-ai fi putut ajuta să preîntâmpin tot ce s-a întâmplat.

– Mă îndoiesc. Cu cinci ani în urmă, eram prea ocupată cu problemele mele, ca să mai pot ajuta pe cineva. I-a trebuit ceva timp lui Rob să mă aducă înapoi la realitate. Lois făcu o pauză. Steve ar fi trebuit să te ducă într-o a doua lună de miere. Voi sunteți diferiți. Aveați nevoie de o pauză, într-un decor diferit. N-ai putea să-i sugerezi așa ceva? Dar subtil. Să creadă că este ideea lui.

Sara nu era prea sigură.

– Pot încerca.

Pe la ora șase când sosi Steve, era în baie. O întâmpină în pragul dormitorului. Zâmbi când o văzu înfășurată în halatul de baie și cu turbanul din prosop pe cap.

– Puține femei sunt capabile să arate bine în ținuta asta. Puse jos paharul pe care-l ținea în mână. Vino încoace.

Veni, protestând puțin când îi desfăcu prosopul și-și trecu mâinile prin părul ud, în timp ce o săruta.

– O să arăt ca o negresă, dacă mai faci așa, murmură sprijinindu-se de el.

Steve râse și o sărută ușor, apoi se aplecă și ridică prosopul.

– Totul pentru o cauză bună. În seara asta să-ți pui ceva deosebit. Luăm masa cu familia Carson la Tarpon Springs. Ți-i amintești pe Travis și Barbara?

Sara și-i amintea foarte bine. Erau o companie destul de plăcută, dar nu dorea să-i întâlnească așa de curând.

– Nu este prea curând? Întrebă cu grijă și încercă să pară liniștită, când el se întoarse brusc, privind-o surprins.

– Vreau să spun că este prea curând să începem să ne întâlnim cu oameni care ne cunosc povestea.

Un fulger trecu prin ochii cenușii.

– Plănuiești să nu stai prea mult pe aici?

– Știi că nu asta am vrut să spun.

Încercă o altă cale, nedorind să-și explice sentimentele.

– Barbara întotdeauna m-a făcut să mă simt stângace.

– Poate pentru că adesea erai. Tonul era indiferent, dar tot era dureros. Oricum nu mai este cazul acum, nu-i așa? Poți să-i ții piept Barbarei. Arăți mai bine de două ori, asta pentru început. Și cel puțin cu opt ani mai tânără. Oricum, o dată și o dată tot trebuie să începi să te întâlnești cu diverse persoane. Luă din nou paharul. Vrei și tu unul?

Clătină din cap. Ezită un moment, apoi îl urmă în salon.

– Steve, rosti ea încet, ce s-ar întâmpla dacă mi-aș pierde frumusețea?

El se îndreptase spre balcon și se oprise în ușă, de unde admira marea. În cameră erau aprinse câteva veioze, dar nu era destulă lumină ca să-i poată desluși expresia când o privi.

– O să-mi pun ochelari negri, rosti ironic. Începi să te simți bătrână, nu-i așa?

– De fapt, mă gândeam la faptul că se pare că cei cinci ani parcă s-au evaporat, îi răspunse. Ne-am întors de unde am început. Ciclul complet.

– Nu, nu-i adevărat, rosti sec. Nu există nici o comparație. Suntem doi oameni diferiți.

– Dar în aceleași circumstanțe, totuși. De exemplu... uite cum trăim. Știa că procedează greșit, dar continuă:

– Presupun că ar trebui să fie încurajator faptul că unele lucruri nu s-au schimbat, dar sunt convinsă că nu va merge.

Steve nu se mișcase, dar observă că se încordase:

– Abia au trecut două săptămâni de când te-ai întors. Doar nu te-ai plictisit.

– Nu sunt plictisită. Cel puțin...

Ah, la naiba cu diplomația! Își zise în gând. Trebuia să i-o spună în față, dacă era să vorbească deschis.

– Dacă vrem să încercăm ca lucrurile să meargă de data asta, trebuie să o facem singuri și pentru un timp să ne îndepărtăm de orice influență.

– De exemplu, de Cavanagh?

– Exact, da. Totul este la fel ce înainte, aceeași rutină.

– Și tu o urăști.

Era o constatare, nu o întrebare.

– Da, o urăsc. Refuza să dea înapoi. Spuneai că dacă este altceva dincolo de dorința fizică, o vom descoperi împreună. Și nu o vom face aici, în felul ăsta.

– Ce sugerezi... o a doua lună de miere? Intrase în cameră și la lumina veiozei îi văzu chipul încordat. Poate ai dori să vând totul, ca să pot să-ți acord toată atenția!

– Nu vreau toată atenția ta. Doar puțin mai multă atenție; rosti cu o voce moale. Steve, noi nu ne-am cunoscut niciodată cu adevărat; totul a fost doar de suprafață. Și acum este la fel. Avem nevoie de timp ca să discutăm.

– Discutăm acum.

– Nu, nu discutăm, este doar un schimb de cuvinte. Asta este tot ce facem. Și ceea ce face majoritatea oamenilor. Dacă în seara asta ne întâlnim cu familia Carson, veți discuta fie despre hotel, fie afaceri, iar eu și Barbara vă vom asculta, pentru că noi două nu

avem ce discuta. Cel puțin nu aveam nimic în comun și nu cred că lucrurile s-au schimbat.

Steve cântărea paharul parcă nehotărât, dacă să-l umple sau nu. Pe chipul lui nu se putea citi nimic.

– De ce nu ai încercat să o cunoști pe Barbara? Poate ai fi aflat ce aveți în comun.

Sara roși, simțind că o cuprinde mânia.

– Ești obtuz în mod intenționat! Nu dai doi bani pe Barbara Carson!

– Dar ție îți pasă de mine? Era, ceva în vocea lui, ceva ce nu putea defini. Chiar vrei să știi ce gândesc și ce simt?

Simți un nod în gât.

– Încerc să fac ceva cu viața noastră, mai mult decât am făcut până acum. Nu pot trăi în felul ăsta și nu o s-o fac. Hotelul o să supraviețuiască fără tine, nu-i așa?

– Bănuiesc că da. Dar nu asta este problema.

– Și care este?

– Faptul că-mi place să mă implic, de dragul muncii. Îmi dă satisfacții.

– Zău?

Vocea Sarei era rece și se simțea că fusese lovită din plin.

– În acest caz, mă întreb de ce ai vrut să mă întorc. Doar dacă nu ai dorit să-i dovedești lui Paul că mă poți despărți de el.

– S-ar putea să fie ceva aici.

Se hotărî să nu-și mai umple paharul și-l puse pe tavă; apoi o privi cu indiferență.

– N-ar fi mai bine să te duci să te îmbraci? Este ceva drum până la Tarpon.

– Nu merg cu tine. O spusese calm, dar categoric. Rămân aici și-mi împachetez lucrurile.

– Cum vrei. Ridică din umeri cu indiferență. Zborurile de noapte nu sunt aglomerate, de obicei.

Când intră în cameră, o găsi ghemuită în fotoliu. Era îmbrăcat într-un costum bej, cămașa maro accentuându-i înălțimea și umerii largi, însă chipul îi era impenetrabil. Ieși fără să schimbe vreun cuvânt.

Cât timp rămase privind ușa, nu știa. Probabil că până realizase că Steve nu se va întoarce. Cu mișcări automate, își scoase prosopul și părul bogat îi căzu pe umeri. Era aproape uscat, gata de pieptănat, doar că nu avea energia necesară să o facă.

Amenințarea cu plecatul nu fusese fără temei, dar asta fusese odată. Acum era altceva. Furia și ura trecuseră, lăsând-o în fața purului adevăr: nu-i va fi ușor să trăiască fără Steve. Nu din nou.

Și totuși, îl iubea. Dragostea o ținea aici, împotriva mândriei și instinctului. Era clar că el nu va face nici o concesie. Sacrificiile trebuia să vină doar din partea ei. Cât timp va dura, rămânea de văzut. Putea să încerce.

Pe la zece seara și-a făcut o cafea și a ieșit pe balcon să o bea, fără să ia în seamă briza destul de rece ce adia dinspre mare. Nu se obosise să se schimbe și rămânea îmbrăcată în halatul de baie; nu avea de ce. Abia când auzi strigătele venite dinspre piscină și văzu semnele făcute de cei doi bărbați, realizează că datorită luminii din cameră silueta ei se vedea foarte clar.

Le făcu și ea semn cu mâna, întrebându-se dacă știau cine este ea. Personalul hotelului știa cine este, dar restul era puțin probabil. Trebuia să găsească ceva de făcut la hotel, asta atât pentru binele ei, cât și pentru Steve.

Auzi deschizându-se ușa de la intrare. Cu inima bătându-i nebunește, făcu câțiva pași în cameră și văzu silueta înaltă și familiară stând nemișcată aproape de ușă. Pe chipul lui nu se putea citi nimic.

Apariția ei nu-i provocă nici o reacție. Pur și simplu sta acolo și o privea.

– Am crezut că ai plecat, rosti într-un târziu.

– Așa mă gândisem. Se lupta să-și stăpânească tremurul din voce. Apoi mi-am zis că nu așa procedează un om matur. Cel puțin, nu până nu discută cu celălalt. Făcu o pauză.

– Nu te-ai dus la Tarpon Springs?

– Am ajuns până la jumătatea drumului, apoi m-am întors. I-am telefonat lui Travis de la o benzinărie. Ultimele ore le-am petrecut la Round bar înecându-mi amarul și gândindu-mă.

– Și ai ajuns la o concluzie?

– La una.

Veni la ea și, luându-i cana din mână, o puse pe măsută. Când o trase spre el, chipul exprima o oarecare duritate, iar îmbrățișarea nu dovedea nici pic de pasiune.

– Încă nu sunt pregătit să renunț, rosti cu fața lipită de părul ei. Dacă voi fi vreodată, asta este o altă problemă. O.K., Sara, vom încerca în felul tău. Vom lua Dolphinul și vom pleca doar noi doi. O lună și apoi vom discuta. Puse un deget pe buzele ei, când dori să spună ceva. Asta este. Fără discuții. Ai obținut ceva ce ai dorit.

Oare? se întrebă Sara cu îndoială.

Capitolul 6

Două zile mai târziu, porniră de-a lungul coastei, punctul final fiind Nassau. Dolphinul era aproape identic cu vasul pe care Sara îl cunoscuse în prima călătorie: doisprezece metri lungime, două catarge ușor manevrabile. Cabina principală era mare, mobilată cu două canapele, o masă pliantă și două fotolii extensibile. Vasul era construit din fibră de sticlă, așa cum erau toate vasele moderne de mărimea Dolphinului. Totuși, în locul geamurilor mari, la modă, avea hublouri, dându-i o oarecare aparență de soliditate. Motorul diesel era folosit doar pentru ieșirea și intrarea în port și în caz de urgență. Steve prefera să navigheze folosind pânzele.

Primele zile petrecute într-o atmosferă calmă, o făcură pe Sara să se simtă minunat. Steve o lăsă la timonă în timpul zilei, dar noaptea prelua el comanda. Opriră în Sanibel și Captiva, unde Sara adună o mulțime de scoici și se strâmbă când Steve o făcu să le arunce. Îi permise să oprească doar câteva mai deosebite.

Nu avea suflet, îl acuză, la care el îi răspunse sec că în curând nu vor avea loc pe barcă din cauza colecției ei.

Naples o intrigă, pentru că nimic nu aducea aminte de celebrul oraș. Impunător fu cuvântul care-i veni în minte; un oraș ordonat înecat în vegetație subtropicală. Spre deosebire de cele mai multe plaje din Florida, plaja din Naples era parte din continent. Aici marea era atât de limpede, încât aveai impresia că era de sticlă.

De cinci ani, Sara nu mai făcuse scufundări și de aceea îi trebui ceva timp până să se acomodeze și să se simtă din nou bine. Acestea erau amintiri plăcute, își zise în gând, urmând corpul athletic prin apa limpede și bucurându-se de sentimentul de libertate. I se părea ciudat că uitase atât de multe lucruri legate de viața lor petrecută în acea scurtă perioadă din vară până la sfârșitul toamnei. Steve o învățase multe lucruri bune, îi lărgise orizontul, dar îl și limitase. Dacă ar putea să-l facă să se distreze mai mult și să lucreze mai puțin, ar fi un lucru multumitor pentru ea.

În după-amiaza celei de-a treia zi au ajuns la Keys și petrecură câteva ore hoinărind printre insule înainte de a opri la Marathon pentru noapte. Sara iubea plajele largi străjuite de palmieri de la Bahia Honda și se minună ca mulți alții înaintea ei de imensul pod Seven-mile. Autostrada era o prelungire a ceea ce fusese odată calea ferată de pe coasta estică, iar unele porțiuni încă se regăseau în balustrada podului. Poarta către Atlantic.

Marathon i se păru un oraș prea organizat după gustul ei, dar își refăcură proviziile pentru următoarea etapă a călătoriei spre Bahamas. Luară cina la unul dintre restaurantele de pe plajă, dar localul era prea aglomerat. Sara fu încântată când se întoarse pe Dolphin.

Noaptea era răcoroasă, dar rămaseră pe punte și priviră luminile orașului, ascultând zgomotul făcut de valuri. Lângă ea, Steve își aprinse unul din rarele lui trabucuri. Dintr-o dată, fu cuprinsă de o stare de bine. Prietenie – asta câștigaseră în aceste câteva zile. Probabil că și Steve simțea la fel.

– Când crezi că vom porni mâine? îl întrebă.
– Când vom fi gata. Nu avem de ce să ne grăbim. Vremea va fi bună încă patruzeci și opt de ore, cel puțin. Până atunci, ajungem la Nassau.

– O să mă lași să conduc noaptea, acum că mi-am amintit tot ce m-ai învățat? Mi-ar plăcea.

Ridică ușor din umeri.

– Nu cred că o să fie foarte greu. Cu vânt bun, cred că mă pot odihni între schimburi.

– Știu, dar nu să dormi. Dacă preiau eu comanda pentru o perioadă, poți să dormi. Cunosc rutina – și pot să te chem imediat ce se ivește vreo problemă.

O privi zeflemitor.

– După cum o spui, am impresia că a dormi este o problemă vitală pentru mine! O să rămânem cel puțin o săptămână în Nassau. O să pot dormi atunci.

– Nu este numai asta, recunosc eu. Vreau să simt că nu sunt doar un pasager în excursia asta. Știu că la început nu te puteai baza pe mine când ieșeam cu barca. Dar acum poți. O să respect toate regulile, ca la carte.

– Așa și trebuie, îi zise. Chiar am fost surprins de cât de multe ți-ai amintit.

Râse.

– Acasă, am mai navigat pe lacuri. Nu este chiar același lucru, recunosc, dar cel puțin am mai exersat.

– O vreme minunată pentru navigat. Făcu o pauză înainte de a adăuga. Te-am privit pe Sheraton când am intrat în furtună. Încă te sperie.

– Nu în același fel, zise ea repede. Pot să mă controlez. Oricum, știi că o să sari imediat, dacă se întâmplă ceva, așa că n-o să fiu prinsă pe picior greșit.

Fu învăluit într-un nor de fum, când îl elimină cu putere.

– Bărcile sunt creaturi gingașe. Te simți neglijată?
– Nu. Încercă să mențină un ton indiferent. Nu sunt geloasă pe Dolphin.

– Doar pe Cavanagh?

– Dacă asta vrei să crezi.

Făcu o pauză, apoi continuă mai apăsător.

– Dacă ai putea să-mi găsești un serviciu în cadrul hotelului...

– În nici un caz. Refuzul era clar.

– Dar de ce?

– Deoarece motivul este greșit. Făcu o mișcare bruscă. Hai s-o lăsăm baltă, vrei? Am zis o lună.

Aruncă trabucul peste bord și se întoarse spre cabină.

– Mă duc să mă culc. Vii?

Sara îl urmă fără chef, conștientă că starea de înțelegere dintre ei dispăruse. Oare o lună era de-ajuns? se întrebă. La întoarcere, vor avea de înfruntat aceleași probleme.

După-amiază părăsirea Keys, îndreptându-se spre nord-est pe o mare agitată, total diferită de apa liniștită a Golfului. În ciuda obișnuinței din ultimele câteva zile, Sara înghiți două tablete împotriva răului de mare. Mai bine să prevină, decât să-i pară rău după aceea, își zise în gând. În larg, vântul era prea rece și nu putea să facă plajă. Cu cât se îndepărtau de țărm, cu atât vântul era mai rece și a trebuit să-și pună un pulover. Vestele de salvare erau obligatorii și puse la îndemână. După cum îi spusese Steve, era posibil ca unul dintre ei să cadă peste bord, iar manevrele de întoarcere luau ceva timp.

În ciuda valurilor mari, cerul rămânea senin, doar ici și colo se zărea câte un nor. Steve pune pe pilot automat, doar când dorea să se odihnească un pic. Prefera să țină el cârma.

Dacă hotelul Canagh era prima lui dragoste, cu siguranță Dolphin era a doua. Sara pricepu lucrul ăsta privindu-l cum sta cu părul în vânt, cu picioarele îndepărtate pentru a face față mișcărilor punții. Iar sentimentele ei erau cu totul altele.

Hotărâtă, își întoarse gândul spre ținta călătoriei. Steve stabilise că vor sosi la Nassau poimâine, în jurul orei unsprezece. De aici vor explora peșterile și recifii de coral din zonă. Personal, ar fi preferat să ancoreze pe o insulă nelocuită și constată încă o dată că nu fusese consultată. Cedase dorinței ei de a merge în această excursie, dar el alesese traseul. Probabil se gândise că-i va plăcea să viziteze Nassau. Era un loc foarte vizitat. Se întrebă dacă are cumva prieteni aici și-și dori să nu fie așa. Prieteni înseamnă întâlniri și asta voia să evite.

Prepararea mâncării pe un vas care se mișcă nu era o treabă ușoară, în ciuda mesei fixată în podea. Așa că fu încântată când Steve laudă mâncarea și mai ceru o porție.

– Parcă ești bucătar de vapor, îi zise terminând de mâncat. Este ceva!

– Am pus mai mult vin decât trebuia, îi explică Sara râzând. Mi-am pierdut echilibrul și aveam sticla în mână. M-am gândit că nu vei obiecta.

– Având în vedere că pot citi compasul, nu pot să zic nimic.

Sara tăcu vreo două minute, apoi îl întreabă cu nepăsare:

– Te-ai mai gândit la ce ți-am cerut seara trecută?

– Mi-ai cerut ceva seara trecută? Vocea era ușor zeflemitoare.

Refuză să se lase provocată.

– Știi despre ce am discutat. Vreau să fac de cart la noapte. Te rog, Steve, adăugă repede când văzu că începe să clatine din cap.

Steve o studie câteva clipe, dar pe chipul lui nu se putea citi nimic.

– De ce ești atât de insistentă? o întrebă târăganat. Cei mai mulți ar fi încântați să meargă la culcare, mai ales că pe mine nu mă deranjează să stau de pază.

– Eu nu sunt „cei mai mulți”, îi răspunse. Eu sunt eu, Sara... Masters.

Ezitatea fusese scurtă, aproape de neobservat, dar știa că el o remarcase.

– Pur și simplu vreau să dovedesc că pot s-o fac. Asta este tot.

Steve nu răspunse până când nu termină de mâncat. Apoi se sprijini de spătarul scaunului și împinse cu un gest brusc farfuria.

– O.K., zise. Va fi cum vrei. O să stai de la miezul nopții până la trei dimineața. Dar întâi o să te instruiesc.

– Mulțumesc.

Ar fi dorit să fie mai receptiv la dorința ei de a se implica în activitatea de la Cavanagh, dar se părea că cel puțin în direcția aia nu dorea să cedeze.

Spre seară cerul se însenină, iar vântul avea forța patru. Stelele străluceau, iar Sara avea impresia că erau atât de aproape încât le putea atinge cu mâna.

– Întotdeauna când ești pe mare ai impresia că sunt mai multe, murmură sprijinindu-se de balustradă.

– Nu există ceață, îi explică Steve. Indiferent de cât de curat păstrăm mediul, există un strat de praf în atmosferă.

Ridică ochii de pe hartă și privi cerul plin de satisfacție.

– Asta viață! Nu se poate compara.

– Cu nimic? îl întrebă încet Sara.

– Nu. Regretabil că nu poți să-ți petreci toată viața navigând.

– Poți s-o faci, dacă asta îți dorești.

O studie cu atenție printre gene.

– Crezi că este important?

Îi răspunse după o pauză.

– Trebuie să aibă o oarecare importanță. Dolphin este construit pentru ocean și totuși pot să pun pariu că asta este prima călătorie mai lungă pe care o face. Presupun că pentru cei care au o slujbă de la nouă la cinci în fiecare zi nu ar fi posibil, dar pentru tine n-ar avea importanță dacă ai călători în felul ăsta câteva luni pe an.

– Vrei să spui că și ție ți-ar plăcea felul ăsta de viață?

– Cred că da. În mod sigur, mi-au plăcut ultimele zile.

– Doar pentru că am avut vreme frumoasă. Stai să fie furtună și o să schimbi placa.

Îi întinse cana goală cu o mână, cu cealaltă ținând cârma.

– Mai bine du-te și culcă-te o oră sau două, dacă vrei să stai de cart. Voi face un control înainte de miezul nopții, înainte să mă culc.

În bucătărie, spălă ceștile, le șterse și le puse la loc, refuzând să se lase cuprinsă de depresie. După o lună, s-ar putea ca Steve să devină mai înțelegător. Deja se gândea mai puțin la Cavanagh. Ar putea învinge, dacă ar rezista, *dacă ei ar rezista*.

Se cuibări pe o canapea în salon și adormi aproape imediat. Se trezi brusc când Steve îi atinse umărul.

– Este douăsprezece și ceva, îi zise încercând să-și mențină echilibrul. Hula este destul de puternică.

O privi în timp ce încerca să se ridice.

– Sigur vrei să faci asta? Poate să dureze.

– Sunt sigură, îi zise cu hotărâre. Nu-ți poți lua cuvântul înapoi.

– Nici nu mă gândeam s-o fac. Suntem destul de departe de rutele comerciale și oricum radarul este în funcțiune. Jurnalul de bord și lanterna sunt la îndemână. Nu uita să te asiguri cu coarda de salvare.

– N-o să uit.

Sara era trează de-a binele și gata să-și ia slujba în primire.

– Du-te și culcă-te. Te chem după ora trei.

– Așa să faci.

Sara își puse vesta de salvare, în timp ce el își scoase espadrilele și se întinse pe canapea. Așteptă până își închise centura și porni spre scară, apoi stinse lumina.

Când ieși pe punte, vântul destul de puternic îi răvăși pletele. Înainte de orice altceva își prinse frânghia de salvare de vestă. În felul ăsta, putea să se miște în voie. Jurnalul de bord și lanterna erau la locul lor, în nișa din spatele timonei. O chemase târziu, ca și cum ar fi fost tentat să lase totul baltă. Sara era bucuroasă că n-o făcuse. Avea nevoie de această încredere, chiar și numai pentru orgoliul ei.

Ținându-se de bară pentru a-și meține echilibrul, se așează în așa fel încât să poată privi afară și începu să scruteze orizontul. Liniște. Urmără luminile de la babord, tribord și pupă; O.K. Se uită pe cadranul din spatele timonei și notă în jurnal viteza și apoi longitudinea și latitudinea, împreună cu ora la care făcu însemnările, douăsprezece și jumătate.

Simplu. Nu erau multe de făcut până la următoarea verificare. Era posibil ca unele persoane să se ducă la culcare, să-și pună ceasul să sune și la ora unu să facă următoarea observație. Steve, însă, prefera să stea pe punte, mai ales când navigau în apropierea rutelor comerciale. I se părea că trăia un moment magic, singură pe punte, liniștea fiind întreruptă doar de zgomotul pânzelor și de apa mării.

Traversau Triunghiul Bermudelor, dar gândul nu o sperie, ci o făcu ușor curioasă. Într-o zi, cineva va găsi o explicație logică la toate acele dispații misterioase. Era ceva straniu să te gândești că poți fi spionată de o forță străină ce locuia printre stele.

Oare Steve avea destulă încredere în ea, se întrebă cu un zâmbet strâmb, sau stătea întins în cabină ascultând zgomotele pe care le făcea ea pe punte? Oare ce o gândi bărbatul cu care era căsătorită și pe care îl cunoștea atât de puțin? Despre ei, despre viitorul lor împreună? Încă o dorea, îi dovedise asta noaptea trecută. Dar cât va mai dura?

Dacă excursia asta nu va reuși să-i apropie, vor trebui să se gândească serios la divorț. Doi oameni nu pot continua să trăiască împreună, așa cum o făcuseră ei în ultimele două săptămâni.

Se sprijinise cu toată greutatea de timonă, privind fără să se gândească întinderea mării. Brusc, se îndrepta privind cu atenție. I se păruse că a zărit o lumină sau doar fusese imaginația ei?

Se prinse de o funie de la catarg, încercând să se ridice mai sus, dar coarda de salvare o trase înapoi. Dacă era un alt vas, era destul de departe și nu prezenta nici o amenințare, totuși trebuia să-i confirme prezența și să noteze în jurnal, ca să-i dovedească lui Steve că fusese atentă. Fără să se gândească, își desfăcu coarda de siguranță și se ridică în picioare. Da, o văzu din nou. O secundă sau două, dar bine. Trebuia s-o supravegheze.

În acel moment, lovită de un val, barca se înclină și își pierdu echilibrul. Simți cum i se taie respirația și încercă disperată să-și recapete echilibrul, dar puntea era alunecoasă. Ca prin miracol, degetele i se agătară de un cablu de oțel. Abia înregistrând durerea din palmă, se agăță de el și în final își recăpătă echilibrul.

Cumva reuși să se întoarcă în cabină, unde se prăbuși pe băncuță. Fusese foarte aproape să cadă peste bord și nimeni n-ar fi știut. Ce naiba îi venise să facă prostia de a-și scoate coarda de salvare? De câte ori insistase Steve că era vital să fie asigurată, când naviga? Sub punte nu se auzea nici un zgomot, probabil că dormea,

altfel ar fi auzit ceva. Avusese noroc din punctul ăsta de vedere, dar ar fi fost un dezastru dacă ar fi căzut în apă. Un lucru era sigur, își învățase lecția.

Încă tremurând, se întinse și asigură coarda. Abia atunci văzu sângele și simți durerea. Rana se întindea la baza a trei degete, nu era prea adâncă, dar era deschisă spre capătul palmei. Încercă să îndoia degetele și respiră ușurată când realizează că tendoanele nu fuseseră rănite, însă durerea o făcu să se strâmbe. Acum era imposibil ca Steve să nu afle ce se întâmplase. Doar dacă găsea o altă explicație cât de cât credibilă pentru rană. Scoase batista din buzunar și-și legă rana. Cel puțin mai avea două ore la dispoziție ca să găsească o explicație.

Pe măsură ce timpul înainta, durerea devenea mai puternică. Sara încercă s-o ignore, mulțumită că sângele se opri. Lumina pe care o zărise mai devreme, mai apăru de câteva ori, foarte aproape de linia orizontului, apoi dispăru definitiv la ora două și un sfert. În afară de asta nu s-a mai întâmplat nimic deosebit.

La ora trei făcu încă o verificare, apoi se duse jos să-l trezească pe Steve, având grijă ca el să nu vadă mâna rănită. Sigur că va afla, dar nu până când nu va avea pregătită minciuna perfectă.

Steve nu făcu nici un comentariu, dar o privi ușor ironic când remarcă fața palidă. Când el urcă pe punte, luă două aspirine ca să-i mai calmeze durerea și se culcă fără să se mai dezbrace. Lasă-l să creadă ce dorea. Va găsi totul în ordine și notările făcute ca la carte.

A doua zi degetele erau umflate, deși tăietura se închisese. Era dificil să se folosească de mână, deoarece la fiecare mișcare rana se putea deschide. Până la urmă reuși să pregătească micul dejun și-l chemă pe Steve. Era convinsă că nu va crede nici un cuvânt din ceea ce-i va spune.

Într-un târziu, el remarcă mâna rănită.

– Nu este cine știe ce, îi răspunse cu indiferență, la privirea întrebătoare. M-am rănit într-o piesă de metal.

Schimbă repede subiectul.

– Suntem în orar?

– Vom fi la destinație mai înainte, dacă vântul nu va slăbi în intensitate. Altfel vom ajunge cu o întârziere de două ore.

În timp ce vorbea o privea cu atenție.

– După masă o să arunc o privire. Este clar că te doare.

Nu avea rost să discute. Ar fi devenit și mai suspicios. Întâi își termină masa, apoi se duse în chicinetă să spele vasele, sperând că Steve va uita. Speranțe deșarte. Își aduse farfuria și arătă spre cabina din spatele lui.

– Hai să-ți văd mâna, înainte să urc din nou pe punte.

Sara își desfăcu bandajul și întinse fără tragere de inimă mâna spre el. Când îi îndoi degetele și apoi le extinse, își înăbuși strigătul de durere.

– Cum naiba... începu el, apoi brusc își înălță capul, forțând-o să-l privească în ochi. Ce s-a întâmplat?

– Ți-am spus...

– Știu ce mi-ai spus. Vreau adevărul. Nu te-ai împiedicat pur și simplu. Așadar, ce s-a întâmplat?

Îi explică și pe măsură ce vorbea, văzu cum se întunecă la chip.

– Proasta naibii! îi zise când Sara termină. Ți dai seama ce ar fi însemnat să fii căutată după niște ore bune?

Sara avu impresia că era gata să o zgâlțâie bine.

– Ei bine, asta e. De acum înainte o să țin seama numai de hotărârile mele!

– Steve... se lamentă ea... oricine poate să greșească. Te asigur că nu se va mai repeta.

– Pentru că nu o să mai ai ocazia.

Îi dădu drumul la mână și se duse să ia cutia de prim-ajutor.

– Poți să miști degetele? o întrebă trântind cutia pe masă.

– Azi-noapte puteam. Când am încercat azi-dimineață m-a durut destul de tare.

– Nu mă interesează cât de tare te doare. Mișcă-le!

Sara se conformă, dar durerea era mare. Simțea că îi zvâcnește toată mâna. Mulțumit, Steve îi dezinfectă rana și îi făcu un bandaj care nu-i permitea să miște degetele, apoi îi puse un leucoplast.

– Când vom ajunge la Nassau, vom merge la un cabinet pentru control, îi spuse cu hotărâre. Doar ca să fim siguri. Îți voi schimba din nou pansamentul în seara asta.

– Nu fi așa, îi zise Sara cu voce ușor tremurată. A fost o prostie din partea mea, dar nu s-a întâmplat nimic. Ce rost are să insiști?

Steve se întoarse și o privi câteva clipe înainte de a-i răspunde.

– Azi-noapte am adormit, îi zise. Deși nu aveam această intenție. Ar fi trecut ore bune înainte de a mă întoarce cu barca. Te-am lăsat de pază pentru că ai vrut să dovedești că te-ai schimbat. Ei bine, nu este așa. Ești la fel de nedemnă de încredere ca înainte. De fapt, stau și mă întreb dacă te-ai schimbat cumva!

– Nu este corect, nu-i așa, este disproporționat, doar din cauza unui incident?

– Nu este doar un incident. Ciclu complet, ai numit-o seara trecută. Cred că ai dreptate. Suntem exact de unde am plecat din toate punctele de vedere. Poate că ar fi trebuit s-o terminăm atunci când ai vrut.

Durerea se transformă în furie.

– Atunci, hai să ne întoarcem acum și să terminăm totul!

El clătină din cap.

- Vom termina voiajul, așa cum ne-am propus.
- Dacă o vom face, nu vor mai fi aceleași condiții. Nu doresc să te mai apropii de mine.

Steve zâmbi batjocoritor.

- Sigur scumpo. Să nu bagi mâna aia în apă.

Sara căută din priviri un loc unde să se așeze și se trânti pe canapea tremurând. Tot circul pentru că nu respectase o singură regulă. Dar știa că era mai mult de atât. Steve avea dreptate, nu se schimbase. Dar nici el nu se schimbase. Și nici nu erau speranțe că o va face.

Capitolul 7

În ciuda tuturor celor întâmplate, Sara găsi Nassau un oraș irezistibil, trăsurile și cafenelele cu terase acoperite contrastând puternic cu limuzinele americane și clădirile moderne. Cu o mașină închiriată, au vizitat coasta cu cele mai frumoase plaje din lume și cu cele mai extraordinare reședințe locuite de milionari, ascunse în spatele perdelelor de palmieri și flori tropicale.

— O fațadă, îi zise Steve și o duse să vadă mahalalele din spatele strălucitoarelor clădiri ale capitalei insulei Bahamas. Dezvoltarea zonei interioare nu aduce nici un profit, îi explică. Cât stăm aici, vom vizita Cazinoul. Acolo se desfășoară cea mai importantă activitate.

Sara nu răspunse nimic, deoarece știa că nu avea nici un rost. Steve făcuse planurile și ea trebuia să se conformeze. Era mai ușor. De când ajunseseră la Nassau, erau într-o stare de armistițiu. Nu putea dura, dar cât vor sta aici se va strădui.

Steve se ținuse de cuvânt și nu se mai apropiase de ea. Noaptea dormea în cabina din față și lucrul ăsta se părea că nu-l deranja deloc. Se părea că acest lucru o deranja mai mult pe ea. Știa că era

suficient să deschidă gura și să-i spună, dar nu putea. Acest fel de relație nu avea nici un viitor, doar o temporară alinare a dorinței.

Ajunseră la barcă puțin după ora patru. Steve refuză să mănânce, spunându-i că vor mânca mai târziu în oraș. Un sandviș și o bere îi erau suficiente. Sara își făcu un ceai și ieși pe punte alături de el. Pentru un observator oarecare, păreau probabil un cuplu normal și fericit, aflat în vacanță înainte de sărbătorile de iarnă.

– Măine facem o plimbare cu barca, îi promise Steve, întinzându-se în fotoliu cu mâinile sub cap. Doar dacă nu hotărăști să stai aici.

Sara ridică din umeri.

– Are vreo importanță?

– Pentru mine, nu. Eu am mai făcut traseul ăsta. Se ridică brusc. Simt nevoia să fac o plimbare.

Cu inima strânsă, îl privi cum se îndepărta de-a lungul cheiului.

Până și compania ei începea să-l agaseze și mai aveau trei săptămâni de vacanță. Doar dacă nu-i pune ea capăt. Încă avea cecurile de călătorie la ea și de aici erau mai multe curse spre Miami. Putea ajunge acolo în mai puțin de o oră și de la Miami la Londra în aceeași zi. Poate că nu reușea să rezolve nimic, dar cel puțin ieșea din toată această încurcătură. Și de ce i-ar păsa lui Steve?

Începu să se gândească la un plan. Putea chema un taxi, dar întâi trebuia să verifice zborurile spre Miami. Fugi din nou, îi șopti o voce zeflemitoare la ureche, dar ce alternativă avea? Nu mai putea suporta încă trei săptămâni, știind că finalul va fi același la întoarcerea la St. Pete.

Steve nu s-a întors până la ora șase. A vorbit puțin, dar a simțit o schimbare în el, fără a reuși să-și dea seama despre ce era vorba.

O surprinse scoțându-și jacheta albă pe care o purta la dineuri și pantalonii negri cu vîpușcă. În St. Pete viața de noapte nu cerea chiar ținută de gală.

– Megem undeva special, a fost tot ce i-a spus. Să îmbraci rochia neagră. Vei arăta senzațional!

Își adusese două rochii de seară cu ea, una neagră cu bretele subțiri pe care o pomenise el, cealaltă drăguță, din bumbac bleu, mai puțin pretentioasă. Din spirit de frondă o alese pe ultima, aplică un machiaj ușor, doar o umbră de albastru la ochi și un ruj roz deschis pe buze, apoi își strânse părul la spate într-o agrafă.

– Drăguț, comentă Steve când o văzu. Privirea îi era dură. Acum du-te și schimbă-te. Ai la dispoziție zece minute.

Sara nu se mișcă.

– Merg îmbrăcată așa sau nu merg deloc. Nu sunt un accesoriu, pe care să-l arăți la toată lumea!

– Nu ești multe lucruri, dar în seara asta o să fii un singur lucru, în seara asta o să fii o persoană adultă. Și o să te îmbrac eu însumi dacă o să fie nevoie!

Era clar că așa o să facă.

– Și aruncă rochia aia. Așa îmbrăcată, arăți de șaisprezece ani!

– Având în vedere că mă tratezi ca pe o copilă de șaisprezece ani, nu văd care este diferența, îi răspunse cu indiferență, mirându-se de răceala ei. Pot să stau în spatele tău, dacă ți-e rușine cu mine.

O privi printre gene cu atenție câteva clipe.

– Știi, întotdeauna am zis că un bărbat care lovește o femeie este demn de dispreț, dar pe Dumnezeuul meu acum încep să-i înțeleg!

O prinse de braț și o împinse spre cabină, iar cu cealaltă mână deschise dulapul și scoase rochia neagră aruncând-o pe pat.

– Foarte bine, zise Sara gândindu-se că în felul ăsta era în stare să-i sfășie rochia. Foarte bine, Steve! Ți-ai demonstrat punctul de vedere.

– Nici măcar nu am început, îi răspunse, dar îi dădu drumul. Privirea îi era dură și rece. Și machiază-te ca lumea.

Rămasă singură, își scoase cu un gest sfidător agrafa din păr, lăsându-l liber pe spate. Totul fusese un eșec, spiritul ei de frondă reușind să-i scoată în evidență lipsa de maturitate. Așadar, maturizează-te, își zise cu durere.

În mai puțin de zece minute, reuși să se transforme pentru noul rol. Când intră în salon Steve o măsură din cap până-n picioare. Dar privirea îi era de gheață.

– Mai bine, îi zise. Să mergem.

Pe drum, nu vorbiră aproape deloc. Nici nu era nimic de discutat. Se gândi că s-ar putea să meargă la Cazinou, dar se opri în fața unei minunate reședințe private de pe strada West Bay. Doar când trecură dincolo de intrarea elegantă și lui Steve i se ceru legitimația de membru, își dădu seama că erau la Cazinou.

Era destul de multă lume. Acordurile discrete ale muzicii pluteau peste capetele jucătorilor așezați în jurul meselor de joc. Privind la celelalte femei, Sara se înroși gândindu-se la rochia bleu. Rochia neagră o costase la Londra salariul pe o lună, dar abia putea face față rochiilor scumpe purtate de celelalte femei. Simți privirea ironică a lui Steve ațintită asupra ei și știu că îi citise gândurile. La naiba cu el, își zise furioasă, ar fi trebuit să-i spună mai multe despre locul unde urmau să vină.

Serviră o băutură la bar, înainte de a intra într-o sală de joc. Steve își încercă norocul întâi la ruletă, câștigând prima mână, dar pierzându-le pe următoarele două și ridică din umeri când Sara refuză să joace.

Din toate jocurile practicate, se părea că chemin-de-fer, atrăgea cei mai mulți spectatori. Privind în față, Sara putu să vadă ceafa

unui cap brunet și umerii goi cu pielea catifelată și auzi murmurul unei conversații când femeia întoarse un opt în loc de șaptele pe care mizase.

Nu realizează când Steve plecase de lângă ea și fu surprinsă când îl văzu ocupând un loc liber la masa de joc.

– Banco, auzi vocea plină de încredere.

Capul femeii se ridică brusc și pentru o clipă păru că a înghețat, holbându-se la noul venit. De unde sta Sara, privi mâna cu unghii roșii trăgând o carte din pachet și împingând-o cu fața în jos, apoi luând alta și repetând procedura. Steve luă ambele cărți și le privi cu nepăsare, apoi le puse din nou jos și clătină din cap. Bancherul întoarse propriile cărți – un zece de pică și un șase de caro – și reuși să scoată un oftat de la spectatori. Steve zâmbi ușor și-și arătă cărțile – un total de cinci față de șase ale băncii.

– Nu este seara mea norocoasă, comentă. Poate că voi avea o șansă trăgând altă carte.

Chiar înainte de a-i răspunde, Sara știe cine era femeia. Se întoarse aproape fără să vadă și se îndreaptă spre ieșire, ignorând privirile curioase din jurul ei. Reuși să ajungă la ieșire, clătinând din cap când portarul se oferă să-i cheme un taxi, apoi brusc planul vag pe care-l avusese în minte se cristalizează.

În câteva minute ajunse la chei. Îi spuse șoferului s-o aștepte și se îndreaptă spre cabina vasului. Nu era sigură dacă erau zboruri de noapte spre Miami, dar va încerca. Steve nu avea decât să rămână cu femeia pe care venise s-o caute.

Fermoarul se înțepeni când încercă să-l deschidă. Își rupse rochia și o aruncă într-un colț, apoi se îmbracă într-o pereche de pantaloni și un tricou și-și puse câteva haine într-o valiză. Restul lucrurilor erau la Cavanagh și puteau rămâne aoclo. Tot ce dorea era să părăsească locul ăsta și mai ales pe Steve!

Cu valiza în mână, se îndreaptă spre scară și îngheță când dădu nas în nas cu Steve.

— Mă surprinde că ai părăsit-o așa de repede! îl atacă înainte ca el să apuce să zică ceva. Seara este abia la început, nu-i așa?

— Și încă mai este, îi zise cu chipul întunecat. Am plătit eu taxiul. Nu pleci nicăieri.

— Încearcă să mă oprești!

— Încearcă să treci de mine. Era o amenințare. La fel de repezită, nu-i așa? Nu știam că Ailsa este aici.

— Știai că este în Nassau.

— Nici asta. Ultima oară auzisem că locuia la Rio, cu un brazilian. Dacă ai mai fi rămas puțin, l-ai fi văzut și tu pe bărbatul cu care este acum. Crede-mă, eu sunt nimic pe lângă el. Mă poate cumpăra cu totul de câteva ori.

— Probabil că asta a fost o lovitură. Vocea îi era joasă. Nu te cred, Steve. Tu ai vrut să vii în Bahamas. Eu aș fi fost foarte mulțumită să navigăm în jurul insulelor Key.

— Nu cred că ești genul să te mulțumești cu ceva pentru mai mult timp. Te plictisești foarte repede, scrâșni el. Și la urma urmei, crezi ce vrei. Nu vei pleca de aici.

Din doi pași fu lângă ea și-i luă valiza aruncând-o pe cea mai apropiată canapea.

— N-am mâncat, știi, nu-i așa? Este un local pe Bay Street unde putem lua masa înainte de miezul nopții.

— Nu mi-e foame, îi răspunse. Și apoi, prefer să mor de foame, înainte de a lua masa cu tine!

În fața ochilor îi apărea capul brunet, mâinile cu unghii lungi și roșii și felul în care se priviseră peste masa verde de joc.

— Întoarce-te și plânge-ți dragostea pierdută! Poate de data asta ai noroc! Du-te unde vrei, numai lasă-mă *singură!*

O lumină ciudată apăru în ochii lui.

- Pe dracu o să mă duc! zise moale, și-și desfăcu cravata.
- De ce să tânjesc după altă femeie, când am una la îndemână?

*
* *

A doua zi au plecat cu Dolphinul să facă scufundări de-a lungul recifului. Cel puțin Steve făcu niște scufundări, deoarece Sara refuză, iar el nu încercă s-o convingă.

În schimb, înotă până la o mică plajă și se așează cu picioarele trase sub ea, vânturând nisipul printre degete. În timpul dimineții, discutaseră foarte puțin. Lucrurile nu puteau decurge normal, când un bărbat se comporta așa cum o făcuse Steve.

Fii cinstită, o înghionti conștiința, nici tu nu te-ai opus categoric. Sentimentul de vinovăție a jucat un rol destul de important, se strâmbă ea. Chiar și așa, recunoscuse ea, reușise s-o facă să-i răspundă până la urmă.

Probabil că știuse că Ailsa locuia acolo, cu un alt bărbat și totuși nu rezistase dorinței de a o vedea din nou. Tresărirea pe care o avusese când îi auzise vocea, dovedise un moment de șoc.

Sara se întreba cât durase legătura lor după plecarea ei. Ultimul lucru pe care îl aflase despre Ailsa, i-a spus, a fost că locuia în Rio? Dar când plecase acolo?

Suspină ușor. De ce tot continua să se tortureze, în legătură cu ceva ce nu putea fi schimbat? Trecutul era trecut; ceea ce trebuia s-o preocupe era prezentul.

Când ajunseră la chei, pe Steve îl aștepta un mesaj. Îl citi și-l puse în buzunar fără să i se poată citi nimic pe chip.

– Suntem invitați undeva diseară, îi zise. Prietenul unui prieten. Ai nevoie de o rochie, având în vedere că ai distrus-o pe cea neagră. Ai timp să mergi în oraș din fericire.

– Nu poți să te duci singur? Întrebă Sara, știind deja răspunsul.
– Nu, nu pot. Vocea îi era dură. Nu știu cum au aflat tipii ăștia că am ajuns aici, dar ne-au invitat, așa că vom merge amândoi.

– Cel puțin știu cine este prietenul comun?

– Scott Trent. Au avut grijă de Sheraton, când erau acasă. Hai să mergem la cumpărături.

– Mă pot descurca și singură, îi zise înțepată. Fii fără grijă, n-o să te dezamăgesc.

O privi și o fracțiune de secundă privirea i se îmblânzi, apoi își schimbă expresia.

– Sper că nu.

Găsi o rochie la un magazin pe Bay Street, care se dovedi mai mult decât potrivită pentru eveniment. Era o rochie de culoare albastru închis cu un decolteu pătrat, fără mâneci, iar prețul exorbitant îl plăti fără să clipească. Apoi vânzătoarea îi recomandă un magazin de pantofi puțin mai departe, pe aceeași stradă. Cumpără o pereche de sandale cu toc înalt și numai cu două barete subțiri, de culoare argintie.

Apoi urmă un magazin de bijuterii. Dacă Steve dorea să facă față celorlalte femei să plătească! Colierul și brățara din argint au costat-o o mie cinci sute de dolari. Dădu adresa din port și numele vasului și ceru să-i fie aduse acolo pentru ca soțul ei să le plătească.

Găsi un coafor unde fu primită imediat, fără programare. Când ieși de la coafor se lăsase întunericul, așa că luă un taxi până în port.

Steve era în salon când ajunse pe Dolphin. O privi din cap până-n picioare, dar se mărgini să arate spre canapea unde erau așezate pachetele.

– Ale tale. Frumoasă alegere.

Dezumflată, Sara traversă încăperea și-și luă pachetele.

– Le trimit înapoi mâine dimineată, îi zise.

Nu-l auzi când se ridică, dar dintr-o dată îl simți în spatele ei. O întoarse brusc. În jurul gurii avea o linie albă.

– Dacă nu mi-ar fi teamă că-ți stric coafura, te-aș scutura bine de tot! scrâșni el. Încearcă doar să le trimiți înapoi!

– Dacă voi avea vânățai pe brațe, ce vor zice prietenii tăi? Am cumpărat toate astea ca să-ți salvez mândria, dar n-o să le păstrez și nici nu mă poți obliga. Fă ce vrei cu ele. Sunt banii tăi, îi zise cu vocea ușor răgușită.

– Sara nu mă face să te rănesc, îi spuse, încercând să se stăpânească. Mergi prea departe. Pentru numele lui Dumnezeu, să ne comportăm ca doi oameni maturi!

– Încerc, îi răspunse. Zău că încerc, Steve. Cum tu insiști să trecem prin asta, nu am încotro. Zâmbi strâmb, forțându-se să continue. Dar să nu fii surprins dacă o să mă faci să te urăsc din nou.

Rânji.

– Noaptea trecută nu m-ai urât... cel puțin nu tot timpul.

Îi trebui tot curajul ca să nu arate cât de tare o rănise, să ridice din umeri și să se întoarcă să plece.

– Mă duc să mă aranjez.

Casa unde erau invitați era mai departe de-a lungul coastei. O proprietate pe malul mării, departe de hotelurile de lux și de traseele turistice. Era imensă, cu terasă și piscină, terasa fiind potrivită și ca ring de dans. Sara nu se gândise că va fi o petrecere mare, dar se simți ușurată la gândul că printre cincizeci de oameni te poți pierde mai ușor.

Dintre bărbați, se părea că Steve era cel mai tânăr, devenind repede ținta privirilor femeilor. Sara dansă de vreo câteva ori și flirtă cu unul dintre parteneri, destul de în vârstă ca să-i fie bunic.

Uitându-se în jur pentru a găsi un mijloc de a scăpa de ultimul partener, privirea i se încrucișă cu cea a unui bărbat ce sta în cadrul ușii ce ducea spre interiorul casei. Avea puțin peste înălțimea medie, cu păr negru ca pana corbului, înspicat cu alb pe la tâmpile. Chiar și de la distanță la care era, Sara îi simți privirea pătrunzătoare. Vru să privească în altă parte, dar nu putu. Apoi îl văzu îndreptându-se spre ea.

– Dansezi? îi spuse fără nici o introducere, luând-o de braț cu un zâmbet politicos.

– Scuzați-ne, se adresă celorlalți.

Ajunseră pe ringul de dans, înainte ca Sara să aibă timp să răspundă... dacă ar fi vrut să protesteze. Bărbatul o fascina, trăsăturile puternice erau ciudat de atrăgătoare, în ciuda durității lor. Gura era senzuală, mare, cu buzele ușor lăsate la colțuri, ochii negri cu privire pătrunzătoare și strălucitoare. O cuprinse de talie cu un gest posesiv care o tulbură.

– Sunt Enrico Felucci, îi spuse. Nu te-am mai văzut în Nassau până acum.

– Sunt... suntem în vacanță, răspunse Sara. Sara Masters.

– Ah! O privi ușor curios. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Și soțul tău este aici?

– Pe aici, pe undeva. Clătină din cap, ușor nedumerită. Îmi cer scuze, dar nu-mi aminesc să-ți fi pomenit numele. Sunteți prieteni?

– Nu, îi spuse. Ne-am întâlnit doar o dată.

– Atunci, cum...

– Cum știu că are o soție frumoasă? Zâmbi ușor. Este treaba mea să aflu astfel de lucruri. Înțeleg că ești englezoaică?

– Da. Și dumneata... făcu o pauză, studiindu-l cu capul lăsat puțin pe o parte... Italian?

– Nu ești prea sigură.

– Păi, numele pare italian, dar... se opri când el începu să râdă.

– Ești isteată, *cara*. Mama era jumătate libaneză, jumătate franțuzoică, iar tata avea sânge de italian și de francez, așa că sunt un fel de corcitură, deși latura italiană este mai puternică.

O trase mai aproape de el, ignorând încercarea ei de a se depărta.

– Ai un colorit superb, dar deja știi asta. Oare pot să-ți mai fac vreun compliment pe care să nu-l fi auzit până acum?

Sara râse.

– Dacă mai există unul, sunt sigură că-l voi auzi de la dumneata, *signore*.

– Enrico. Nu am nici o intenție să-ți spun doamna Masters. Ai luat masa?

– Nu. Făcu ochii mari, reacționând instinctiv la farmecul lui. Arăt nemâncată?

– Arăți delicioasă! îi răspunse. Din nefericire, nu pot să te mănânc aici, așa că trebuie să mai aștept.

Fii atentă, își zise Sara în gând, fără nici o emoție, în timp ce părăseau terasa și intrau în cameră. Țsta nu este genul de bărbat, care să flirteze cu ușurință. Nu este genul de bărbat, bănuie ea, care să nu ia în serios o relație. Nu putea să-i ghicească vârsta. Patruzeci? Patruzeci și cinci? S-ar putea să fie și mai bătrân. Când erai în preajma lui, aveai senzația de pericol. Indiferent cine era, era obișnuit să poruncească.

O luă de braț cu un gest de proprietar, care pe ea o enervă, ca să traverseze camera. Sara îl văzu pe Steve trecând spre camera unde se servea mâncarea și simți că i se face rău când zări capul brunet lângă el.

Așadar, de asta erau aici!

Probabil că însoțitorul ei simți o schimbare în comportamentul ei, deoarece îi aruncă o privire rapidă, apoi îi urmărește direcția privirii, la timp ca să-i zărească pe cei doi dispărând în cameră.

– Se pare că soțul tău preferă o altă companie, observă el. Ai vreo obiecție?

– Nici una. Vocea îi era moale. Sunt vechi prieteni.

– Deci? Soțul tău îți povestește despre fostele lui relații?

Vorbise plin de înțelegere, dar simți și o emoție ascunsă în vocea lui.

Deja regretându-și sinceritatea și amărăciunea, Sara încercă să îndrepte lucrurile.

– Prietenia poate fi și platonică.

– Poate între două persoane de același sex. Dar între un bărbat și o femeie, slabe șanse. Ori unul, ori altul vor ceda tentației.

Se apropiiau de masa lungă încărcată de platouri, în jurul căreia roiau chelnerii, umplând farfuriile cu ceea ce doreau invitații. Intenționat, Enrico o conduse pe Sara lângă Steve și Ailsa, ținând-o de cot în timp ce înclină capul spre cei doi.

– Un schimb cinstit, ai zice.

Abia când văzu expresia lui Steve, Sara realizează despre ce era vorba. Enrico Felucci era bărbatul de care-i vorbise în legătură cu Ailsa – cel care l-ar putea cumpăra de câteva ori! Privi de la unul la altul și zâmbi mios.

– Ce coincidență!

Chipul femeii era de nepătruns. Întotdeauna știuse să-și ascundă emoțiile, își reaminti Sara.

– Mă îndoiesc, zise ea. Enrico are un ochi infailibil. Ce mai faci Sara?

– Îmbătrânesc.

– N-o face toată lumea? Steve îmi spunea că ați venit cu iahtul de la St. Pete. Este ceva.

– Ah, eu sunt doar un pasager. Sara refuză să se uite la Steve, în schimb îi zâmbi italianului. Nu cred că sunt făcută să fiu marină. Singura dată când am încercat să fiu de folos, era să cad peste bord. Vezi – zise întinzând mâna decorată cu plasture – asta am căpătat pentru îndrăzneala mea!

– Enrico îi ridică încet mâna și-i sărută rana, neascunzându-și zâmbetul.

– O astfel de mână nu trebuie să facă treaba unui bărbat, îi spuse. Sper că n-o să rămână o cicatrice.

Cicatricea era în altă parte, gândi Sara. Se forță să râdă și clătină din cap.

– Este doar o tăietură mică, aproape s-a vindecat. Și n-o să mai încerc niciodată.

– Îmi pare bine să aud asta.

Steve vorbise pentru prima oară, iar vocea îi era perfect controlată.

– Am impresia că ținem lumea în loc. Ce-ar fi ca voi fetele să mergeți să găsiți o masă, iar noi vă aducem mâncare.

– Bună idee, fu de acord Ailsa. Vii, Sara?

În această împrejurare Sara nu avea ce face, decât să se conformeze. Enrico o bătu ușor pe mână și-i dădu drumul.

– O să luăm și o sticlă din excelenta șampanie a lui Oliver, anunță el și, cu autoritatea stăpânului, dădu ordinul unui chelner.

Nu departe găsiră o masă așezată în fața unei canapele și lângă ea două scaune. Ailsa se așeză pe un scaun și-și aruncă neglijent poșeta pe celălalt scaun. Purta o rochie mulată, aurie, fără un umăr. Părul negru ca smoala îi încadra ca o cască chipul furmos. Avea în jur de treizeci de ani, își zise Sara, dar nu-i arăta.

– Bănuiesc că avem cinci minute, înainte ca bărbatii să ni se alăture, îi spuse privind-o cu ochii verzi strălucitori. Steve tocmai mi-a spus că te-ai întors și că sunteți împreună de aproximativ trei săptămâni.

– Ce altceva ți-a mai spus? o întrebă tăios.

– Despre ce?

– Despre tot.

Ezită o clipă și ridică din umeri.

– Nici nu este nevoie să-mi spună că nici de data asta nu a mers. Ți se citește pe față.

– Și tu interpretezi atât de bine totul!

– Dacă zici. Este destul de ușor să văd că ești îngrijorată, deoarece simptomele sunt aceleași, dar circumstanțele, nu. Erai verde acum câteva minute, când ne-ai văzut. Nu poate Steve vorbi cu altă femeie, fără să-l suspectezi?

– Asta înseamnă, că niciodată n-ar fi trebuit să-l suspectez?

– Nu. Ailsa zâmbi. Cu cinci ani în urmă ai fi avut toate motivele. Am făcut tot posibilul în direcția asta.

Sara închise ochii, conștientă de durerea provocată de aceste cuvinte. Atâta timp cât nu fuseseră rostite, mai existase o speranță că nu era adevărat. Nu se îndoii nici o clipă că Ailsa spunea adevărul.

– Trezește-te, dragă. Vocea era nerăbdătoare. Nu te obosi să joci rolul reginei trădate pentru mine. S-a întâmplat acum cinci ani. Este istorie – sau ar fi, dacă ai lăsa trecutul în urmă. N-am aranjat să mă întâlnesc cu Steve, aici în Nassau. Am fost foarte surprinsă când l-am văzut aseară.

– Nu ți-a luat mult timp să-ți revii, replică Sara cu răceală, încercând să se controleze. Tu ai aranjat invitația asta, nu-i așa? L-ai vrut aici în seara asta!

– O.K., și ce-i cu asta? Chiar dacă ar fi posibil să reiau povestea de unde am lăsat-o, nu ar mai avea prea mult farmec.

– Așa că ai vrut doar să-l vezi.

– Exact, am vrut doar să-l văd... să vorbesc cu el,... să ne amintim, dacă vrei.

– Și să aranjezi să-l întâlnești într-un loc mai onorabil, mai târziu, presupun!

– Cred că glumești! zâmbi strâmb. Scumpo, ce am făcut înainte să-l întâlnesc pe Rico sau ce fac după petrecere este doar treaba mea, dar nici o femeie nu se joacă de-a v-ați ascunselea cu Enrico Felucci, așa că prețiosul tău bărbat este în siguranță atâta timp cât sunt cu el. Și în nici un caz nu l-aș folosi pe Steve ca să-l fac gelos, așa cum ai procedat tu cu Pete Brent. Rico este foarte diferit când trebuie să-ți ții promisiunea.

Sara roși puțin.

– Vrei să previi o comparație, în felul ăsta?

– Nu, doar pe cele care nu știu în ce se amestecă. Farmecul italianului poate fi devastator când vrea el; și de asemenea, îi trebuie doar un mic impuls. Am văzut asta întâmplându-se de multe ori.

– Dar stai cu el.

– Atât cât îmi convine, da. Când n-o să-mi mai convină, o să-l părăsesc.

– La fel cum ai făcut cu Steve!

Ridică mirată din sprâncene.

– Mă întrebi sau îmi spui?

Te întreb, vru să zică Sara cu disperare, dar mândria o opri.

– Singurul de care nu sunt sigură, este cât a durat, zise în schimb.

O expresie ciudată trecu pe chipul ei.

– Vrei să spui că Steve nu ți-a spus? Eu...

Ailsa se opri brusc, regăsindu-și controlul.

– Iată-i că vin. Încearcă să nu arăți că am discutat chestiuni secrete.

Sara încercă să-i răspundă cu degajare lui Enrico, când îi înmână farfuria, conștientă că privirea lui trecea de la ea la Ailsa și înapoi. Sosirea chelnerului cu sticla de șampanie și cele patru pahare, fu o diversiune binevenită. Până se deschise sticla și se umplură paharele, își regăsi controlul.

– Pentru galbenul trandafir englezesc, zise Rico, ridicând paharul ca și cum ceilalți doi nu ar fi existat. Mâine trebuie să veniți la Smugglers Keep. Un nume ridicol pentru o casă, dar am închiriat-o pentru două luni, așa că nu avea rost să-l schimb. Știi să faci schi pe apă?

– Nu prea bine, recunosc Sara. A trecut mult timp de când nu am mai încercat.

Enrico râse.

– Ești foarte tânără. Foarte curând o să-ți reîmprospătez memoria.

Steve sta tolănit în scaun, aparent lăsând-o să accepte invitația sau nu. Se gândi la Ailsa și la ceea ce-i spusese și simți cum o cuprinde mânia și resentimentele. Îi va face bine să sufere, să fie aproape de femeia pe care nu o putea avea.

Îi zâmbi larg lui Enrico.

– Abia aștept.

Capitolul 8

Abia după ora două au plecat de la petrecere. Steve conduse mașina fără să scoată un cuvânt. După ce coborî din mașină, îndreptându-se spre *Dolphin* nu făcu nici o încercare să se apropie de ea. Ar fi putut fi doi străini, se gândi Sara, nu soț și soție.

În salon, își scoase haina și o aruncă neglijent pe o canapea. Apoi își desfăcu cravata și-și turnă un pahar.

— Mai bine să te culci în cabină, îi zise peste umăr. Eu încă nu vreau să mă culc.

Privi lung spatele indiferent, trecând de la un sentiment la altul, pe de o parte dorind cu disperare să meargă la el și să-i simtă brațele îmbrățișând-o, iar pe de altă parte să i-o plătească. Câștigă ultima alternativă.

— Stai pe punte și te gândești la Ailsa? se auzi întrebând cu o voce sarcastică. Doar atâta o să obții. Ea știe de partea cui să rămână.

— Probabil că ai dreptate.

Vocea îi era indiferentă. Puse sticla la loc pe raft, ridică paharul și-l privi o clipă, apoi luă o dușcă bună. Se întoarse și o privi aproape cinic.

– Având în vedere că tot suntem la acest subiect, ar fi cazul ca și tu să te decizi de partea cui ești.

– Ce vrei să spui?

– Ce auzi. Dacă știi ce este bine pentru tine, l-ai părăsi pe Felucci.

Sara se sprijini de cel mai apropiat perete, mai mult pentru că-i tremurau picioarele, decât pentru că voia să-și țină echilibrul.

– Ești îngrijorat pentru mine sau pentru Ailsa?

Zâmbi strâmb.

– Ailsa nu o să piardă.

– Atunci este pentru mine. Presupun că ar trebui să fiu recunoscătoare. Nu mulți soți oferă o alternativă.

– Dacă speri că o să te tratez de sus și o să-ți cer să-l lași în pace, sperî degeaba, îi spuse. Însă am să-ți spun altceva. De acum încolo o să hotărăști singură. Dar un lucru să-ți fie clar. Dacă o să te trezești într-o situație neplăcută, nu o să-ți sar în ajutor.

Sara se uită la el lung, încercând să găsească un semn de îmblânzire pe chipul lui. Când reuși să vorbească, vocea îi era tremurată și moale.

– Nici măcar nu-ți pasă, nu-i așa?

– Nu, recunosc eu el. I-am pus cruce.

Dădu peste cap restul de băutură și puse paharul pe masă cu un gest hotărât.

– Vom petrece aici sfârșitul săptămânii și ne vom întoarce la St. Pete. Considerând că este vina mea, vom pune punct unei separări de cinci ani. De asemenea, îți voi furniza și motivele de divorț.

Simți o greutate în piept și abia mai respira.

– Ce o să faci, o să scoți un nume din pălărie?

Făcu un gest de lehamite.

– Du-te la culcare, Sara. Ne-am spus tot ce era de spus.

Îl lăsa în salon, închizând ușa dintre ei cu sentimentul că totul a luat sfârșit.

Smugglers Keep era situată dincolo de Delaporte Point, într-o zonă recunoscută pentru reședințele luxoase și scumpe. Casa era superbă, mobilată cu gust și avea personal de serviciu format din patru persoane plus un bucătar. Afară era inevitabila terasă și piscină, separate de ocean de o grădină foarte bine întreținută.

Totuși, Sara o considera prea stilizată. De fapt, începuse să înțeleagă că în aceste părți era important să-ți impresionezi vecinii.

Trebuia să recunoască totuși că Enrico nu era prea impresionat de bogățiile din jurul lui. Avea sentimentul că mai mult îl atrăgea puterea banilor, decât avantajele materiale. Studiindu-l cu atenție în timpul prânzului, luat pe terasa însorită, se trezi întrebându-se cu ce se ocupa. Nu era ceva obișnuit, asta era sigur. Sub farmecul lui latin se simțea duritatea. Se îndoia că avea scrupule. Oricum, nu era treaba ei. De fapt cu cât știa mai puțin, cu atât mai bine.

Ailsa era o gazdă excelentă. Totul se desfășura fără greșală. Însă nu putea defini cu exactitate atitudinea ei față de Enrico. În mod sigur, nu era dragoste, exista totuși un sentiment de afecțiune când se uita la el.

Dar, își zise Sara în sinea ei, chiar și o femeie ca Ailsa nu ar deveni amanta unui bărbat pe care îl detestă!

După masă, în timp ce se odihnea pe marginea piscinei, îl văzu pe Steve râzând la ceea ce-i spunea Ailsa cu voce înceată. Simți cum o cuprinde gelozia. Dar era un sentiment inutil. Îi spusese clar seara trecută. Era prea târziu. Realizase adevărul prea târziu. Nu trecutul îi despărțise, nici prezentul. Ci propriul ei egoism. Dorise ca totul să se facă așa cum voia ea, și nu fusese pregătită pentru un compromis. Dacă ar fi rămas în St. Pete și ar fi încercat să se gândească mai puțin la nevoile ei, ar mai fi avut o șansă.

Îl surprinse pe Enrico privind-o și se forță să-i zâmbescă. Dacă avea vreo obiecție că amanta lui discuta cu fostul ei iubit, nu arăta. Probabil că avea încredere că Ailsa nu va depăși linia de demarcație.

– Ești gata să mergi cu mine? o întrebă apropiindu-se. O privea provocator.

– Iahtul este pregătit. Trebuie doar să ne schimbăm.

– Și ceilalți? întrebă încercând să câștige timp. Ailsei nu-i place să schieze?

– Cu excepția băii, Ailsa urăște apa, îi răspunse cu indiferență. O să o lăsăm aici să se amuze cu soțul tău. Ți-ai adus costum de baie?

Vru să nege, dar își dădu seama că i-ar fi adus un costum de baie. Nu putea să-l refuze, așa că nu avea încotro și trebuia să-l urmeze.

Lângă piscină erau cabine de schimb. Când ieși din cabină, îl văzu pe Enrico așteptând-o pe cărarea ce ducea spre plajă. Era un bărbat frumos, trebuia să recunoască. Avea un corp musculos, cu umeri largi, iar pielea bronzată strălucea în soare.

Simți cum Steve îi privește, în timp ce italianul o studia din cap până în picioare, admirativ. Își aminti ce-i spusese Steve că nu va interveni să o salveze. Trebuia să se descurce singură. Și totuși, ce altceva să facă?

Șalupa era ancorată, la capătul pontonului, care avea o platformă mai joasă de unde se putea lansa. Enrico insistă să facă întâi câteva exerciții, înainte de a se lansa. Râse când nu reuși la primele încercări și-i dădu sfaturi utile pentru a-și păstra echilibrul pe apă.

După câteva încercări, reuși să-și regăsească îndemânarea și începu să-i placă. Era clar că Enrico era expert în acest sport. Nu avea importanță cine sau ce era, nu se putea abține să nu-l placă. Sau mai degrabă era hipnotizată de el?

După alte câteva ture, se prăvăli răsând pe nisip ca să -și tragă sufletul înainte de a se îndrepta spre casă.

– Este minunat! exclamă. M-ai făcut să-mi recapăt îndemânarea.

– Soțul tău te-a învățat foarte bine, dacă el ți-a fost profesor, îi răspunse Enrico așezându-se lângă ea. Am aflat aseară de recenta voastră reunire, adăugă cu indiferență. Oricum, nu am avut impresia că sunteți un cuplu reunit.

– Poate pentru că nu suntem, replică ea și se gândi cu durere că oricum pentru Steve nu mai formau un cuplu.

Era un subiect pe care nu dorea să-l discute, dar cum probabil Ailsa îl pusese la curent cu problemele ei, se părea că nu avea încotro. Fără îndoială, Steve îi spusese că se despărteau pentru totdeauna de data asta – poate că în dorința de a o face să se întoarcă la el. Se tot întreba ce șanse erau să se întâmple lucrul ăsta. După cum îi vorbise seara trecută, avusese impresia că regretă despărțirea de el. Poate că banii nu o interesau prea mult.

– A fost o greșeală, rosti mai mult pentru ea. Ar fi trebuit să rămânem despărțiți.

– Sunt de acord cu tine. Deci, de ce ești cu el?

Bună întrebare își zise Sara.

– Deoarece a insistat să mă întorc la St. Petersburg înainte de a ne despărți. Credea că nu era o idee rea. Majoritatea lucrurilor mele sunt acolo.

– Dacă prin lucruri înțelegi haine, ele pot fi cumpărate și aici.

Vocea îi era calmă, comportamentul indiferent, ca și cum ar fi discutat despre o invitație la masă.

– Rămâi la Nassau, *cara*. Nu vei duce lipsă de nimic, îți promit.

Trecu ceva timp până să-și regăsească vocea.

– Îmi ceri să devin amanta ta? reuși să rostească până la urmă.

Îi zâmbi larg.

– Este un fel de a spune.

– Și Ailsa?

– Ailsa este altă problemă.

Își întinse mâinile, sorbind-o din priviri.

– Te doresc, fată de aur. Doar asta. Aranjamentul nu ar afecta deloc relația mea cu Ailsa. Mai stăm aici pe insulă încă o lună sau două. Ai avea propriul tău apartament în oraș, unde aş putea să te vizitez. La sfârșitul perioadei, te trimit în Anglia cu viitorul aranjat.

Sara strânse pumnii atât de tare, încât unghiile îi intrară în palmă. Întreaga conversație avea un aer halucinant. Astfel de lucruri nu i se puteau înâmpla ei! Își auzi vocea, dar parcă vorbea altcineva.

– Banii nu pot cumpăra tot ce-ți dorești, domnule Felucci, rosti cu voce de gheață.

Râse cu cinism.

– Până acum nu s-a dovedit a fi adevărat. Totul are un preț. Bănuiesc că al tău este foarte mare.

O privi cum sare în picioare și, amuzat, nu încercă s-o oprească.

– Este o așa mare insultă că un bărbat te dorește?

– Este o insultă că un bărbat crede că aş putea fi de vânzare, îi ripostă, plină de mânie. Nu mă pune alături de femei ca Ailsa!

– Nici nu aş îndrăzni. Femei ca Ailsa sunt puține.

Se ridică în picioare scuturându-și nisipul, amuzamentul înlocuit de nerăbdare.

– Calmează-te. Nu o să te iau acum și aici. Dacă am greșit, am greșit și recunosc. Trebuie să devenim dușmani din cauza asta?

Mânia îi dispăru. Se simțea stângace și caraghioasă. Lui Enrico, mânia i se părea nejustificată, deoarece nu vedea unde era insulta. El propusese și ea refuzase. Îl surprinsese, dar nu-l rănisese. Și de ce ar fi făcut-o? Nu însemna nimic pentru el, doar dorință.

– Nu cred că mi-ar plăcea să te am de dușman, zise fără tragere de inimă.

– Nu, recunosc și el. Nu cred că ai vrea. Așadar prieteni, și vom uita ce ți-am sugerat. Nu are importanță. Hai să mergem la ceilalți.

Erau la jumătatea drumului prin grădină, înainte ca Sara să-și adune curajul să-i spună lui Enrico la ce se gândea.

– Enrico, pot să te întreb ceva? rosti într-un final.

El ridică din umeri cu indiferență.

– Nu te oprește nimic să întrebi.

– Când ai spus că femeii ca Ailsa sunt rare, ce ai vrut să zici exact? Zâmbi ușor.

– Am vrut să spun că o femeie cu adevărat cinstită nu se găsește pe toate drumurile.

– Cinstită!

– Fără ocolișuri, atunci. Este singura femeie în care am încredere că nu va încerca să mă păcălească... și pe al cărui cuvânt mă pot baza.

– Ești îndrăgostit de ea?

De data asta, zâmbetul deveni și mai larg.

– Asta depinde de cum interpretezi cuvântul. Mă îndoiesc dacă acest cuvânt înseamnă același lucru pentru mine... sau Ailsa. Ne potrivim unul cu altul.

– Presupunând că ar vrea să te părăsească, ai lăsa-o să plece?

– Natural. Nu țin o femeie împotriva voinței ei.

Tonul lui arăta că nu-și făcea griji. O privi pieziș un moment, dar pe chipul lui nu se putea citi nimic.

– Crezi că ar fi tentată să-l urmeze pe soțul tău în Florida, de îndată ce tu vei pleca? Mă îndoiesc.

– Deoarece ești mult mai bogat decât el?

Râse.

– Ar putea fi un motiv, dar nu asta vreau să spun. La fel ca mine, Ailsa merge înainte, nu se întoarce. Mi-a povestit aseară de scurta aventură cu soțul tău, de asemenea că îi pare rău că nu ai reușit să te înțelegi bine cu el, de data asta.

– Ce numește ea scurtă aventură? Întrebă cu o voce ușor răgușită.

– Nu mi-a dat o perioadă. De ce nu o întrebi?

Nu era sigură că dorea să afle. O lună, două, șase, ce importanță mai avea?

Când au ajuns pe terasă, Steve era în piscină. Îi văzu când se întoarce la capătul piscinei, dar rămase acolo, ținându-se cu o mână de bara de metal. De departe, era imposibil să-și dea seama de expresia de pe chipul lui și nici de pe chipul Ailsei. Stătea pe același sezlong pe care o lăsase, în aproape aceeași poziție neglijentă și cu ochelari negri de soare la ochi.

– Bună, zise. V-ați distrat bine?

– Instructiv, răspunse Rico calm. O baie te va scăpa de sare. Sau preferi un duș? Ailsa o să te conducă.

– Sigur. Vino. Se ridică repede în picioare. Ia-ți lucrurile.

Sara auzi plescăitul apei din piscină, în timp ce se îndrepta spre casă. Se întrebă ce puteau discuta cei doi bărbați. Când se întorsese cu Enrico simțise atmosfera încordată; avusese loc un schimb de cuvinte. Oare Steve se sărutase cu Ailsa? S-au îmbrățișat? O dorea înapoi? Era bun la asta, își zise cu amărăciune.

Toate cele patru dormitoare aveau și baie. Cea în care intră Sara avea culoarea albastră și era foarte bine dotată, cu duș separat și cu baie.

Fu surprinsă când o văzu pe Ailsa așteptând-o în dormitor.

– M-aș fi descurcat și singură, îi zise ușor înțepată.

– Te cred.

Își stinse țigara într-o scrumieră din sticlă venețiană și se ridică în picioare. În ochii verzi era o expresie ciudată.

– M-am gândit că ar fi o bună ocazie să lămurim niște lucruri.

Sara își dădu la o parte șuvițele ude de pe față.

– Despre ce?

– Despre tine, în primul rând. Ți-a făcut Rico vreo propunere în timp ce erai împreună? Zâmbi ușor când văzu schimbarea de pe chipul ei. Nu sunt geloasă, scumpo. Pur și simplu interesată să știu.

– De ce?

– Foarte bine, o să trag propriile concluzii. Bănuiesc că nu ai acceptat.

Îi răspunse cu duritate.

– Nu. Nu am acceptat. Las astfel de lucruri pentru femei ca tine!

– Exact. Nu ești în stare să te descurci cu un bărbat, darămite cu doi.

O privi cu milă.

– În cei cinci ani, nu ai învățat nimic? Încă ești în stare să crezi că Troia a fost atacată de dragul Elenei! Aspectul este important, îți garantez asta, dar interiorul este cel ce contează. Te-ai gândit vreodată la interesele lui Steve, în loc să te gândești la ale tale?

– Nu discut problemele mele cu o femeie care mi-a distrus căsnicia!

– Nu eu am distrus-o. Ai făcut-o singură. S-a întâmplat ca eu să fiu cea care i-a adus puțină mângâiere.

– De neprețuit!

Se uită la ea cu o expresie tolerantă.

– Nu-mi pierd timpul. Și dacă am făcut-o este pentru că Steve era diferit.

– Acum o să încerci să-mi spui că erai îndrăgostită de el.

– Ca să fiu cinstită, eram... sau aproape. Singurul bărbat pe care l-am dorit, dar care nu m-a vrut. Ironie, nu-i așa?

Sara se așează brusc pe pat. Simți cum îi tremurau picioarele.

– Nu înțeleg, spuse, total confuză. Erai cu el când am plecat.

– Ți-a spus Steve asta?

– Nu în atâtea cuvinte. Nu vorbește despre asta. O privi rugător, călcând peste mândria ei. I-ai spus lui Enrico despre legătura ta cu Steve că a durat puțin.

– Extraordinar de puțin. Am plecat din St. Pete a doua zi după tine, deoarece mi-a spus foarte clar că nu am nici o șansă cu el. Eu eram cauza pentru care ai plecat și bănuiesc că nu dorea să-și reamintească lucrul ăsta. În seara aia la Cazinou a fost prima dată când l-am revăzut de atunci.

– Dar știa că erai în Nassau, îi spuse plină de amărăciune. Trebuie că știa. A insistat să vină aici.

– Poate a crezut că-ți va plăcea aici. Bănuiesc că te plictiseai în St. Pete.

– Nu este adevărat. Cădeam din nou în aceeași rutină. Am crezut că dacă petrecem puțin timp împreună singuri, lucrurile se vor îndrepta.

Se opri brusc.

– Nu știi de ce îți spun toate astea ție.

– Unei femei *ca mine*? Ailsa zâmbi strâmb. Nu are importanță ce sunt eu. Mi-am stabilit prioritățile cu mult timp înainte. Aș vrea să te concentrezi asupra problemelor și a priorităților tale.

– Nu sunt sigură că pot.

– Atunci, este timpul să înveți. Pune-i câteva întrebări clare. Îl iubești pe bărbatul ăsta?

– Nu știi. A fost un timp când l-am urât!

– Asta este un semn bun. Antoniu și Cleopatra au fost învinși de pasiune.

– Cred că la Steve s-a transformat în indiferență.

– Mă îndoiesc. Era ca o pisică pe cărămizi încinse cât timp ai fost plecată cu Rico. Din fericire, nu ești genul de mercenar. Rico nu precupește nimic când dorește ceva.

– Și nu-ți pasă... nici măcar puțin?

– Nu mă afectează. Mă port ca o soție înțelegătoare fără constrângeri sau isterii, în schimb el îmi oferă stilul de viață cu care m-am obișnuit. Dacă unul din noi vrea să pună punct, nici o problemă. În această parte de lume, găsești repede pe altcineva. Gândește-te, cu vârsta, nu mai ești pretențioasă. Râse. Nu te uita așa de șocată. Sunt una dintre femeile care nu-și fac scrupule. La douăzeci de ani m-am analizat și am decis cum este mai bine să le valorific. Am un cont în Elveția, care-mi va permite să am o bătrânețe liniștită. Dar nu am un soț care să-mi spună cum să-l cheltuiesc.

– Ce s-ar fi întâmplat dacă Steve ți-ar fi cerut să rămâi cu el, după ce am plecat? o întrebă Sara cu voce moale. *Aș fi zis* că pasiunea a învins?

– Habar n-am cum ar fi fost. Este o întrebare fără rost, nu-i așa? Nu s-a întâmplat. Mai bine hai să mergem, înainte să vină să ne caute.

Sara nu se mișcă.

– De ce te-ai deranjat să-mi spui toate astea? Nu era nevoie.

– De dragul lui Steve, nu pentru tine, veni replica, plină de duritate. Personal nu cred că-l meriți.

– Nu-l am, rosti cu mare greutate.

– Doar tu poți hotărî dacă-l dorești destul de mult încât să accepți asta. Dacă vrei un sfat, nu-i spune că am avut discuția asta. Dacă vrea să uite trecutul, atunci să-l uite.

– Chiar dacă va continua să creadă că am avut o relație cu Pete Brent?

– Doar dacă poți dovedi fără umbră de îndoială că nu ai avut nimic cu el, altfel nu-l poți convinge. Dacă bărbatul n-ar fi atât de orbiți de pasiune, ar fi trebuit să-și dea seama că atunci erai incapabilă să te culci cu un alt bărbat. Sper doar să nu se ia de Rico, presupunând că s-a întâmplat ceva între voi în timp ce erați pe plajă. Fermecătorul meu italian nu știe să lupte cinstit – și nu iartă ușor.

Timp o clipă fu curioasă, apoi își reveni. Nu voia să știe mai mult. Enrico Felucci să rămână o enigmă.

Dacă a fost ceva între cei doi, nu s-a văzut când era gata îmbrăcat, iar pe chipul lui nu se citea nimic.

– Este timpul să mergem, zise.

Enrico nu protestă. Sara realizează că-și pierduse interesul față de ei, din momentul în care l-a respins.

– S-ar putea să ne întâlnim din nou la Cazinou, înainte să plecați, zise Ailsa. Ne petrecem acolo cea mai mare parte din seară.

– Nu cred, răspunse Steve. Plecăm mâine dimineață foarte devreme.

– Nu este vreme prea bună, interveni italianul. Presiunea a început să scadă, când am controlat barometrul acum vreo două ore. Cred că o să fie furtună. Însă nu cred că este cazul să-i spun unui marinar cum să-și conducă vasul.

Se îndreptau spre Nassau, când Sara se hotărî să-l întrebe:

– Ai vorbit serios când ai spus că plecăm? Am crezut că vrei să stăm până la sfârșitul săptămânii.

– N-are rost să prelungim călătoria. Cu cât mai repede ne întoarcem la St. Pete, cu atât mai repede o să iei avionul spre casă.

Casa mea este unde ești tu, ar fi vrut să-i spună, dar nu reuși să rostească nici un cuvânt. Ce rost avea? Se terminase. Nu avea să-l implore să-i acorde o altă șansă. Nici măcar nu era sigură că ar mai avea vreo șansă.

Capitolul 9

Peste noapte vântul se înteeți, aducând cu el nori, dar lăsând la vedere și cerul albastru. Steve ascultase buletinul meteo, așa că Sara nu știa care era situația și în consecință acceptă hotărârile lui. Nici n-ar fi avut de ales. El nici nu-i ceruse părerea.

Își petrecu timpul aranjând lucrurile sub punte, își spală câteva lucruri și pregăti prânzul. Steve veni să mănânce, dar nu stătu mult cu ea. Vântul bătea din nord, agitând marea, dând o mișcare puternică vasului.

Sara avea impresia că vremea se înrăutățea și se tot întreba dacă era cazul să mai plece în aceste condiții. Oare voia să-i arate că nu aveau importanță condițiile în care se întorceau acasă, că nu-l interesa deloc confortul ei? Hotărî că nu. Era atât de răzbunător. Tot ce dorea era s-o vadă plecată cât mai repede.

Pe la amiază, era clar că furtuna se înteeța. Ieșind pe punte ca să ia o gură de aer, Sara văzu valurile uriașe. Vântul bătea cu putere, făcând pânzele să zbârâie. Steve le redusese și naviga doar cu vela de la prora și artimon. Sta la timonă, cu compasul desfăcut, iar părul îi era ud și puțin cârlionțat la capete.

Sara fu izbită în față de o bură destul de tare când un val mătură puntea. Închise repede ușa înainte ca alt val să măture puntea și să pătrundă în cabină, apoi își legă centura de siguranță și o ancoră de o bară. Steve nu zise nimic când se prinse de bară și rămase să privească valurile imense. Măinile lui țineau cu putere timona.

– Se va înrăutăți și mai tare vremea? nu se putu abține să întrebe, ridicând vocea ca să acopere zgomotul făcut de vânt și de mare.

– Da, strigă el fără s-o privească. Mai bine ai coborî în cabină.

Sara știa. Cel puțin acolo zgomotul făcut de vânt și valuri era cumva atenuat. Și totuși, ceva o reținu să se supună. Fuga nu era o soluție. Trebuia să înfrunte situația.

Mai rămase încă o jumătate de oră, luptându-se cu greață, pe măsură ce tangajul vasului creștea. Steve o privise de câteva ori, dar nu spusese nimic. Era concentrat asupra timonei, privind mereu afară, încercând să mențină cursul, nearătând nici un semn de oboseală.

Când în sfârșit coborî sub punte, o făcu pentru că voia să pregătească o băutură caldă și niște sandvișuri pentru Steve. Prima rafală de ploaie lovi cu putere acoperișul când se afla în bucătărie. Își simți fruntea scăldată de sudoare când un val puternic culcă vasul pe o parte, apoi reveni la poziția normală. Își aminti că citise undeva că mișcarea de revenire provoacă greață. În acel moment nu mai avea nici o importanță.

Când scoase capul afară, văzu apa șiroind pe fața lui Seve și pe mantaua de ploaie. Ploaia mai slăbise puțin în intensitate, dar nu dădea semne că va înceta. Cerul se întuneca rapid.

Sara se întreba unde se aflau și cât de departe erau de uscat. Trebuia să treacă printre Insulele Berry și Andros, iar în față erau Cat Cays, iar mai la sud Bimimi Group, cu recifii de corali. Un lucru

era sigur, Steve nu avea nevoie de ajutorul ei. Era în elementul lui. Nu era deloc deranjat să navigheze în astfel de condiții. Era chiar un fel de provocare pentru el. Și mai știa că nu va coborî sub punte, lăsând vasul pe pilot automat, decât dacă îl va doborî oboseala. Nu aveau nimic să-și spună.

Luând cana de cafea din mâna lui, ochii i se umplură de lacrimi, când degetele li se atinseră. Fusese nebună când gândise că putea trăi fără Steve. Avuseseră atâtea împreună și lăsase totul să i se scurgă printre degete pentru a doua oară. Dacă ar fi încercat cu adevărat, ar fi putut să-l facă s-o iubească. Dorise prea mult dintr-o dată.

Abia în zori furtuna se mai potoli. Steve coborî sub punte când se lumină de ziuă. Avea ochii încercănați. Nu se miră când o văzu trează și gata îmbrăcată. Se așează să-și scoată cizmele și le aruncă în dulap.

– În câteva ore vremea se va îmbunătăți, îi zise. Va fi o zi frumoasă.

– Să-ți aduc ceva de mâncare, se oferii Sara, dar el clătină din cap.

– Mai târziu. Acum vreau să mă odihnesc.

Își scoase puloverul și-l aruncă pe canapea, își trecu mâna prin părul ud și îi privi chipul palid.

– Nu-mi reproșezi că ai făcut o noapte albă? o întrebă. Sau asta urmează mai târziu?

– Te rog, nu, îl rugă Sara. Nu te acuz de nimic.

– Asta este o schimbare plăcută.

Făcu o pauză, apoi clătină din cap.

– Este prea târziu, acum. Cheamă-mă dacă apare ceva.

– Vrei să spui că acum ai încredere în mine? Tonul era sarcastic. Ridică din umeri.

– Pilotul automat este pus, suntem la distanță de orice rută și este ziuă. Am încredere în propria mea judecată.

– Steve... Vocea începuse să-i tremure. Chiar este prea târziu?

Trecură câteva secunde până să-i răspundă.

– Amândoi știm că da. A fost greșit de la început. Poate că amândoi am dorit prea multe... nu știu. Și ca să fiu cinstit, nu-mi pasă. Acum pot să mă culc?

Nu făcu nici o încercare să-l oprească. Acum totul fusese spus și nu mai putea spera în nici un miracol, ca să se gândească la un viitor. Dar acum numai exista nici un viitor.

Au ajuns în St. Petersburg luni după-amiază. Vremea era urâtă și rece. În drum spre Cavanagh, Sara realizează că de fapt erau în decembrie și mai erau trei săptămâni până la Crăciun.

Până atunci va fi în Anglia. Se va duce la Breckston până se va hotărî ce va dori să facă în continuare. Probabil că va trebui să le trimită o telegramă părinților ei. Se vor supăra din nou, dar trebuia să afle înainte de a se trezi cu ea la ușă. Pur și simplu nu putea să le spună direct.

Chiar regreta că avea prea multe de făcut și că nu putea lua avionul în aceeași zi. Pe de altă parte un zbor lung după toate cele întâmplare, ar fi terminat-o de tot. Avea nevoie de un somn bun în patul ei.

Steve nu vorbea prea mult. Cu scurtă și blugi, părea aproape un străin. Avea nevoie să se tundă, deoarece părul îi crescuse și trecea ușor peste guler. Altădată și-ar fi trecut degetele prin părul ușor cârlionțat, acum nu mai simțea nimic. Singura ei speranță era să dureze.

– Ai un cent?

Sara îi dădu un cent. Încetini mașina, deschise geamul și aruncă moneda în lăcaș. Altă dată era un joc pentru ei, dar acum el terminase cu jocul. Și asta din cauza ei.

Este pentru ultima oară, își zise în gând, în timp ce traversau golful. Măine mă voi îndrepta direct spre aeroport. Nici nu-și închipuia că Steve o va însoți. Nu avea nici un rost să prelungească această situație. Își vor lua la revedere în apartament.

– N-ar fi mai bine să ne petrecem seara în altă parte? se trezi spunând din senin, și cu coada ochiului îl văzu cum se strâmbă.

– Unde vrei... la Crosswinds? Presupun că atunci când vei ajunge acasă vei lua legătura cu Kenton.

– Nu, îl contrazice ea, întrebându-se de ce o făcea.

– Ar trebui, îi replică. Te va ierta că l-ai părăsit. Este un tip iertător.

– Nu l-am părăsit, am fost obligată.

Râse scurt.

– Frumoasă deosebire. S-ar putea să te creadă!

– Mă crede, zise cu convingere. Cel puțin asta mi-a spus când l-am văzut înainte de a părăsi St. Pete. Nu știai despre asta, nu-i așa?

– Acum nu mai are nici o importanță. Nu poți să mă lovești, dacă asta ai încercat.

– Am crezut că tocmai asta am făcut.

– După ce a trecut, și numai ca să-mi faci în ciudă. Cum ți-am mai spus, maturizează-te, scumpo!

N-au mai vorbit până au ajuns în apartament. Sara refuză să bea ceva și se hotărî să facă un duș. Îl lăasă pe Steve să se uite peste corespondența sosită în lipsa lor.

După condițiile precare de pe Dolphin, era o desfătare să se lăfăiască în apă. Cu un prosop înfășurat în jurul capului și cu halatul de baie înfășurat strâns și legat cu cordonul, intră în dormitor ca să-și ia uscătorul de păr pe care-l adusese cu ea.

Chipul din oglindă era slăbit sub pielea bronzată și cu pomeții mai ascuțiți. Avea cearcăne mari în jurul ochilor. Arăta mai bătrână, își zise cu ironie, chiar dacă nu se comporta ca atare. Și totul doar într-o lună.

Intră să-și ia ceva de îmbrăcat... Caftanul din catifea roșu-închis pe care-l cumpăraseră chiar aici în St. Pete era cel mai potrivit. Din fericire, nu trimisese după hainele de acasă, deci nu avea prea mult de împachetat. Probabil că presimțise că nu va rămâne mult timp aici.

Când intră în salon, îl găsi pe Steve citind ziarul.

– La zece și zece ajungi la Guardia, îi comunică. Către Anglia ai un zbor la patru și un sfert de la Kennedy, cu Pan-American. Eu aș lua elicopterul până acolo, este mai rapid decât un taxi.

Sara nu avu nici o reacție. Cea în interiorul ei înghetase.

– Ai fost foarte ocupat, comentă ea.

– Pur și simplu am luat legătura cu o agenție. Îți vor trimite biletele aici mâine dimineață. Aruncă ziarul pe măsuta de lângă el. Vrei să bei ceva?

– Poate că da. Ultimul pahar de Margarita!

Prepară două pahare și-i întinse unul. Un zâmbet ironic îi jucă pe buze când ridică paharul spre ea.

– Viață lungă și fericire.

Intenționat îi întoarse spatele și se îndreptă spre terasă. Era înnorat și ploua tare. Nu vedea nimic dincolo de piscină. Era destul de frig, deoarece dăduse drumul la căldură.

Era șapte și jumătate. Mâine pe vremea asta va fi în avion deasupra Atlanticului, probabil prefăcându-se că vizionează un film. Încercă să-și amintească de ultimul zbor spre Anglia. De data asta trebuia să lase totul în urmă, de la început.

– Am rezervat o masă la Regency, pentru ora opt, o anunță Steve, din capătul celălalt al camerei. M-am gândit că puțină companie ne-ar prinde bine la amândoi. Mă duc să mă schimb. Nu pot apărea așa lângă tine.

– Defilând cu toate steagurile desfășurate, parcă așa se spune, îi răspunse Sara fără să se întoarcă. La ce te așteptai, să mă îmbrac în sac și să-mi pun cenușă în cap?

Râse batjocoritor.

– Nu este stilul tău. Și nu mă plâng. Sunt de acord cu tine. Hai s-o terminăm victorios, nu plângând.

Se întoarse înainte ca ea să-și fi terminat băutura, îmbrăcat într-un costum gri-argintiu, cu cămașă albă ca zăpada. Nu era cinstit s-o facă să simtă încă așa cum simțea, după toate câte se petrecuseră între ei. Spera să poată uita această atracție fatală. Ar salva-o de atâta suferință.

– Mai vrei unul? o întrebă arătând paharul.

Clătinând din cap, puse paharul jos.

– Este fără un sfert. Ar fi bine să mergem.

În lift, în timp ce coborau la etajul unde era situat restaurantul, au stat la distanță unul de celălalt, fără să se privească. Sara încă nu se hotărâse ce era mai rău, să ia masa împreună cu el în apartament sau să facă față unei cine luată în public. Hotelul va zumzâi de bârfe, mâine dimineață când va pleca singură. Dar cel puțin în seara asta erau în siguranță.

Chelnerul șef îi salută și-i conduse la o masă lângă ringul de dans. Nu era un lucru neobișnuit să ia masa în restaurant. Steve avea obiceiul să vină pe neașteptate, ca să se asigure că serviciile erau de calitate. Puțini îl recunoșteau și nu era servit altfel decât ceilalți clienți.

Neafectat de circumstanțele pentru care se afla aici în seara asta, Steve observă cu atenție cele mai mici detalii, din cel mai mic și în același timp cel mai scump dintre cele trei restaurante ale hotelului Cavanagh. O formație excelentă formată din patru muzicieni menținea o atmosferă plăcută, cântând piese de dans celebre. Câteva perechi erau deja pe ringul de dans. Atmosfera era una bună. Restaurantul în stil Elizabethan și situat la parter era specializat mai mult pentru familisti, iar specialitatea cel mai des servită era friptura, în timp ce la Excelsior se servea mai ales micul dejun și cine târzii.

Aparent, totul era perfect în seara asta, deoarece își întoarse atenția spre meniu și-l studie cu atenție în timp ce chelnerul aștepta comanda.

Sara nu avea chef să mănânce, dar până la urmă alese un patè, urmat de păstrăv. Steve își alese felurile arătând că nu-i pierise pofta de mâncare și asta o făcu să se simtă și mai rău.

O privi servind primul fel, apoi peștele și nu făcu nici un comentariu, până chelnerul nu luă farfuriile.

— Nu are rost să te întreb dacă nu ai fi dorit să servești altceva, zise el sec. Ce zici de o cafea?

Aprobă din cap și adăugă brusc, încercând să lupte cu durerea de cap.

— Și un coniac, te rog. Unul mare.

Steve comandă două și-și aprinse un trabuc în timp ce așteptau. Se trezi urmărindu-i mișcările, dorind să păstreze toate astea în minte, când totul se va termina. Dar cum să facă să uite? Niciodată să nu-i mai simtă buzele peste ale ei, sau atingerea mâinilor. Niciodată să nu-i mai audă vocea rostindu-i numele, râsul; să-i vadă zâmbetul. Cinci ani păruseră o eternitate. Cum va fi de acum înainte?

– Ce să-i spun avocatului, când o să-l văd? îl întrebă, răsucind cuțitul în rană.

– Doar nimicuri. Avocatul meu va lua legătura cu el pentru detalii. Nu vor fi probleme, deși ar putea să dureze ceva. Divorțul în Anglia este puțin diferit față de cele din America, dar nu vei pierde.

Sara strânse din dinți... Termină! ar fi vrut să-i strige, deși ea fusese cea care începuse discuția. Cum putea să stea calm și să discute o problemă care pe ea o omora?

– Dacă te referi la bani, nu mă voi atinge de nici un peni, îi spuse. Vorbesc serios, Steve.

El clătină din cap.

– Sunt obligat de lege să fac...

– Nu mă interesează ce zice legea!

Văzu un cuplu care întoarse capul spre ei și coborî tonul, dar ochii îi aruncau fulgere.

– Indiferent ce vei încerca să-mi dai, nu voi accepta!

– Atunci voi face un depozit, până când o să-ți vii în fire.

– Asta nu se va întâmpla niciodată!

– Nu mă interesează câtuși de puțin, dacă n-o s-o faci.

Era furios și asta era periculos.

– Am crezut că o să tratezi problema ca un adult.

– Crezi că m-am comportat ca un adult când m-am întors la tine? Trase aer în piept. Cea mai mare greșeală pe care am făcut-o vreodată. Îmi doresc să nu te fi întâlnit niciodată, Steve. Îmi doresc să fi plecat din Breckston înainte de a fi venit în vizită la Ann și Bill. Îmi doresc...

– Nu-ți poți dori nimic din ceea ce mi-am dorit și eu de o sută de ori înaintea ta, o întrerupse cu duritate. M-am învinovățit pentru că m-am însurat cu tine, în primul rând, dar de data asta nu mă mai simt vinovat. Știai ce faci... și de ce.

Sosirea cafelei și a băuturilor o salvă să-i răspundă. Nu că ar fi avut ce să-i spună. Cu el nu se putea certa.

Ridicând paharul, luă o înghițitură și simți cum ochii i se umplură de lacrimi. Era ultima picătură. Se ridică brusc, împingând scaunul cu putere.

– La naiba cu tine, Steve, zise încet și-l lăsa stând la masă.

Era în dormitor, făcându-și bagajele, când el intră în cameră câteva minute mai târziu. Ochii îi aruncau fulgere. Se apropie de ea, o prinse de umeri și o întoarse spre el.

– Spune-mi să mă duc la naiba încă o dată, șuieră el, și o să-ți dau ce ți-a lipsit în toți acești ani! Nu suport să fiu părăsit de nevastă-mea, într-un loc unde sunt cunoscut, deoarece ea...

Se opri brusc când observă obrajii scăldați în lacrimi. Pentru câteva clipe o privi în ochi, apoi gemu și o îmbrățișă cu putere.

– Ah, Doamne, Sara șopti el cu fața lipită de părul ei. Nu pot să te las să pleci. Te iubesc, auzi? Te iubesc!

Auza, dar nu putea crede. Era prea repede, prea curând. Dar nu răspunse, când o sărută cu aproape aceeași disperare sălbatică și nu opuse nici o rezistență când se prăbușiră pe pat, printre hainele împrăștiate în jurul lor. Erau întrebări care-și așteptau răspunsul, dar puteau să aștepte. Pentru moment, era de-ajuns că era cu ea, o îmbrățișa, o dorea. Nu era bărbatul rece și indiferent din ultimele zile, ci vechiul Steve plin de pasiune: soțul ei, bărbatul pe care-l iubea.

*

* *

Mai târziu, când turna în cești cafeaua pe care o pregătise, se gândi că fericirea putea ajunge la un punct unde nu, ar fi sinonim cu prea mult.

– Dacă adorm, să nu mă scoli, îi zise.

Râse și o mângâie pe cap, privind-o cu dragoste.

– Amândoi trebuie să ne trezim, îi zise. Trebuie să vorbim. S-ar putea să nu avem o căsătorie perfectă, dar de acum va fi una transparentă, cinstită. Să te urc în avionul ăla, ar fi însemnat să-mi tai o parte din mine și totuși urma să o fac, în speranța că vei suferi măcar puțin din ceea ce sufeream eu.

– Atunci, nu ai crezut nimic din ceea ce ai spus despre divorț, nu-i așa? îl întrebă moale Sara.

Zâmbi strâmb.

– Scumpo, am crezut fiecare cuvânt pe care l-am spus, dar deja îmi rezervasem biletul de avion pentru săptămâna viitoare, ca să vin să te iau acasă. Poate ceea ce îmi doream cu adevărat era să cedezi și în felul ăsta îmi salvam mândria infernală.

– Înseamnă mult pentru un bărbat, nu-i așa? De asta vreau să ascuți ceva, ce am tot încercat să-ți spun în ultimul timp. Niciodată nu am avut o relație cu Pete Brent, Steve. Nu, nu te uita așa. ăsta este adevărul!

Îndoiala încă stăruia în ochii cenușii.

– Ai fost văzută ieșind din apartamentul lui, cu o zi înainte de a vă surprinde sărutându-vă la petrecere. Nici asta nu este adevărat?

– Ba este adevărat. Am stat acolo zece minute, ca să iau o carte pe care promisese că mi-o împrumută. Trebuie să recunosc că timp de opt minute a încercat să mă convingă cât de potriviți suntem, dar am reușit să-l țin la distanță. Atunci mi-a venit ideea să ți-o plătesc pentru Ailsa. Știam că voi fi în siguranță, deoarece eram sigură că o să-l îndepărtezi de mine.

Vocea i se schimbă, era mai joasă, mai dură.

– Ceea ce nu am luat în considerare, a fost felul în care o să reacționezi tu. Am vrut să fii la fel de gelos, cum eram eu pe Ailsa, dar nu să te pierd complet.

Puse mâna pe brațul lui.

– Steve, crede-mă, te rog, este foarte important. Niciodată nu a fost vreun alt bărbat, doar tu. Nici chiar Paul. Nu am mai putut să simt nimic pentru altcineva.

O privi lung și cu atenție, apoi chipul i se luminează.

– Te cred, zise în cele din urmă. Și nici nu o să pretind că nu a însemnat nimic pentru mine, pentru că nu ar fi adevărat. Poate că este necinstit să te aștepti ca soția să-ți fie fidelă, dacă bărbatul mai calcă strâmb, dar...

– Dar, este diferit pentru un bărbat, termină ea fraza.

Făcu o pauză înainte să continue cu voce înceată.

– Steve, ai iubit-o pe Ailsa...emoțional, vreau să zic?

O privi ciudat.

– Asta este tot ce contează pentru tine?

– Nu. Totul contează. Doar că nu m-aș simți atât de rău, dacă aș ști că nu ai fost îndrăgostit de ea.

– Niciodată nu am fost îndrăgostit de ea și nici ea de mine, zise cu un zâmbet slab. Aveam nevoie unul de celălalt, asta-i tot.

– Tu pentru că erai deziluzionat de căsătoria cu o soție copil, murmură Sara, și Ailsa... mă întreb ce nevoie avea ea?

– Un bărbat.

O zisese direct și cu o doză de cruzime.

– Orice bărbat în stare să plătească o notă și se pare că eu mă potriveam rolului. Nu-mi cer scuze pentru asta. N-a fost nevoie să mă convingă. Oportunismul zace în fiecare dintre noi. După ce ai plecat, am mai văzut-o doar o dată, și atunci i-am spus că am terminat-o cu ea. A părăsit St. Pete a doua zi după tine.

Și doar ea și Ailsa știau de ce. Pentru o clipă, a fost gata să-i mărturisească, dar ceva o reținu. Lasă-l pe Steve să creadă ce-o vrea. Asta era prețul pe care trebuia să-l plătească Ailsa.

– S-a petrecut cu mult timp în urmă și a făcut destul rău. Era să distrugă din nou legătura dintre noi.

– Deoarece nu am vrut să discutăm despre asta. Am greșit aici. Atunci, dacă am lămurit totul, să închidem subiectul pentru totdeauna.

Îi luă fața în palme și o sărută cu o tandrețe pe care n-o mai simțise de mult.

– În legătură cu locul ăsta...

– Nu, lasă-mă să termin ce am de spus, îl rugă. M-am comportat ca o proastă în legătură cu hotelul. Presupun că era tot un gen de gelozie. Oricum, nu voi mai spune nimic de acum încolo.

– Nici nu vei avea șansa s-o faci. De mâine vom începe să ne căutăm o casă. Ceva aproape de apă, de exemplu. Am cel puțin doi clienți care ar fi încântați să-l închirieze pe termen lung.

– Steve, nu poți. Trebuie să fii aici.

– Nu, nu trebuie. Pot fi întotdeauna contactat prin telefon. Ai avut dreptate. Nu sunt indispensabil. Lucrurile au mers perfect și cât am fost plecat. Așa și trebuie, deoarece am un manager. Dacă ar fi fost același atunci când am stat șapte săptămâni în străinătate, nu ar mai fi trebuit să lucrez pentru a îndrepta lucrurile.

– Dar apartamentul? zise neîncrezătoare. Întotdeauna ți-a plăcut aici.

– Pentru mine sau pentru noi doi, sigur. Dar când vor veni copiii...

Zâmbi când văzu strălucirea din privirea ei.

– Am treizeci și șase de ani, Sara. Am pierdut destul de mult timp pe care ar fi trebuit să-l petrecem împreună; așa că acum trebuie să mă grăbesc, dacă nu vreau să fiu bătrân când copiii vor fi adolescenți.

– Cinci ani, zise cu regret. Am pierdut cinci ani, Steve!

– S-au dus și nu avem cum să-i aducem înapoi. Acum trebuie să recuperăm.

O trase spre el, ținând-o strâns.

– *Asta* este regăsirea, iubito, șopti în părul ei. Suntem ca la început. O să petrecem un Crăciun minunat.

Sfârșit